

HARLEQUIN®

Бестселър

Джейн Ан КРЕНЦ

ИЗУМРУДИТЕ НА МОНКЕР

РАДОСТ

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ РАДОСТ

Превод: Радостина Михалева

chitanka.info

Шарл дьо Монклер, френски благородник, загубил ума си по една жена, откраднал я от могъщия дук, за когото била сгодена, и я завел в усамотено имение. Подарил ѝ изумително красиви изумруди като символ на безсмъртната си любов. Те се предавали от поколение на поколение до френската революция, когато праправнучката на Шарл дьо Монклер и неговата любима избягала в Америка. Там, за да оцелее, била принудена да продаде бижутата едно по едно.

Ангъс Седрик Райърсън решава да прекара ваканцията си на Карибите със сериозната и твърде здраво стъпила на земята Виктория Мидълбрук, за да се опознаят. По време на разгорещена игра на покер те спечелват изключително красива гривна и от този момент помежду им пламва страстна любов.

Притежанието на бижутото ги въвлича и в рисковани приключения. Никой от тях не е изпитвал до този момент такава радост от живота, никой от тях не се излагал на толкова много опасности.

ПЪРВА ГЛАВА

Ангъс Седрик Райърсън, познат сред деловите си партньори като Ей Си Райърсън, сред приятелите си като Райърсън, а за онзи, който не желаше да е в добри отношения с него, беше само Ей Си, се взираше в тесния, криволичещ път пред себе си. Райърсън тихичко и твърде прочувствено изруга. Тротоарът едва се виждаше през проливния дъжд, който безмилостно се лееше върху предното стъкло.

Райърсън реши, че единственият недостатък да се застъпва за него Дебора Мидълбрук, е, че нямаше никакъв шанс да се наслади на великото чувство на облекчение, което усещаше.

В този миг той трябваше да седи до успокояващата топлина на камината с чаша добро шотландско уиски за допълнителен комфорт. Докато поглъщаше музиката на Моцарт и дванайсетгодишния алкохол, можеше да се възползва от възможността да слуша бушуващата буря навън. Струваше му се, че му се полага свободата и щастието да тъне в собствената си нищета. Предвид обстоятелствата, очакванията му не бяха лишени от разум. Мъж, чийто годеж с желаната жена се проваля в навечерието на уикенда, заслужава малко внимание, когато тъгува за загубата.

На един остър завой Райърсън за пореден път намали скоростта на сребристия мерцедес и отново изруга, когато му се наложи да намали още, за да прецапа през дълбока локва в ниското на пътя. Вместо да се наслаждава на камината, шотландското уиски и Моцарт, той шофираше в една от най-страшните бури, връхлитали северозападното крайбрежие на Тихия океан през последната една година. А беше началото на май. Пролетта трябваше да е в разцвета си.

Гадното време сякаш не беше достатъчно наказание, та в допълнение, той се мъчеше да намери някакъв неясен адрес в затътената местност на никому неизвестен остров, където нямаха пари дори за пътни знаци. С темпото, с което напредваше, направо щеше да е късметлия, ако успееше да стигне обратно до терминала, преди последният ферибот да отпътува за Сиатъл.

За сегашното си положение можеше да обвинява единствено себе си. Когато откри бележката на Деби, въздъхна от облекчение. Трябваше да се откаже още в началото и да се отдаде на уискито и Моцарт.

За нещастие, родителите на Деби бяха разбрали, че дъщеря им е заминала. Изпаднаха в паника, бояха се, че отчаяно от разпадащата се любовна връзка, момиченцето им ще извърши някое безумство.

Райърсън направи няколко опита да увери семейство Мидълбрук, че Деби има пълен контрол над себе си, но те не повярваха. После по най-деликатния начин се опита да им обясни, че любовната връзка, която според тях пламтеше като огън, в действителност не премина фазата на лек дим. Семейство Мидълбрук обаче не обърна никакво внимание и на този аргумент.

Определено обясненията му бяха твърде деликатни. Но нима беше лесно да кажеш на една приятна, при това доста старомодна семейна двойка като Мидълбрук, че не спиш с малката им дъщеря. Самият факт, че отваряш тази тема, предполагаше, че имаш сериозни намерения да спиш с тяхното мъниче, а това допълнително затрудни обясненията.

Накрая Райърсън изпита съжаление към Джон и Лиона Мидълбрук. Изпълваше го огромно чувство на облекчение, че се освободи от Деби и прибързано пое инициативата да я намери и да се увери, че е в безопасност.

Беше грешка. Джон и Лиона тутакси се вкопчиха в предложението му и по угрижените им лица се изписа благодарност. Твърде късно Райърсън долови, че зад родителската им благодарност в очите им се криеше нещо друго. Сигурен беше, че видя и голяма доза очакване и надежда. Как му се искаше да си беше държал езика зад зъбите. За никого не беше тайна, че семейство Мидълбрук се надяваха връзката на Деби и Райърсън да прерасне в нещо по-съществено.

По-конкретно, в нещо толкова съществено като брака.

Райърсън не ги винеше. В началото и на него самия му минаваха такива мисли. В един момент бракът с Деби му се струваше най-логичното нещо. За щастие, се опомни навреме.

Докато се бореше с бурята, Райърсън си каза, че рано или късно човек си плаща за късмета. Той плащаше цената тази вечер.

След като провериха на обичайните места, родителите ѝ бяха стигнали до заключението, че вероятно Деби е отишла при сестра си в къщата ѝ на острова. Никой не вдигна телефона там и семейство Мидълбрук решиха, че поради емоционалните си терзания Деби не желае да говори с никого. На Райърсън казаха, че сестра ѝ била извън града.

Единственото разрешение, което щеше да вдъхне увереност на всички, беше Райърсън да вземе ферибота от Сиатъл до острова, да намери Деби и така да докаже на всички заинтересовани, че младата жена е в добро състояние на духа и не е изпаднала в истерична криза или неутешими ридания.

Райърсън се надяваше, че семейство Мидълбрук не хранят прекалено много надежди за велико помирение. Нямаше никакво намерение да се заплита с Деби отново, след като веднъж вече беше отървал кожата. Тя беше много чаровна и привлекателна млада жена, но още една-две седмици с нея щяха да го извадят извън релси.

Пътят отново изви и в светлините на фаровете за миг проблесна малък наклонен пътен знак. Райърсън си спомни указанията, които Джон Мидълбрук му написа, и обърна волана на мерцедеса надясно. Пътят се стесни още повече, същинска пътечка сред извисените борове.

Райърсън отново се върна в мислите си към тайнствената сестра, чиято къща се опитваше да намери сега. Която и да беше тя, имаше като неговия вкус по отношение на недвижимата собственост. Неговото убежище за събота и неделя беше много по-на север и по-отдалечено, но околността си приличаше. Намираще се на едно малко островче от островите Сан Хуан и до него се стигаше само с лодка. Е, поне Вирджиния-Елизабет Мидълбрук разполагаше с ферибот до острова.

Вирджиния-Елизабет. Името ѝ звучеше някак царствено. Допаднаше му старомодното достойнство в него. Райърсън не знаеше почти нищо за нея, освен че беше с няколко години по-голяма от Деби, което означаваше, че е някъде към трийсет и три. Те така и не успяха да се срещнат. Напоследък Вирджиния-Елизабет отсъстваше много от града. Вероятно беше свързано с работата ѝ на информационен агент.

Райърсън си спомни, че няма да я види и тази вечер, защото тя все още беше извън града, когато пред него се появи къщата.

Светлините на предните фарове едва пробиваха мрака и дъжда, но от това, което видя, на мъжа му стана ясно, че се намира пред удобна стара къща сред дървета, разположена близо до брега. Топла светлина струеше от прозорците.

Райърсън би се зарадвал да види весело осветените прозорци, ако това не означаваше, че най-после е намерил Деби в леговището ѝ. Той паркира мерцедеса на автомобилната алея и изключи двигателя. После се загледа, измервайки разстоянието до навеса на входната площадка, което трябваше да измине под дъжда.

Нямаше как да го избегне. Дори и да спринтира до стъпалата щеше да се намокри. Естествено, чадърът беше в багажника. Докато го извади щеше да е мокър до кости. Вместо това, можеше направо да изтича до къщата.

Райърсън беше от хората, които не отлагат неизбежното. С копнеж по шотландското уиски, Моцарт и езотеричната наслада от ергенството, той отвори вратата на колата и се втурна към входната площадка.

Нямаше никакъв шанс под проливния дъжд. Когато стигна навеса, скъпото му сако от туид беше прогизнало, а тежките му обувки просмукани с вода.

Раздразнен и сърдит на съдбата си, Райърсън силно натисна звънеца, който видя до входната врата. Колкото по-скоро приключеше срещата, толкова по-добре. Искаше му се единствено да си иде у дома. Сам.

Вирджиния-Елизабет Мидълбрук току-що беше излязла изпод душа, когато чу звънеца на входната врата. Тя спря да увива хавлията около влажната си коса и се заслуша съсредоточено. Звънецът отново иззвъня. Тя се намръщи. Със сигурност не очакваше никого тази вечер. Никой не знаеше, че се е върнала с един ден по-рано.

Може би беше някой съсед, който имаше нужда от нещо, и бе видял, че къщата свети, помисли си тя. Вероятно при семейство Бъртън, които живееха по-надолу по улицата, от силната буря беше спряло електричеството бяха дошли да помолят за излишни свещи.

Въпреки това, жена, която живее сама, не може да е прекалено бдителна. Вирджиния затегна колана на старата си, удобна кадифена

роба, зави хавлията около влажната си коса на тюрбан и слезе по коридора към всекидневната. Пухкавите ѝ розови пантофи зашляпаха уютно по стария дървен под.

Звънецът на входната врата прозвуча отново. Стори ѝ се, че този път звучеше определено по-настоятелно.

— Кой е? — попита тя твърдо и тутакси доближи око до мъничката стъклена шпионка на вратата. Не виждаше нищо, освен едно огромно мъжко рамо, облечено в мокър туид.

— Райърсън. Кой по дяволите, мислиш, че е? — от другата страна на вратата отвърна ядосан мъжки глас. — Отвори, Деби. Родителите ти ще се поболят от притеснения, а на мен ми е студено и съм целият мокър. Да приключваме бързо с това и да си тръгвам у дома, където да се отпусна на спокойствие.

Вирджиния премигна и отстъпи назад от вратата. Райърсън. Името ѝ беше много познато, защото наскоро някакъв човек на име Райърсън беше купил бизнеса на баща ѝ. Помисли си, че с името са свързани три инициала, въпреки, че не можеше да си ги спомни.

Трябва да е онзи същият Райърсън, когото сестра ѝ беше споменавала няколко пъти по телефона, мъжът, с когото Деби напоследък излизаше. В гласа му не прозираше щастие. Нито напомняше на заслепен влюбен. Вирджиния се зачуди какво ли беше направила Деби този път.

Тя предпазливо отключи вратата и я отвори. Погледна огромния, мокър мъж на прага си с лошо предчувствие. Наложил се да повдигне глава, за да срещне неговия поглед — нещо необичайно за нея. Вирджиния-Елизабет беше висока метър и седемдесет с обувки. С един бърз оценъчен поглед тя определи височината на приятеля на сестра си: около метър и деветдесет. Същият поглед ѝ подсказа, че думата „приятел“ не е точна. Този мъж приближаваше четирийсетте и имаше вид на човек, който е имал нелек труден живот.

Липсващите инициали тутакси изникнаха в съзнанието ѝ, Ей Си. Очевидно Ей Си Райърсън не беше очарован, че се намира тук по това време на нощта. Дрезгавата жълта светлина от входната площадка откриваше агресивната, строга извивка на челюстта и високи скули. Очите му проблеснаха, докато с поглед я обходи от хавлията на главата до върховете на износените ѝ пухкави пантофи.

— Вие не сте Деби.

— Не, не съм — отвърна тя, изпитвайки неудобство от небрежния си вид. Този небрежен вид изглежда чудесно, когато си на осемнайсет, но на трийсет и три не беше толкова привлекателен. — Аз съм Вирджиния-Елизабет. Вие да не сте Ей Си Райърсън?

— Според последната проверка на шофьорската ми книжка, да. Деби тук ли е?

— Не.

— Добре. — Той изглеждаше неочаквано доволен от новината. Вирджиния се стъписа.

— Върнах се у дома само преди няколко часа. Определено тя не е тук, а и няма признаци да е била. Защо? Нещо не е наред ли?

— Нищо, що се отнася до мен, но вашите родители са обезумели. Може ли да вляза и да обяснявам всичко, докато сакото ми изсъхне върху мен?

Вирджиния виновно се усмихна.

— Съжалявам. Влезте. Както виждате, току-що излизам от душа. Тъкмо щях да си наляя едно питие преди лягане. От шест тази сутрин пътувам със самолети и се мотая по летища.

— Познато ми е — рече Райърсън и влезе през вратата. — На човек му е нужно известно време да се отърси. Завинаги ще съм ви благодарен, ако ми позволите да се присъединя към вас. И аз трябва да се отърся от нещо.

Очите на Вирджиния се разшириха от изненада. Тя беше истински шокирана.

— Да се присъедините към мен?

— За пиетето, а не в леглото — тихо отвърна той. Топлина нахлу по лицето ѝ. Беше странно усещане. От години не беше се изчервявала.

— О, да, разбира се. Извинете ме. Малко съм гроги. Моля, седнете. — Тя припряно му посочи дивана. — Ще ви донеса нещо за пиене. Какво предпочитате?

— През последните два часа си мечтая за чаша шотландско уиски. — Райърсън се отправи към камината и провери запасите от дърва. — В представите ми имаше и огън. Нещо против да го запаля? Мокър съм до кости.

Вирджиния се взря в него с изумление.

— Моля. Вашият въображаем свят изглежда доста приемлив.

— Уверявам ви, така е. Аз съм обикновен човек с обикновени фантазии.

Вирджиния отново се изчерви от замисленото изражение на сребристосивите му очи.

— Дайте си самото.

Той охотно го изхлузи, а отдолу се показа риза в класически бял цвят и вратовръзка на традиционни райета. Не беше очаквала гаджетата на Деби да носят такива дрехи. Вирджиния постави също толкова класическото сако на облегалката на стола.

— Аз... ще проверя дали има уиски. — Тя се оттегли в кухнята.

Нещо доста странно се случва тук, помисли си Вирджиния като измъкна старо, прашно шише с уиски и наля една солидна доза в стъклена чаша. Тя погледна нивото на питието в чашата и доля още мъничко. Ей Си Райърсън беше огромен човек.

Удивяваше я масивността му. Придаваше му усещане за здравината на гранит, а това не беше характерно за мъжете, които се въртяха около Деби. Те по-скоро бяха слаби, неразсъдливи и напълно откачени. Освен това, Райърсън беше по-възрастен от всичките й гаджета. Тя беше двайсет и четири годишна и изпълнена с енергия, предпочиташе мъжете на възраст, близка до нейната. Веднъж беше споделила, че по-лесно се оправя с тях.

Още няколко неща в Ей Си Райърсън удивяваха Вирджиния. Той се оказа доста по-мрачен и по-труден, отколкото си помисли в началото. Определено не беше от любимия тип на Деби, този на юпитата. Тя обичаше мъжете около нея да са модерни и да си падат по авантюрите. Тези, които до два сутринта биха танцували хард рок и биха празнували през цялото време на следващия ден на някое корабче в езерото Вашингтон.

Вирджиния имаше силно предчувствие, че Ей Си Райърсън не беше от мъжете, които можеш да въртиш на пръст. На себе си наля чаша вино и се върна във всекидневната с двете питиета. Беше време да се изяснят. Райърсън коленичеше до пода пред камината. Беше успял да запали едно малко пламъче и внимаваше то да не изгасне. Тя забеляза, че вратовръзката му беше разхлабена.

— Благодаря — тежко каза той, — имах нужда от това.

— На вашите услуги.

Вирджиния се отпусна на дивана и сложи виното си върху масата пред себе си. Наблюдаваше Райърсън, който внимателно постави още едно дърво на огъня и се изправи на крака. Много голям мъж, отново си помисли тя. Но излъчваше само стройна, мускулеста сила. В строгия му силует нямаше мекота. Огромен, но уютен и вдъхващ сигурност. Внезапно се замисли кое провокира тези думи в главата ѝ. Като изключим баща ѝ, тя рядко мислеше за мъжете като за хора, които създават уют или сигурност.

Райърсън се отправи към дивана, но се спря щом видя компактдиск плейъра на една маса. Постоя до колекцията от дискове, толкова, че да избере нещо на Моцарт, след което сложи диска в плейъра. Когато стаята се изпълни с кристалните звуци от концерта за пиано, Райърсън поклати глава със задоволство и се отпусна на срещуположния край на дивана. От теглото му се образува значителна извивка сред възглавниците.

— Да прием за спасението ми — въздъхна той и протегна напред нозе. Сетне отля малко уиски в огъня.

— От кого и от какво точно сте се спасили, господин Райърсън? — попита Вирджиния малко троснато.

— Уикенд на отявлена безпътица. — Той я погледна през мързеливо присвитите си очи. — Между другото, наричайте ме Райърсън. Всички приятели така ме наричат. Единствено мама ми вика на първо или второ име.

— Кой са те?

— Ангъс Седрик.

— Разбирам защо не ги използвате много-много. Но са си хубави имена. Малко старомодни, но стабилни и достолепни.

— И тъпи? — услужливо предложи той.

— Не, съвсем не — бързо отвърна тя, озадачена от тази мисъл. Леко изненадана, тя осъзна, че думата „тъпи“ беше последното нещо, което ѝ дойде наум, щом погледна Райърсън.

— Благодаря — сухо отвърна той. — Държа на Райърсън. Значи вие сте Вирджиния-Елизабет?

— Точно така.

— Никак не приличате на сестра си.

— Така ми казват, откакто се е родила тя. — Вирджиния отпи от виното и се питаше как ли ще завърши всичко това. — Да смятам ли,

че между вас двамата със сестра ми е имало някакво любовно недоразумение?

— Недоразумение? — Райърсън се замисли над думата за миг. — Не, не бих казал. По-скоро трайно разделяне на пътищата. Този уикенд със сестра ви бяхме планирали да избягаме. Но в последната минута се опомнихме и променихме решението си. И за двама ни е голямо облекчение.

Вирджиния измърмори:

— Великата романтична връзка приключи?

— Страхувам се, че да.

— Мама и татко няма да са доволни.

— Те не, но аз — да.

— Да, имам това усещане. — Изобщо не прилича на съкрушен, отчаян и отритнат любовник, помисли си тя. Но в следващия миг се замисли дали този мъж би изиграл тази роля за някоя жена изобщо.

— Нямам нищо против да ви кажа, че беше интимен разговор, Вирджиния-Елизабет. — Райърсън отпи още една глътка уиски и облегна глава на дивана. — Много интимен. Все още не мога да си обясня как можах да си позволя да стигна до пълен провал. Знаете ли, в началото дори си мислех за брак? Седмици наред се чудех как да се измъкна от тази каша, но сестра ви любезно беше се заела със ситуацията. Очевидно и тя притежава чувство за самосъхранение. За нещастие направи сцена, вместо просто да каже: „Не, благодаря“.

— Сестра ми обикновено действа с размах.

— И аз го разбрах. Този път остави бележка. Мисля, че е някъде тук. — Райърсън се пресегна и извади влажна, сгъната хартия от джоба на самото си. — Ето, прочетете сама.

Вирджиния бързо прокара поглед през кратката бележка.

„Райърсън, моля те, прости ми, но не мога да го направя. Всичко е една ужасна грешка. Необходимо ми е време насаме, за да размисля. Дойдох до заключението, че всичко между нас свърши. Съжалявам.“

— Не виждам какъв е проблемът тук — отбеляза Вирджиния. — Очевидно Деби отказва поканата ви да прекарате заедно уикенда и вие

сте щастлив, че го е направила. Къде тогава е проблемът?

— Родителите ви се тревожат къде се намира в момента и как се чувства. — Райърсън произнесе тези думи с подчертано отвращение. — Изглежда смятат, че е изпаднала в депресия и отчаяние.

— Деби ли? Малко вероятно.

— Съгласен съм. — Тъмните вежди на Райърсън леко се повдигнаха. — Според мен има нещо друго. Родителите ви бяха много щастливи, когато тя започна да излиза с мен. Сега, когато корабът на любовта потъна, те никак не са разочаровани.

— Е, това вече е нещо смислено. Обзалагам се, че са ви насърчили да я преследвате с надеждата, че може да се стигне до великото помирение.

— И аз така мисля.

— А има ли шанс да се случи това? — спокойно попита Вирджиния.

— Ни най-малък. Цялата история беше голяма грешка. За това тя беше права.

— Разбирам. Убедена съм, че вие не грешите, нали?

— Да греша ли? Не — безизразно отвърна той, — не греша.

Тя му вярваше. Вирджиния погледна стройния, висок, солиден мъж, после погледът ѝ се премести върху лицето му. „Интересно лице“, помисли си тя. Не особено красиво, но определено интересно. Изключително мъжествено лице с безизразни, грубо изсечени ъгли и форми.

Косата на Райърсън все още блестеше от дъжда. Червен нюанс се прокрадваше в кафявите ѝ дебри, на отблясъците от светлината на огъня. Той я улови, че го изучава и леко се усмихна. В мързеливия му, замрежен поглед прозираше хладна, леко хищническа интелигентност.

Скъпата бяла риза на Райърсън беше разтворена при яката и Вирджиния виждаше къдриви малки косъмчета. Тя леко потрепери и мушна нозете си навътре в пантофите, скрити под старата роба. Усещаше леко неспокойствие, твърде несвойствено за нея. Знаеше, че това чувство се дължи на присъствието на Райърсън, но не го проумяваше. Отново прокрадна поглед към отвора на ризата му.

— Чудите се какво сестра ви е видяла в мен? — умерено попита Райърсън.

Вирджиния отново почувства, че се изчервява, как ѝ се искаше да можеше да прикрие реакцията си.

— Разбира се, че не?

Той уютно сви рамене.

— А аз се чудя.

— Признавам, че не сте обичайният неин тип — предпазливо отбеляза Вирджиния.

— Слава богу. Жалко, че и на двама ни трябваше толкова време, за да го разберем. В своя защита мога само да кажа, че за сега това изглежда добра идея.

— Знам, че сигурно родителите ми са насърчили и двама ви да си мислите, че е добра идея — каза Вирджиния с усмивка. — Татко си представяше, че може да запази бизнеса си в семейството, след като го продаде. Двамата с мама смятаха, ще е просто прелестно, ако вие се ожените за Деби.

— Аха.

— Мама и татко ли ви пратиха да търсите тук Деби?

— Не я намериха в апартамента ѝ и предположиха, че е дошла тук. И тъй като съм по природа галантен и благороден, без да споменавам за еуфорията, породена от моето спасение, се съгласих да проверя, че тя е добре. Но след като отидох толкова далеч, чувствам, че съм изпълнил задължението си по този въпрос. Отказвам да имам всякакви други задължения.

— А вашето мъжко его? — попита Вирджиния, преди да се замисли. — То не е ли замесено?

Устните му присмехулно се извиха.

— Моето его ще се оправи, благодаря. И по-лоши неща е преживявало.

Вирджиния му повярва. Нещо в този мъж я караше да мисли, че самоувереността му извираше от дълбоко и имаше здрави корени. Бягството на някое гадже не можеше да я разклати.

— Сега, когато си изпълнихте задължението, ще се върнете в Сиатъл? — с любопитство попита Вирджиния.

Райърсън обви чашата с големите си длани и се загледа в огъня.

— Точно така. Веднага щом се изсуша. Оценявам вашето гостоприемство, Вирджиния-Елизабет. Освен това оценявам и факта, че не изпадате в истерия, заради това, което сторих на сестра ви.

— Да не сте сторил нещо на сестра ми?

Райърсън долови в думите подтекста и хвърли на домакинята изпитателен, страничен поглед.

— Не — безизразно рече той. — Това трябваше да бъде нашият знаменателен уикенд. Факт е, че не бяхме стигали до леглото, преди случилото се да подейства като предупреждение, предполагам.

Тя го погледна смутено.

— Не разбирам.

Той направи гримаса.

— Ще кажа само, че, след като цял месец не се случва нищо, освен няколко безинтересни целувки за лека нощ, човек започва да си мисли, че голямата страст никога няма да го навести.

— Не исках да кажа това. Разбира се, че не е моя работа.

— Забравете за това. — Райърсън леко се усмихна на смущението ѝ. — Отварям дума, защото искам да ви уверя, че ние със сестра ви не сме толкова обвързани, въпреки големите планове за уикенда. Признавам, че грешката е моя.

— Ваша? — повтори тя като ехо и се втренчи в него с изумление.

На лицето на Райърсън отново се появи усмивка и отново изчезна. Помисли си, че Вирджиния-Елизабет подхождаше на егото му. По погледа ѝ познаваше, че тя недоумяваше как той би могъл да има проблеми в леглото. Егото му можеше и да няма нужда от ласкателства, за да оцелее, но станеше ли обект на такова внимание то умееше да му се наслади.

— Така и не се наканих да я вкарам в леглото — откровено рече той. — Всеки път, когато се прибирахме у дома след среща, или в ушите ми гърмеше силна рок музика, или бях изтощен от опитите си да ѝ партнирам достойно на дансинга. Та аз съм почти на четирийсет, не съм на двасет и пет. Вече не купонясвам до два през нощта и после не се опитвам да впечатля някоя жена в леглото.

— Но този уикенд щяхте да излезете двамата?

— Смятам, че идеята беше последен отчаян опит от страна и на двамата ни да вдъхнем живец на една едва ли не безсмъртна любовна връзка. Осъзнах, че не си струваше усилията и тъкмо се готвех да ѝ го кажа, когато пристигна фамозната ѝ бележка.

— Не точно вълнуваща романтична история.

Райърсън я погледна.

— През цялото време е било грешка. Но сега всичко свърши. Мога да се отпусна. — Той отново отпи от доброто шотландско уиски и се потопи в успокояващата музика, която проникваше в цялото му същество, докато топлината от камината го обгръщаше. Точно от това имаше нужда, точно за това си мечтаеше цяла вечер. Докато изпитваше наслада от кехлибареното уиски, си помисли, че Вирджиния-Елизабет подходеше на името си. Висока, достолепна и удивително зряла. С изключително спокойствие приемаше неочакваното му пристигане и новините за изчезването на сестра си. Жена с разум и интелигентност, помисли си той. Нямаше нищо общо с лекомислената и плиткоумната своя сестра. Човек наистина можеше да води разговор с Вирджиния-Елизабет, в истинския смисъл.

Седнала на отсрещния край на дивана, тя създаваше уют и комфорт. Той си помисли, че в доста отношения Вирджиния-Елизабет беше една приятна жена.

Улови се, че прехвърля на ум достойнствата ѝ. За начало, хубави очи. Всъщност, красиви очи. Бяха с цвят на лешник и на пръв поглед внушаваха тиха, женска увереност. Но той забеляза, че в тях имаше и обезпокоителна бдителност. Женствената извивка на лицето ѝ и правият, наперен нос бяха добре очертани. Огънят приятно огряваше кожата ѝ. Той не можеше със сигурност да каже какво се криеше под древната кадифена роба, но му се струваше, че долавя очертанятията на закръглени гърди и заоблени бедра. Райърсън доволно си помисли, че във фигурата на жената имаше хляб. Никак не приличаше на модерно кльоцавата си сестра. Вирджиния-Елизабет беше създадена, за да топли мъжа в леглото.

Тази волна чувствена мисъл породила тъпа болка в слабините на Райърсън и това го изненада. Той се размърда на дивана, доста отдавна не беше се притеснявал от спонтанна възбуда.

— Е, радвам се, че няма да обсъждаме сърцераздирателни и умопомрачителни илюзии — набързо рече Вирджиния. — Би било някак странно, особено, след като вие току-що сте купил бизнеса на татко и всичко останало.

— Мисля, че що се отнася до сестра ви, възможно е това да е било част от проблема — замислено рече Райърсън. — На нея ѝ харесваше идеята да се продължи финансовата сигурност, но не се

интересуваше от брак с мъж, който се занимава с генератори и енергийни системи.

Вирджиния се засмя.

— Трябва да признаете, че кариерата в сферата на дизеловите генератори и енергийните системи страда от липса на изтънчена елегантност. Както и да е, какво ви накара да се решите да купите бизнеса на баща ми?

— „Енергийни Системи Мидълбрук“ е солидна фирма с история, която може да се превърне в печеливша, ако се управлява правилно.

— И вие сте убеден, че ще печелите от нея?

— Необходимо е само да се влее малко капитал за преустройство и модернизация, и после няма спиране. През по-голямата част от живота си съм се занимавал с двигатели и енергийни системи от един или друг вид. Винаги след училище отивах на работа в местната бензиностанция. След това прекарах няколко години в армията, където работех на танкове и камиони, докато най-накрая ми дойде умът в главата и започнах да уча в колеж. В управлението и консултирането на енергийни системи има повече пари, отколкото в поправянето им. Оказа се, че деловата страна на нещата ми допада толкова, колкото и калайджийството. Надушвам доброто капиталовложение, щом го съзра. Когато Джон Мидълбрук постави фирмата си на масата, аз я грабнах.

— А сестра ми грабна вас — заключи Вирджиния остроумно.

Райърсън изсумтя:

— Може да се каже и така. Но не знам доколко това беше идея на Деби. Родителите ви я подтикваха.

— Знам. Разбирам техните мотиви, но какви са вашите?

Райърсън се загледа в огъня.

— Открих, че идеята не ми беше чужда. Работата е там, че нямах нищо против да се ожения отново. При подходящи обстоятелства бракът е приятна и уютна институция.

— Но кой желае да живее в институция, беше казал някой някога? — сухо отбеляза Вирджиния. — Честно казано, може и да сте прав. От мъжка гледна точка бракът, сигурно изглежда приятен и уютен. Но жената го вижда от друг ъгъл.

Райърсън я погледна с присвити очи.

— Учудвате ме. Мислех си, че повечето жени искат да се омъжат, особено жените, надхвърлили... дадена възраст... — Той замлъкна внезапно и направи гримаса.

— Всяка жена над трийсет ли? — завърши вместо него Вирджиния. — Ще ви споделя една малка тайна. Не умираме да се омъжваме. — Тя несъзнателно потрепери. — Веднъж пробвах с един брак и той се оказа пълен провал. Взех си поука от грешките си.

Дълбочината на чувствата, прозираци в гласа ѝ, изцяло приковаха вниманието на Райърсън.

— Аз самият някога бях женен, но не се получи. Въпреки това имам желание да опитам отново. Според мен, бракът дава определени възможности, при положение, че двама души встъпват в него с широко отворени очи и влагат разумни очаквания и желание за отдаденост.

— Толкова силно ли вярвахте в силата на любовта? — тихо попита тя.

— Не — отвърна той с равен глас. — Изобщо не вярвам в любовта. Тя е неестествено чувство. Фикция от двадесети век, създадена за романтичните фантазори в света, а аз определено не съм един от тях. Но вярвам в брака.

— Защо?

Райърсън бе поразен от факта, че със сестрата на Деби водеха доста необикновен разговор. Но му беше интересно.

— Както казах, бракът може да предложи много неща. Ще си призная, че първият ми път беше въпрос на бушуващи хормони и младежки оптимизъм. И двамата бяхме прекалено млади. Никой от нас не таеше разумни очаквания от брака. Тя обезумя и започна да мисли за всички неща, които беше пропуснала, защото се беше омъжила рано. Не можех да я виня. Връзката ни се разпадна. Но следващият път за мен ще е различно.

— Различно ли?

Той кимна.

— Следващият път ще се погрижа отношенията ни да имат солидни и реалистични корени. Знам какво искам. Стигнах възрастта, когато ценя удобствата и надеждността на семейния домашен уют. Предполагам, че в душата си съм домашар. Когато купих компанията на баща ви и се преместих от Портланд в Сиатъл, почувствах, че най-после съм намерил мястото, където искам да живея. Бих искал и една

приятна, спокойна, надеждна и моногамна връзка. Бих искал да се ожена за жена, на която мога да разчитам. Жена, която ще се проявява като домакиня, докато аз забавлявам деловите си сътрудници. Жена, която вечерно време ще ми прави компания с едно питие, докато разговаряме как е преминал денят. Не знам какво ме накара да си въобразя, че с Деби ще бъде именно така. Сигурно съм се побъркал.

— Или това, или хормоните ви отново са решили да се намесят в решението ви — отвърна Вирджиния с усмивка.

— Хормоните ми не предприемат нищо без мое разрешение — Райърсън отпи отново от уискито и се замисли над истинността на това твърдение. Той все още чувстваше стягане в слабините си. Мина му през ум дали тя осъзнава, че кадифената роба леко се откряна, точно толкова, колкото да му открие мъничко от меката, заоблена плът.

— Значи сте готов да се ожените заради уюта и удобството?

— Изглежда не одобрявате.

Тя се замисли над думите му.

— Е, поне сте искрен. В известна степен разбирам и съм съгласна с вас. И аз нямам нищо против едно приятно, надеждно и стабилно приятелство с мъж. И сама чудесно се оправям, но понякога е приятно да има с кого да споделиш. Но никога не бих се омъжила, за да имам тези неща.

— По-скоро бихте имала любовна връзка? — попита той, силно заинтересован.

— Казах, че би било приятно да имам уютно приятелство с някой мъж. Не знам за любовна връзка. Никога не съм имала такава — спокойно обясни тя. — Не съм сигурна, че ми се иска такава неща. Но ако ми се случи, бих искала тази връзка да се основава на приятелство, а не на хормони.

Райърсън беше удивен. Постара се да не издава реакцията си.

— Кога се разведохте? — попита той.

— Не съм се развеждала. Съпругът ми умря преди няколко години.

Райърсън се изкашля.

— Преди няколко години?

— Омъжих се на двацет и пет, а той почина, когато бях на двацет и седем. При пътна катастрофа.

— И вие никога не сте... Искам да кажа, през всичкото това време не сте имала такава... — Той не довърши изречението. Почувства, че ѝ става неловко. Но истината беше, че се затрудняваше да си представи как тази жена е живяла сама толкова дълго.

— Така и не открих приятелство, което да прерасне в стабилна и надеждна връзка — тихо отвърна тя, — да не говорим за човек, в когото да се влюбя.

— Значи, вярвате в любовта? — попита той. Гласът му прозвуча по-остро, отколкото му се искаше.

— О, да, вярвам, въпреки, че не вярвам някога да ме обземе голямата страст. Не съм този тип. Това е за хора като сестра ми. — Устните ѝ иронично се извиха. — Не очаквам да се влюбя. Предпочитам близкото приятелство.

— И не бихте искали да се омъжите за този въображаем приятел?

— Никога.

Райърсън почувства безразсъдно желание да се противопостави. После се отпусна и стана ироничен.

— Аз вярвам в брака, но не и в любовта, а вие вярвате в любовта, а в брака не. Но и двамата сме еднакво съгласни за значимостта на приятелството. Това е окуражително. А и е забавно, като си помисли човек. — Чувството му за хумор се стопи. — Сестра ви е все още във възрастта, когато очаква фойерверки, драми и безкраен празник.

— Вярно е.

— Работата е там — каза Райърсън, докато отпиваше на малки глътки питието си, — че не съм от мъжете, които биха ѝ осигурили тези неща, дори и да бях на двацет и пет. Може би има нещо общо с кариерата с дизелови двигатели и енергийни системи. На полето няма блясък и лъскавина. И аз не ги притежавам. Осъзнавате ли, че през последните петдесет години не са настъпили почти никакви промени в основната дизелова енергийна система? Фундаменталната концепция е стабилна, надеждна и дълготрайна.

Вирджиния се усмихна.

— Изпитан, истински продукт.

— Подобно на брака. Действа чудесно, при условие че никой не изпада в нереалистични очаквания и не предявява твърде много изисквания. Такъв ли беше проблемът ви първия път, Вирджиния-

Елизабет? Да не би да сте се омъжили, без да сваляте розовите очила? Бог ми е свидетел, при мен беше така.

Тя се стегна и лешниковите ѝ очи се изпълниха с ярост.

— Не обсъждам брака си с външни на семейството хора.

Райърсън тутакси се отдръпна. Усещаше, когато се удряше в стена. Най-лесният начин да се справиш със стената, е да я заобиколиш. Той остави разговорът да замре.

— А сега какво? — попита Вирджиния след няколко минути, изпълнени със смущение и тишина. Тя очевидно нямаше търпение да смени темата.

Райърсън се облегна в ъгъла на дивана и разкопча още едно копче от ризата си. Трябваше да си тръгва, но нямаше желание да направи това усилие. Шотландското уиски го отпускаше, музиката беше прекрасна, а огънят създаваше уют. А ако домакинята променеше положението си само мъничко, цепката на робата ѝ щеше да се отвори с още няколко инача. Разумният мъж не би могъл да иска нещо повече от вечерта.

— Би трябвало да ви благодаря за гостоприемството и затова, че ме изпращате — отбеляза Райърсън, но не се помръдна.

Вирджиния погледна часовника над камината. Поколеба се няколко секунди и после каза:

— След час и половина тръгва последният ферибот.

— Доста време — замисли се той. — Сега, когато познавам пътя, ще ми отнеме само петнайсетина минути да стигна до кея.

— Може би, ако изчакате още около четирийсет и пет минути, бурята ще отmine. Неприятна нощ за шофиране.

— Да — отвърна Райърсън, — така е. На около миля от отбивката за насам, на пътя се образува истинско езеро.

— Знам този участък. Редовно се наводнява. С часове след това се отича.

И двамата погледнаха часовника, последваха няколко минути тишина, натежала от мисли.

— Защо не съм ви срещал преди, Вирджиния-Елизабет? — накрая попита Райърсън. — Семейството ви ви е споменавало, но казваха, че напоследък много отсъствате от града. Мисля, че възнамерявах да ни запознаят на някаква официална вечеря следващата седмица. Много ли пътувате?

Вирджиния се усмихна и поклати глава.

— Не, не при нормални обстоятелства. Управлявам компютъризираната информационна система в „Карингтън Майлс Енд Асоушиътс“. Знаете ли тази компания?

Той кимна.

— Огромен конгломерат със седалище в Сиатъл. Имат бизнес контакти по целия северозапад.

— Точно така. Опитват се да стандартизират информационните системи във всичките си филиали, и съм назначена да контролирам процеса на стандартизация. Това е свързано с пътуване. Поръчката, която току-що изпълних, се предполага, че е последната засега. Мисля, че всичко е под контрол.

Райърсън се замисли.

— Едно от нещата, които искам да модернизирам в „Енергийни Системи Мидълбрук“ е процеса за контрол над документацията. Може би трябва да ви наема за консултант.

Вирджиния поклати глава и се изсмя с ирония.

— В това отношение фирмата е безнадеждно остаряла. Татко така и не прозря необходимостта от подновяване на системата за съхраняване на информация.

Последвалият монолог на Вирджиния изуми Райърсън с интелигентност и знания за чудесата на модерните компютърни информационни системи. Откри, че сам научава повече, отколкото му се искаше да знае по темата, но по някакъв начин му беше лесно да я слуша.

Най-накрая я прекъсна, за да си налее още малко уиски. Когато се върна на дивана, заговори за бъдещите планове, които чертаеше за „Енергийни Системи Мидълбрук“. Вирджиния проявяваше интерес. За жалост, тя пооправи робата си, докато той си наливаше уиски.

Огънят весело пламтеше, а бурята не спираше да бушува. Едва когато Райърсън приключи пространното изложение на плановете си да отвори презокеански пазари за „Мидълбрук“, Вирджиния отново погледна часовника. Очите ѝ се разшириха.

— Няма да успеете за последния ферибот — неспокойно рече тя. Райърсън проследи погледа ѝ.

— По дяволите. — Но той не направи опит да грабне сакото си и да се втурне към вратата. — Може би е по-добре, като се има предвид

колко уиски изпих.

Вирджиния леко се намръщи.

— На острова има няколко места за настаняване, които предлагат закуска и нощувка. Може да опитате там.

— Добра идея.

И двамата, обаче, не ставаха и продължаваха да се вглеждат в огъня, сякаш търсеха там отговори. Най-после Вирджиния предпазливо каза:

— Няма причина да не останете и тук, освен ако нямате нищо против да се настаните на дивана. Малко е късичък за вас, но...

— Много мило, Вирджиния-Елизабет.

— Глупости. В края на краищата, вие сте добър приятел на семейството, въпреки че с Деби сте прекратили наскоро най-романтичната история на годината.

Той ѝ отвърна с усмивка.

— Смяя да мисля, че е така.

Четирийсет минути по-късно Райърсън се беше излегнал на дивана върху чаршаф със свеж аромат, вълнено одеяло и пухкава възглавница. Тясно му беше, но се чувстваше поразително удобно. В огнището догаряше огънят.

Той чуваше как Вирджиния-Елизабет ходи насам-натам в спалнята, после тя изключи осветлението и си легна. Той се отдаде на приятни фантазии, представяше си я в бяло бельо. После тя си свали бельото. Щом въобразяемите картини станаха твърде ярки и усещането за тежест в слабините му започна да го смущава, той си наложи да заспи.

Но образите не изчезнаха напълно. Във въображението на Райърсън все още се рееше един образ, когато той потъна в дълбок сън. Представи си как една висока жена с царствена осанка, закръглени, напористи гърди и приятно заоблени бедра се приближава да го прегърне в обятията си.

Последната разумна мисъл на Райърсън беше, че през последния месец е излизал с неподходящата сестра.

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин Вирджиния се събуди с усещането, че нещо непреклонно и упорито тласка живота ѝ в погрешна посока. Усещането я смущаваше. Тя отвори очи, загледа се в тавана и се замисли възможно ли е присъствието на един огромен мъж, прекарал само една нощ на дивана ѝ, трайно да промени нейния спокоен и уреден живот.

Отговорът се криеше в прекаленото ѝ въображение. Не е възможно събитието да се намеси в живота ѝ по този начин. Просто беше предложила легло на един делови сътрудник на баща си, който освен това, беше и семеен приятел. Край на авантюрата.

Ядосана на себе си, тя метна настрана завивката, пристегна робата си и зашляпа през коридора към банята. Едва когато стигна до нея, осъзна, че беше заета. Водата от душа се лееше с пълна сила. Фактът, че се налага да ползва една и съща баня с мъж беше първата новост, да не кажем нещо повече. Тя продължи към всекидневната.

Възглавницата, одеялото и чаршафа, които беше дала на Райърсън предната вечер, бяха прилежно сгънати и прибрали в шкафа. Единствените признаци за присъствието на мъж бяха чифт подредени една до друга обувки и бяла риза на облегалката на стола.

Шумът от душа престана и Вирджиния застина на мястото си, заслушана. Представяше си как Райърсън се избърсва с една от нейните бели хавлии за баня. Щом се улови, че се опитва да си представи дали окосмяването под кръста му има формата на триъгълник, тя разбра, че е време да приготви кафе. Определено тази сутрин въображението ѝ беше доста динамично. Твърде необичайно за нея.

След няколко минути вратата на банята се отвори. Вирджиния насочи вниманието си към две чаши от бюфета. Не чу Райърсън да слиза по коридора и се учуди, като се имат предвид размерите му. Но усети присъствието му на прага зад нея.

— Добро утро — тихо поздрави той. Гласът му беше дълбок и плътен, леко дрезгав в този час на деня. Това ѝ се стори изключително секси.

Вирджиния грабна чашите и се обърна.

— Добро утро.

Не знаеше как той ще ѝ се стори тази сутрин. Но в ранното утро Райърсън се оказа също толкова интересен, колкото и предната нощ пред камината. Фактът, че беше полуоблечен, несъмнено засилваше възхищението ѝ, което тя тайничко усети. От години не ѝ се беше случвало да има полугол мъж в кухнята ѝ. Последният беше съпругът ѝ, а тя не пазеше топли спомени нито за него, нито за голото му тяло.

Но Райърсън беше нещо съвсем различно. Червеникавата му коса блестеше, а очите му изглеждаха сребърни на слънчевата светлина. Беше само по боксерки и панталони, и Вирджиния осъзна, че окосмяването на гърдите му изглеждаше точно така, както си го беше представяла. Във формата на триъгълник точно над колана.

— Използвах самообръсначката ти. Надявам се, че нямаш нищо против — Райърсън поглади брадичката си, сякаш проверяваше колко гладка беше. — Сутрин съм малко брадясал.

— Разбира се, че нямам нищо против — бързо отвърна Вирджиния. — Ето, пейни кафе, докато съм в банята.

— Благодаря. — Но вниманието му не беше насочено към кафето. Той изучаваше косите ѝ.

— Всичко наред ли е?

— Не. — Той се усмихна. — Тъкмо си мислех, че снощи беше увила главата си с хавлиена кърпа. И не видях косите ти.

Вирджиния пооправи с ръка разрошените си от съня кестеняви коси с дължина до раменете.

— Пълна бъркотия. Най-добре е да се погрижа за това. — Тя припряно постави чашите на плотa и понечи да се промуши край Райърсън.

Но той не се помръдна, за да ѝ направи място. Вместо това докосна рамото ѝ, когато тя се спря пред него. Ръката му някак чувствено натеза. Вирджиния го усети с цялото си съществуване. Тя остана неподвижна и смутена.

Райърсън я погледна настойчиво и пръстите му се плъзнаха от рамото ѝ към гъстите коси. Вирджиния вдигна поглед към него,

усещайки приглушено ускорения си пулс.

— Благодаря ти за снощи, Джини — тихо каза Райърсън. — Не мога да си спомня кога за последен път прекарах толкова приятна вечер. Уискито, огънят, музиката и ти бяхте точно това, от което имах нужда.

Тя треперливо се усмихна, недоумявайки как от Вирджиния-Елизабет стана Джини. Беше изненадана колко нормално и в реда на нещата звучеше фамилиарната и интимна форма на името ѝ от неговите уста. Предната вечер пред камината се беше случило нещо изумително интимно.

— За нищо, наистина. Съжалявам, че си пътувал толкова дълго в такава лоша нощ.

— Аз не съжалявам — настана напрегната, дълга тишина помежду им, после Райърсън наведе глава и с устните си откри нейните.

Вирджиния затаи дъх, не знаеше какво да очаква. Беше наясно за себе си, че не е от най-чувствените. Нейният съпруг ѝ даде да разбере още в началото на брака им. Но пък и Райърсън не беше страстен романтик. Той самият я беше уверил в това. И в края на краищата, това си беше само една обикновена, случайна целувка.

Мислите ѝ се блъскаха хаотично в главата ѝ, когато устните на Райърсън докоснаха нейните. Вирджиния се отпусна и леко въздъхна. Струваше ѝ се, че няма по-естествено нещо на земята от целувката на този мъж.

Устните му бях твърди, топли и търсеци. Вирджиния отвърна на целувката инстинктивно. Райърсън имаше превъзходен вкус и тогава тя осъзна, че от дълго време беше жадувала за това. Всъщност, през целия си живот.

Пръстите ѝ намериха голите му рамене и несъзнателно склучи ръце, наслаждавайки се на силните му, успокояващи мускули под топлата кожа.

Райърсън тихичко изстена и вдигна глава. Устните му се озоваха само на един инч от нейните.

— Мисля, че трябва да ти кажа нещо. Снощи стигнах до заключението, че съм ухажвал неподходящата сестра.

Вирджиния леко се отдръпна от него и се загледа в сребристите му очи. Тя трепереше сякаш се намираще пред прага на голямо

откритите. Тази сутрин светът ѝ се струваше по-нов и по-свеж.

— Ние едва се познаваме — се чу да казва тя почти без дъх, после ѝ се прииска да изкрещи заради глупавата си забележка. Част от нея беше сигурна, че добре познава Райърсън. Как можеше да не го познава? Та той толкова приличаше на нея.

— Бих искал да те опозная по-добре — каза Райърсън, а очите му не изпусаха нейните. — Мисля, че двамата с теб имаме много общи неща помежду ни. Наистина вярвам, Вирджиния-Елизабет, че с теб можем да станем много добри приятели. — Пръстите му помръднаха в косите ѝ. Той отново понечи да се наведе и да я целуне, когато в ключалката на външната врата изщрака ключ. В стаята нахлу студен въздух.

— Джини! Боже милостиви, ти ли си, Райърсън! Какво, по дяволите, става тук?

Вирджиния скочи при това възклицание на сестра си. Погледът ѝ се насочи към вратата зад Райърсън.

— Здравей, Деби. — Вирджиния се изненада от спокойствието в собствения си глас.

— Значи така! — каза Дебора Мидълбрук с учудване и огорчение. — Не мога да повярвам. — Тя влезе през вратата. Имаше стройна фигура и беше облечена в шикозни кожени панталони по тялото и широка, лъскава тениска. Късите ѝ руси коси бяха подстригани по последна мода с леко предизвикателна линия. — Какво става тук? Търсиш начин да излекуваш разбитото си сърце ли, Райърсън? Направо падам. — Тя плъзна поглед наоколо. — Едно определено съкрушено сърце.

Райърсън мързеливо се обърна и я изгледа някак безизразно и отегчено.

— Надявам се, че си позвънила на родителите си. Те се тревожат.

— Ще им се обадя по-късно тази сутрин. — Деби оглеждаше сестра си, облечена в роба, и Райърсън, обут единствено в панталоните си. Тя с удивление поклати глава. — Ако не го бях видяла със собствените си очи, никога не бих повярвала. Да не би да си прекарал нощта тук, Райърсън? Със сестра ми? Никой от семейството няма да повярва. Доколкото са им известни фактите, откакто съпругът на Джини почина, тя не е прекарвала нито една нощ с мъж. Освен това, дори не те познава. — Изведнъж игривостта изчезна от погледа на

Деби и тя присви очи. — Ей, какво точно става тук? Райърсън, ако си се натрапил на сестра ми, просто си кажи и ще се обадя на полицията.

Вирджиния почервения. Откакто почина съпругът ѝ, цялото семейство Мидълбрук се държаха някак покровителствено.

— Достатъчно, Деби.

Деби я изгледа с широко отворени очи.

— Не, не е. Не и ако Райърсън играе игрички. — Тя извърна обвинителен поглед към Райърсън. — Ако коварно използваш сестра ми, за да се добереш до мен, Ей Си Райърсън, нека веднага ти заявя, че те грозят големи неприятности. Семейството ми ще побеснее. Татко ще те даде под съд.

— О, за бога, Деби — бързо я прекъсна Вирджиния. — Затвори си устата, за да имаш възможност да проумееш фактите. Няма защо да ме защитаваш от Райърсън.

— Не съм толкова сигурна — бързо отвърна Деби. — Може да си няколко години по-голяма от мен, но нямаш никакъв опит с мъжете, освен това, което получи от брака си, а със сигурност от него не научи нищо полезно. Признавам, не бих си помислила, че Райърсън е от типа мъже, които ще се опитат да те прелъстят, за да си отмъстят, но човек никога не знае.

— Уверявам те — с достойнство рече Вирджиния, — че изобщо не може да става и дума нито за прелъстяване, нито за отмъщение. Просто замълчи, Деби.

— Сестра ти е права — спокойно се намеси Райърсън. — Затвори си устата, Деби, преди да си изядеш главата. Давам ти дума, с Джини се разбираме прекрасно.

— Така ли? — Деби имаше скептично изражение, но аргументите ѝ се изчерпаха като гледаше двете спокойни и уверени лица пред себе си. Тя сърдито погледна сестра си.

— Кога му разреши да те нарича Джини?

— Не съм ѝ искал разрешение — отвърна Райърсън, преди Джини да отвори уста. — Но и Джини, като че ли няма нищо против, нали Джини? — Той я погледна с усмивка.

— Ами, не. Изобщо нямам нищо против, Ей Си.

— Ах! Усещах го — унило рече Райърсън.

— Никой не го нарича Ей Си — охотно обясни Деби. Тя подуши с нос. — На кафе ли ми мирише? Мога да пийна едно.

Вирджиния беше изгубила оживлението си и откривателския си нюх. Недоумяваше дали да чувства вина. Но само един поглед към лицето на сестра ѝ беше достатъчен, за да разбере, че няма причина. В изражението на Деби, някаква смесица от гримаса и забавление, нямаше и следа от болка или отчаяние. В реакцията ѝ доминираше загриженост за благосъстоянието на сестра ѝ.

Вирджиния щеше да се трогне от отношението на Деби, ако преди известно време не беше заявила ясно на цялото семейство, че не се нуждае и не желае да я покровителстват. Тя се чувстваше способна да се оправя сама, опреше ли до мъже. Разбира се, не беше изпадала в грозяща я от мъж опасност от смъртта на съпруга си. Тя не позволи на никого да се приближи достатъчно, за да я нарани.

— Вие двамата може би бихте искали да поговорите — измърмори Вирджиния. — Сигурно има какво да обсъдите. Разбира се, безсмъртната любов заслужава посмъртни думи. Отивам да се облека. — Тя забърза по коридора към спалнята си.

— Аз ще разкрия разбитото си сърце, ако ти разкриеш своето, Райърсън. — Вирджиния чу сестра си да казва, докато вървеше към кухнята. — Но първо имам нужда от кафе.

Вирджиния измъкна първото нещо, което намери в гардероба си — чифт меки вълнени панталони в морско синьо и блуза в жълто и бяло. После среса гладко косите си и ги прибра на кокче на тила си. Когато приключи с лекия грим, погледна в огледалото и с облекчение съзря нормалното, спокойното, благоприличното, невълнуващо изражение, което я наблюдаваше.

Заслуша се към гласовете, които долитаха от кухнята. Разговорът между Райърсън и Деби звучеше нормално и дори някак приятелски, така ѝ се стори. Каквито и да са били отношенията между сестра ѝ и Ей Си Райърсън, очевидно не се вменват в рубриката „силни страсти“. И двете страни изпитваха облекчение, че всичко е приключило, точно както беше казал Райърсън.

Когато петнайсет минути по-късно тя влезе в кухнята, там ухаеше на бъркани яйца и препечен хляб. Готвач беше Райърсън. Изглежда, че край нейната печка и хладилник той се чувстваше като у дома си. Човек отстрани би казал, че той от години се буди под нейния покрив. Тази мисъл не я разтревожи особено. Обърна се към сестра си, която седеше до масата и отпиваше кафе. Деби вече не изглеждаше

притеснена от присъствието на Райърсън в къщата. В прекрасните ѝ очи блестеше познатото игриво пламъче.

— Райърсън сподели, че ти е разказал за специалния уикенд — приятелски каза Деби.

— Както разбирам, отменила си уикенда по обичайния за теб начин, Деби. Трябваше да се досетиш, че това ще накара мама и татко да изпаднат в паника.

— Не предполагам, че ще видят бележката — отвърна Деби и сбърчи вирнатото си носле. — Тя беше за Райърсън.

— Тогава е трябвало да съобразиш да не я носят в офиса ми, докато баща ти беше там — рязко каза Райърсън.

— Защо я отвори пред него? — отвърна Деби с въпрос.

— Не съм я отварял. Секретарката я отвори. Не знаела, че е лично. Горката госпожа Клеменс беше толкова изумена, че я изпусна. Баща ти я вдигна и ми я подаде. Но беше забелязал името ти и ме погледна. Имаше право да попита какво, по дяволите, става. Аз му разказах.

— О, боже — поклати глава Деби. — Затова ли си се почувствал задължен да ме намериш? Защото моите родители са се засутили?

— Те се тревожеха за теб — рече Райърсън.

— Къде пренощува? — попита Вирджиния.

— У една приятелка в Белвю. Но не можех да остана повече от една нощ при нея, а и исках за няколко дни да изчезна. Знаех, че мама и татко ще се разстроят като разберат, че вече не излизам с Райърсън. Исках нещата да се уталожат малко. Нали знаеш. Те се надяваха да чуят сватбени камбани.

— Знам — отвърна Вирджиния.

— Дойдох тук тази сутрин, защото знаех, че си извън града за още няколко дни. Надявам се, че не възразяваш ако поостана малко.

На въпроса ѝ отвърна Райърсън. Той разсипваше бърканите яйца.

— Вирджиния може и да няма нищо против, но аз възразявам. Можеш да дигаш гълъбите веднага след закуска.

Деби го изгледа страшно.

— И защо да го правя?

— Защото не желая да си наоколо, докато опознавам Джини — отвърна той спокойно и отнесе чиниите до масата. — За един мъж е

трудно да излекува разбитото си сърце, когато бившето му гадже се прави на глупачка. Имам планове, но ти не си предвидена в тях.

Пръстите на Вирджиния леко потрепериха, когато пое чинията си. Обърна поглед към Райърсън и откри, че сребристосивите му очи се смееха.

— За бога — запротестира Деби, — няма ли поне няколко дни да жалееш за нашата изгубена, мъртва любов?

— На моята възраст човек не си губи времето в жалейки по подобни романтични истории като нашата. — Райърсън седна и поля яйцата си с кетчуп. — Когато открих, че хевиметълът не е повредил слуха ми, започнах да се възстановявам. Яж яйцата и си тръгвай, Деби.

— Познавам те повече от месец, но не съм подозирала, че можеш да готвиш — измърмори Деби. Тя с удоволствие загреба от яйцата.

— А това говори много за нашата връзка, нали?

— Вярно е. Но според мен, осъзнах колко безнадеждна е била, в нощта, когато отидохме да гледаме „Слийз Трейн“ и ти не спря да се оплакваш от музиката, от тръгването ни от концерта, та чак до входната врата.

— „Слийз Трейн“ подхожда на името си. Никога не съм чувал толкова лоша музика в живота си — каза Райърсън.

— Сигурна съм, че ще ти допадне вкусът на Джини в музиката, определено ретрограден. Но не разчитай, че ще успееш да заведеш пред олтара другата сестра Мидълбрук — посъветва го Деби, докато отхапваше от препечената филийка. — Преди години Джини взе решение да не се омъжва никога вече, нали Джини?

Вирджиния сбърчи вежди. Нямаше да позволи на предизвикателната си сестра да я ввлече в такъв разговор.

— Мисля, че Райърсън има право, Деби. Защо просто не приключиш със закуската и не си тръгнеш?

Деби ококори очи, привидно шокирана.

— Ей, какво е това? Съзаклятниците, за да се отървете от мен? Преживях истинска драма.

— Ти си млада — сухо я уведоми Райърсън. — Сигурен съм, че бързо ще се съвземеш.

— О да? А ти? — отвърна с въпрос Деби.

Райърсън погледна през масата и срещна погледа на Вирджиния.

— Аз ли? Ще ми е необходимо много съчувствие, утеха и разбиране.

— Защо ли имам усещането, че знам къде точно ще търсиш това съчувствие, утеха и разбиране? — попита реторично Деби. — Джини, ти нали няма да му позволиш да плаче на рамото ти?

Вирджиния прикри усмивката си като лапна една голяма хапка бухнати пържени яйца.

— Мъж, който умее да готви, може да получи едва ли не всичко от една жена — тихо рече тя, преди да се усети. Провокативните й думи изумиха нея самата повече от всеки друг на масата.

Райърсън се усмихна в очакване.

— Ще го запомня. Хапни си още малко бъркани яйца, Джини.

— Благодаря. Би ли ми подал кетчупа?

— Боже, колко романтично — измърмори Деби. — Вие двамата ще бъдете страхотна двойка. Имате толкова много общи неща помежду си. Хора, които ядат яйцата с кетчуп, се заслужават един друг.

Час по-късно Деби неохотно си тръгна. Тя силно запротестира, че трябва да се върне в апартамента си, където можеше да разчита нетърпеливите й родители да я намерят, но докато махаше за сбогом на сестра си и Райърсън, в погледа й се четеше заинтригуваност.

Вирджиния наблюдаваше как сестра й поведе малката спортна кола по калния път и после се обърна към Райърсън. Устните му бавно се извиха в доволна усмивка.

— От един дол дренки — тихо рече той, в гласа му се прокрадваше задоволство. — Какво ще кажеш за това, Елизабет?

Тя се замисли, усети някакво далечно обещание за щастие. Нямахше доверие в съблазънта, но нямахше сили да й се противопостави. Намери спасение в практичността.

— Скоро ще стане ясно, нали?

— Не, не толкова скоро. Не и за мен. Но мога да ти дам достатъчно време. — Той поглади брадичката си с пръсти. — Няма защо да бързаме. Ние сме двама възрастни, които могат да се насладят на изживяването.

Тя докосна ръката му, изпитвайки удоволствие от силата му.

— Да — съгласи се тя. — Можем да се насладим на изживяването. — Нямахше начин да се удави в морето, защото Райърсън щеше да я отнесе до брега, ако тя пожелаеше.

— Казах ти, че бих искал да те опозная по-добре, но някак си чувствам, че те познавам вече. — Пръстите на Райърсън се придвижиха надолу по шията ѝ до извивката на рамото ѝ. — Снощи каза, че би се заинтересувала от приятелство с мъж.

— Да, бих искала — тихо рече тя и наистина го искаше. Представяше си как с Ей Си Райърсън стават много добри приятели. И може би, да предположим само, връзката им прерасне в нещо повече от приятелство. Знаеше, че големите срасти не са за нея, но за първи път, откакто почина съпругът ѝ, тя се замисляше над възможността за топла, уютна и безопасна връзка, която да удовлетворява и двамата. Вирджиния възпря мислите си в мига, когато осъзна колко далеч са стигнали. Имаше достатъчно време, през което щеше да разбере докъде щеше да стигне. За сега ѝ беше достатъчно да усеща, че двамата с Райърсън бяха на една и съща вълна. Всъщност, това беше най-приятното усещане, което някога беше изпитвала с мъж. Искаше ѝ се да го съхрани изцяло, да го разбере и да го проучи.

— Да я караме бавно и спокойно — отново обеща Райърсън. — Без да бързаме. Според мен, Джини, двамата с теб ще станем много близки приятели.

Приятели. Вирджиния се усмихна ослепително.

— Звучи чудесно.

Без да бързаме. През следващите три седмици тези насърчителни думи звучаха като ехо в съзнанието на Вирджиния. Тя току се спираше на бюрото си за няколко минути и си мислеше за тях. Те кръжаха в мислите ѝ, преди да заспи. Повтаряше си ги под душа.

Без да бързаме. Беше намерила мъж, който предпочиташе отношенията им бавно, спокойно и по естествен път да прераснат в близко приятелство, преди той да поиска нещо от нея. Мъж, който с готовност ѝ даваше време. Двамата с Райърсън щяха да станат добри приятели, преди да решат да поемат риска да легнат заедно. Тази мисъл я караше да се чувства безкрайно уверена.

За първи път след брака ѝ, който си беше истински провал, Вирджиния приемаше факта, че е способна да изгради близки отношения с мъж. И ако избереше точния мъж, който я разбира и не ѝ

поставя изисквания, може би щеше да е съвсем адекватна и в леглото. Райърсън не очакваше фойерверки.

Почти четири седмици, след като Райърсън беше позвънил на вратата ѝ, Вирджиния обядваше със сестра си в едно кафене в центъра на града. Деби се появи с няколко пазарски чанти в ръце. Както обикновено, тя привлече погледите с искрящо червената си къса пола и сако тип „болеро“ в тон. Тя огледа деловия костюм на Вирджиния, шит по поръчка, пригладената ѝ коса и леко се намръщи, но не каза нищо. Беше свикнала с по-консервативния стил на сестра си.

— Добре, хайде да започваме — рече Деби веднага щом се настаниха. — Как върви голямата любовна история? Всички знаем, че почти месец вече с Райърсън се виждате непрекъснато. Мама и татко не смеят да се надяват, но аз лично имам много положително усещане за бъдещето. Според мен, сте родени един за друг.

— Много щедра преценка — любезно отвърна Вирджиния. Разгърна менюто и прегледа списъка с макаронените ястия. Особено интересно ѝ се стори блюдото с маслини, подправка от средиземноморски храст и босилек. Напоследък апетитът ѝ, като че ли се беше засилил. Обикновено за обяд хапваше кисело мляко или салата. — И за да е съвсем ясно, между мен и Райърсън няма никаква любовна история, ние сме просто приятели.

Деби я изгледа над менюто.

— Хайде, Джини, не бъди скромна. Аз съм Деби, твоята любопитна сестра. Какво става между вас двамата?

— Ами, миналата неделя прекарахме една прекрасна вечер в балетния театър — спокойно обясни Вирджиния. — Във вторник вечеряхме на брега. Превъзходна съомга от Аляска, впрочем. Мисля, че този уикенд ще отидем на концерт на камерна музика в университетското градче. Но още не сме решили. Освен това, в оранжерията на парк „Волънтир“ има нова изложба на кактуси, която искаме да разгледаме.

Деби вдигна поглед към тавана.

— Изложба на кактуси! Бог да ни е на помощ! Не това имах предвид и ти го знаеш. Искам да знам дали спиш с този мъж, по дяволите!

Този път Вирджиния вдигна вежди.

— Деби, винаги минаваш направо на въпроса, нали?

— Разбира се. Повечето момчета смятат, че това е част от чара ми. А сега, мила сестричке, влез в крак.

Вирджиния се усмихна надменно.

— Въпросът ти не заслужава отговор, но ще ти отговоря, така или иначе, защото знам, че ще полудееш. Не спя с него. И нещо повече, по никакъв начин това не ме притеснява. С Райърсън решихме, че пред нас е всичкото време на света. Няма да избързваме с нищо. За нас е по-важно да станем добри приятели, отколкото любовници.

— Хм. — Деби потупа покривката с дългия си нокът, покрит с блед лак. — Райърсън е добро момче, но аз забелязах как те гледа, Джини. Ще ти кажа едно нещо. Мен никога не ме е гледал по този начин. Наумил си е нещо повече от приятелство. Знае ли за брака ти?

— Знае, че съм била омъжена веднъж. Той също. Но това е било много отдавна и при двама ни. Не говорим за това време.

— Искам да кажа, знае ли колко зле се чувстваше ти през годините, докато беше омъжена? — настоя Деби.

Усмивката на Вирджиния изчезна.

— Дори ти, Деб, не знаеш колко зле се чувствах.

Деби се изчерви.

— Забелязах как отбягваш да се обвързваш, откакто почина Джак. Не е нужно да съм гений, за да проумея колко наранена си била. Семейството ще се интересува от факта, че най-последно проявяваш сериозно отношение към някого. Всички ние се надяваме на най-доброто, но същевременно сме и малко нервни.

Вирджиния въздъхна.

— Знам. Всички демонстрирате покровителствено отношение. В известен смисъл е трогателно, но напълно излишно. С Райърсън се разбираме. Ще се насладим на това, което ни предстои.

— Що се отнася до теб, това ли е главното му достойнство? — попита пронизателно Деби. — Той не е от мъжете, които препират?

— Разбира се, че е облекчение да откриеш мъж, който предпочита нещата да вървят бавно — призна Вирджиния.

Райърсън беше толкова нежен, внимателен и мил. С удоволствие ѝ предоставяше тя сама да определи темпото на връзката им, помисли си щастливо Вирджиния. Всяка жена би се смятала за късметлийка, ако Ей Си Райърсън ѝ беше приятел.

Без да бързаме. Райърсън чуваше собствените си думи, които иронично ехтяха в главата му, и се чудеше дали в миг на лудост прибързано не беше обещал на Вирджиния, че имат достатъчно време.

Вече цял месец излизаха заедно и той започваше да преодолява стената. Беше нелепо. Спомняше си, че с Деби излизаха цял месец и почти не забеляза липсата на секс във връзката им. Този път нещата бяха диаметрално противоположни. С Вирджиния-Елизабет той определено забелязваше липсата му. От гимназията не беше изпитвал усещане на перманентна възбуда и неспокойствие. Това незадоволено желание започваше да става болезнено.

Райърсън се надигна от бюрото си и закрачи към прозореца. Оттам се откриваше панорама на функционални и практични сгради и дворове, разпръснати сред офисите на „Енергийни Системи Мидълбрук“. В южния край на Сиатъл бяха разположени производствени, корабостроителни и индустриални заводи от всякаква големина и вид. По принцип, тази част на града не беше за хай-тек проучвания, счетоводни фирми и стокови борси. Това беше мъжката част на Сиатъл, където мръсотията си личеше.

Но тук се правеха пари и „Боинг“ го беше доказал през годините. „Енергийни Системи Мидълбрук“ винаги са били печеливши. Райърсън имаше намерение да ги направи още по-доходоносни. Беше доволен, че централата на компанията се намираше тук в сърцето на работнически Сиатъл. Неподправеният екстериор напълно подходеше на стоката. Райърсън си помисли, че бизнесът му ще разцъфти.

Проблемът с личния му живот, помисли си той и изтри стъклото с ръка, после се загледа в пейзажа отвън, беше, че поради характера на Джини нещата щяха да се развиват бавно и предпазливо. Едва ли можеше да я обвинява. В края на краищата, той доста приличаше на нея. И наистина трябваше да признае, че един месец беше нищо в сравнение с продължителността на една връзка. След три месеца вероятно би имал законно основание да се запита дали нещата вървяха в разумна посока, но със сигурност не би трябвало да проявява нетърпеливост, след като са минали едва четири седмици.

Но той я желаше. Тази мисъл го изгаряше. Неопровержим и жесток факт, с който трябваше да се бори ежедневно. Една част от

него, примитивната, беше будна и дебнеше неотлъчно, а Джини предпочиташе нещата да се реят в несигурното пространство на приятелството между мъжа и жената. Райърсън нямаше съмнения, че и двамата очакваха един и същ развой, но определено се съмняваше, че ще може да издържи до момента, в който ще се съберат.

Тя се наслаждава на времето, прекарано заедно, успокои се Райърсън. Беше сигурен, че е така. И той се стараеше да бъдат заедно колкото е възможно повече, почасовото пътуване с ферибота се превръщаше в досадно задължение за него.

Освен това много добре разбираше реакцията ѝ, когато я целуваше. Всеки път, когато протегнеше към нея ръка, тя охотно отиваше в прегръдките му, и когато той докосваше гърдите ѝ, тя сладко потреперваше. Реакцията ѝ беше мила. Устните ѝ жадно се разтваряха, когато мълчаливо я молеше да свали гарда, но той усещаше, че е неопитна в целувките и се учудваше. Създаваше уют, от нея се излъчваше желание, но изглеждаше странно несигурна в себе си.

Нежно, но твърдо тя неизменно успяваше да прекрати всичко, преди да стигнат до леглото. И уловен в примката на собственото си обещание, Райърсън избягваше да я прегръща силно.

Той здраво стисна дървения перваз и почувства студенина. Нямаше да продължи дълго така. Нямаше как да разбере колко време иска Джини да продължи да се наслаждава на прелюдията, но подозираше, че тя предпочита нещата да останат така още известно време. Изобщо не изглеждаше нетърпелива да минат към леглото.

След още един месец той щеше да залинее. Трябваше да намери начин да разбие платоническата рамка, която се оформяше в отношенията им. Нещата бяха прекалено разумни, прекалено спокойни за Джини. Може би едно пътуване би разрешило всичко. Новата, романтична обстановка, усещането, че си извън нормалните, рутинни рамки на живота може би щяха да я провокират да погледне на връзката им в нова светлина.

Райърсън поклати глава и се върна към бюрото. Вдигна слушалката, за да се обади на едно пътническо бюро.

Вирджиния се наслаждаваше на гледката на залива Елиот от владението на Райърсън в центъра на града и ядеше превъзходна

сьомга на грил, която той самият беше приготвил, когато пристигнаха самолетните билети. Тя толкова се стъписа, когато Райърсън ги сложи пред нея на масата, че едва не изпусна вилицата си. Тутакси го изгледа.

— По работа ли заминаваш някъде?

Сребристите му очи се взряха в нея настоятелно.

— Не. Ние заминаваме някъде. За удоволствие, не по работа. Искам да те отведа за няколко дни. Мисля, че трябва да останем за известно време насаме. Спомена, че имаш някаква отпуска. Ще дойдеш ли с мен, Джини?

Тя остана неподвижна. Усещаше, че нещо в отношенията им беше на път да се промени и никак не беше сигурна, че е готова за такава промяна.

— Къде?

— На едно малко островче в Карибите, недалеч от мексиканския бряг. Нарича се Торалина. Имаме резервация в първокласен курорт, направо на плажа. Съвсем нов. Всяка нощ под звездите прожектират филми, има казино, храна за гастрономи и безбрежен пясък. С малко късмет можем да опазим храната от пясъка. Какво ще кажеш? Можеш ли да си вземеш няколко дни отпуск?

Вирджиния преглътна. Обля я вълна на несигурност. Не беше готова за такава стъпка. Само преди седмица убеждаваше Деби, че с Райърсън щяха да оставят на времето да укрепи приятелството им.

На Вирджиния ѝ беше ясно, че приеме ли предложението за пътуване до Торалина, всъщност тя мълчаливо даваше съгласието си за радикална промяна в отношението си към Райърсън. Не беше глупава. Знаеше, че пътуването беше начин да я помоли за повече физическа близост. Ако отидеше с него, той сигурно очакваше да споделят една стая и тя да спи с него.

Вирджиния осъзна, че той беше достатъчно любезен да ѝ предложи извинение в случай, че ѝ потрябваше. Райърсън беше попитал дали ще може да си вземе отпуск. Трябваше само да каже „не“. Тя знаеше, че той ще разбере, че тя не е готова. Още не.

Но кога ще бъде готова, Вирджиния безмълвно си зададе въпроса. След колко време щеше да легне с него? След няколко седмици? Месеци? Тя не знаеше отговора на този въпрос.

Райърсън ѝ задаваше същия въпрос чрез билета пред нея. Може би беше настъпило времето двамата да открият отговора. Тя считаше

Райърсън за най-добрия си приятел на земята, но ако не можеше да му даде в леглото онова, от което той се нуждаеше, за тях щеше да е по-добре да го разберат сега, отколкото по-късно.

— С удоволствие ще дойда с теб в Торалина — тихо отвърна Вирджиния и се учуди на смелостта си.

ТРЕТА ГЛАВА

Тя беше доста по-нервна от всяка друга обикновена младоженка в първата брачна нощ. Но Вирджиния знаеше по-добре от всички младоженки какъв провал можеше да се окаже тази нощ. Налагаше се да си напомня, че това определено не беше брачна нощ, а просто първата нощ с Райърсън.

Обеща си да не се поддава на паника.

Въпреки това, докато се обличаше за вечеря с болезнена прецизност, усети вледеняващ трепет на несигурност по тялото си.

Думи като „младоженка“ и „брачна нощ“ ѝ въздействаха по този начин. Някои хора изпадат в паника при мисълта за паяци и самолети, а тя при мисълта за брак.

Вирджиния съзнателно отблъсна това усещане. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, беше да се върне към спомена за твърде реалната си брачна нощ и кошмара на последвалия брак.

За хиляден път си каза, че е в пълна безопасност. В края на краищата, не се омъжваше за Райърсън, тя просто правеше опит да започне любовна връзка с него. А и Райърсън нямаше нищо общо с починалия ѝ съпруг. Той беше неин приятел и я помоли да отидат заедно на острова. В суетнята около събирането на багажа и подготовката на пътуването тя се постара да убеди себе си, че всичко щеше да е наред. Но тази вечер на повърхността изплува някакво неспокойствие. Вечерта беше приятна и топла, но Вирджиния усещаше ледени тръпки по гърба си, а дланите ѝ ставаха ту горещи, ту студени.

Та тя не се омъжваше за този мъж. Щеше просто да направи опит да легне с него. Райърсън не очакваше от нея прекалено много.

Или пък очакваше?

Истина бе, че той я смущаваше с мъжествеността си. Тя може и да не възплащаваше самата страст, но това не означаваше, че инстинктите ѝ бяха закърнели. Съвсем ясно Вирджиния усещаше силата на овладяната сексуалност, която тлееше в Райърсън. Именно

затова се съгласи на пътуването. Беше ѝ ясно, че рано или късно трябваше да решат сексуалния въпрос помежду си. И двамата трябваше да узнаят истината за тази страна на приятелството им.

Вирджиния вдигна ципа на жълтата копринена рокля на цветя, специално купена за пътуването до Торалина. Леко падащият плат на полата обгръщаше глезените ѝ ефирно. Широките ръкави с широки маншети подчертаваха елегантните ѝ ръце. Дискретното деколте откриваше мъничка част от шията и раменете. Деби беше настояла роклята да разкрива в по-голяма степен прекрасната пазва на сестра ѝ, но Вирджиния си знаеше, че няма да се чувства удобно в нея. Не беше от жените, които носят дълбоки деколтета.

Тази вечер пусна косите си свободно. Те падаха тежко и плавно около лицето ѝ и току докосваха раменете ѝ.

Качи се на обувките с високи токове и отиде до прозореца, за да хвърли един поглед към прекрасната панорама. Отвъд градините пред луксозния апартамент, та чак до хоризонта се простираше безбрежна морска и небесна шир в тюркоазносиво. Широка пясъчна ивица бележеше красивия плаж. Курортът беше потънал в тропическа зеленина. Елегантният хотел представляваше живописна гледка с ослепително бели стени и покриви от червени керемиди. Вирджиния с удивление си помисли, че това място никак не приличаше на Сиатъл. Беше като в приказка. И това си беше достойнство само по себе си.

Прекарасно място за току-що започнал любовен романс и без съмнение Райърсън я беше довел тук точно с тази цел.

Вирджиния се извърна от прозореца и си помисли, че има нужда от едно питие. Голямо питие.

Прекокси спалнята, обзаведена с плетени от ракита мебели, без да обръща внимание на широкото легло, което заемаше по-голямата част от пространството, и отвори вратата към всекидневната стая. Пое си дълбоко въздух, когато Райърсън свали „Уол Стрийт Джърнъл“, който четеше и стана прав. За миг тя се загледа в него с неясното усещане за копнеж.

Той изглежда толкова добре, помисли си Вирджиния замечтано. Мъж, демонстриращ спокойствие и самоувереност, които му придаваха страхотен вид в консервативния вечерен костюм в черно и бяло.

— Предполагам, че това е оригиналният костюм на бизнесмен от енергийния бранш — с лекота рече Вирджиния. — Изглеждаш

фантастично.

За секунди Райърсън изучаваше лицето ѝ и после бавно се усмихна.

— Ти изглеждаш фантастично тази вечер. — Той се приближи, изпиваше я с поглед. — Изключително екзотична и малко тайнствена.

— Днес сякаш не съм самата себе си — призна тя.

— Нито пък аз. Откакто сме тук, не съм си и помислял за дизелови двигатели — сребристосивите очи на Райърсън просветнаха. — Може би тропиците ни действат добре, Джини. Може би точно това е необходимо и на двама ни — той мушна огромната си длан под косите ѝ и обгърна тила ѝ. После наведе глава и целуна извивката на шията ѝ.

Вирджиния затвори очи и за миг се поддаде на трепета на очакване, който я прониза. Още веднъж си каза, че всичко ще бъде наред. Когато отвори очи, Райърсън я наблюдаваше с изражение, в което се преплитаха безкрайно собственическо чувство и безкрайна нежност. Тя събра смелост и зададе въпроса, който не ѝ даваше мира:

— Райърсън — прошепна Вирджиния, — трябва да те попитам нещо. Нещо много важно.

Той търпеливо кимна.

— Каквото и да е.

— Ще... тоест, ако тази вечер... нещата не... потръгнат. Искам да кажа, ако всичко е една голяма грешка и се провали, ще поискаш ли да си останем приятели?

— Джини — изстена той и лекичко целуна носа ѝ. — Какво ти става, скъпа? Нищо няма да се провали. Ние сме приятели и ще станем любовници. Какво изобщо може да се случи?

— Но ако не се получи. Ако не станем любовници, ще си останем ли приятели? — тя трябваше да знае.

Райърсън я погледна твърдо и насърчително.

— Наистина те тревожи този проблем, нали?

— Малко. — Това беше фразата на века.

— Скъпа, още първата нощ станахме приятели. Нищо не може да промени това. А това, което ще се случи между нас в леглото, само ще задълбочи приятелството ни. Сега, какво ще кажеш да изведем тези двама души, които са добри приятели, на вечеря в рая? — той я

прегърна с огромна ръка, в погледа му се четеше молба за нещо повече от вечеря заедно.

Вирджиния отстъпи от въпроса, който я тревожеше толкова много, и потърси спасение в шегата.

— Дори не се изразяваш като човек, който е важна клечка в бизнеса с дизелови двигатели.

Той прокара пръст по голото ѝ рамо.

— Ти дори не си облечена като дама, направила кариера в събирането и разпространението на информация.

Вирджиния направи гримаса.

— Не ми напомняй. Не смяташ ли, че роклята е малко предизвикателна?

— Смятам, че е съвършена.

Те излязоха навън в топлата, ухання вечер и тръгнаха по една отдалечена алея, по чиито бордюри растяха много цветя. Основната сграда в курорта се намираше по-нататък, сгушена в гъста растителност, а това осигуряваше усамотение за самостоятелните апартаменти. Градините на хотела представляваха истински тропически гори — гъсти, буйни и диви. Докато вървяха, от време на време, Вирджиния забелязваше и други гости, които се бяха отправили към центъра на курорта.

— Мислех, че ще пийнем нещо на терасата и после ще отидем да вечеряме. Казиното отваря в девет — обясни Райърсън.

Вирджиния му хвърли странично любопитен поглед.

— Ти играеш ли хазартни игри?

— Много рядко. Понякога играя покер, но само това. Настоящото пътуване е най-големият хазарт, който съм играл от години. А ти?

Тя порозовя от директния тон на думите му и сухо призна:

— За мен също.

Райърсън се усмихна и я привлече към себе си.

— Мисли за мен като за сигурно нещо.

Вирджиния мимоходом си помисли: „Де да можех да му обещаая същото и за себе си“.

Когато пристигнаха, барът на терасата вече беше пълен. Намериха малка маса в отдалечен ъгъл и Вирджиния си поръча голяма

„Маргарита“ вместо обичайното бяло вино. Райърсън се придържаше към уискито.

Нервността у Вирджиния някак заглъхна, щом текилата ѝ подейства. Преди питието разговорът с Райърсън вървеше някак сковано, но сега възвърна нормалното си, спокойно темпо. Островът изглеждаше като приказен свят.

Вирджиния вече се чувстваше малко по-добре, когато по-късно влязоха в откритата трапезария. Там се насладиха на задушени миди от раковини, крехки пържени банани и риба с лимонов сок. Тя се намираше на милиони мили от Сиатъл и от миналото си. За това усещане допринасяше и бутилката вино, която Райърсън поръча.

— Тази вечер имам късмет — обяви той след вечеря. — Да опитаме в казиното.

Хвана Вирджиния за ръка и я поведе към бляскавото казино, където крупиета, облечени в смокинги, раздаваха карти и колонки от сребърни жетони за автоматите весело звънтяха. Залата беше пълна с модерно облечени гости на хотела. Атмосферата беше пределно различна от действителността. Чувството на Вирджиния, че е влязла в един нов свят, се засили. Тя наблюдаваше как Райърсън играе, а после сама опита с жетоните. Първия път, когато натисна ръчката, в ръцете ѝ изпадаха пулове на стойност десет долара. Тя ги добави към печалбите на Райърсън.

— Прав си — през смях му каза тя. — Днес е нашата щастлива нощ. — Когато една от собственичките ѝ предложи питие в знак на комплимент, Вирджиния го пие. Не би понесла, ако вълшебното усещане за нереалност започнеше да заглъхва.

Но когато докосна с устни ръба на високата чаша, Райърсън нежно я хвана през кръста. Погледна я с изражение на удоволствие и загриженост.

— Внимателно — посъветва я той. — Лесно можеш да изпуснеш края, ако продължаваш да се забавляваш по този начин.

Тя леко се намръщи.

— Да изпусна края ли? О, имаш предвид шампанското. Не се тревожи, Райърсън. Чувствам се страхотно. Всъщност, никога не съм се чувствала по-добре. Обещавам да не умирам в ръцете ти.

— Не съм толкова сигурен. — Той умело измъкна чашата от ръката ѝ. Тя запротестира и той постави пръст на устните ѝ. — Довери

ми се. Не си свикнала с този разюздан начин на живот. Не прекалявай, в противен случай ще си платиш с утрешния ден, а това ще бъде срамота. Тук сме само за няколко дни. Не желая да пропиляваме и един ден.

Той не разбира, с неприязън си помисли Вирджиния. Не я беше грижа колко зле ще се чувства утре, ако тази вечер се изложеше.

— Не се тревожа за утре. Защо ти ще го правиш? — попита тя.

— Не се тревожиш за утре ли? — подигравателно отвърна той.
— Хайде, това не е моята Вирджиния-Елизабет.

— Може би не желая да бъда Вирджиния-Елизабет тази вечер — отвърна тя.

— Кого искаш да бъдеш?

Тя премигна на въпроса.

— Бих искала да съм жената, която ти желаеш да видиш в мен тази вечер.

Смехът в погледа му и сребристосивите му очи се стопи.

— Жената, която искам да си, е жената, която си, Джини. Не се налага да бъдеш някого друго.

— Така си мислиш ти — измънка тя. После се усмихна, решена да не изпуска предимството, което беше спечелила. — Хайде да идем да погледаме играчите на покер за малко.

Райърсън не каза нищо, но се остави тя да го поведе към една платформа, обградена с въжета, където няколко мъже във вечерни костюми седяха и играеха покер. Един от играчите, млад червенокос мъж към тридесетте, изглеждаше по-напорист от останалите. От цигарата в пръстите му се виеше дим. Той печелеше с голяма преднина.

Докато Вирджиния и Райърсън наблюдаваха, играчите един по един отпадаха и накрая остана само червенокосият и джакпотът. Той вдигна поглед, докато събираше печалбите си, и Вирджиния се изуми от трескавите му светлосини очи. Очевидно мъжът се гордееше с победата си. Райърсън понечи да се извърне, за да тръгнат с Вирджиния, когато непознатият каза:

— Ей, ти с дамата в жълто. Интересуваш ли се от една игра? Имаш вид на дързък човек.

Райърсън го погледна през рамо и поклати глава учтиво.

— Не тази вечер, благодаря. Може би някой друг път.

— Друг път, но не днес? Впрочем, името ми е Бригман. Хари Бригман. Яхнал съм късмета и няма да го изпусна.

— Аз също — рече Райърсън с лека усмивка. Той стисна ръката на Вирджиния. — Аз също.

— Е, защо не се обединим с неколцина от тези господа и да видим какво ще се случи? — весело рече Бригман.

Вирджиния усети, че Райърсън се колебае. Тя го погледна.

— Ако желаш да поиграеш малко, отивай. Не възразявам.

Той мислеше.

— Знаеш ли, смешно е, но аз наистина се чувствам късметлия тази вечер.

— Тогава отивай и играй. — Вирджиния знаеше, че съвсем съзнателно откупваше още малко време за себе си, но не обърна внимание на това. — Аз ще гледам играта.

Бригман ги изгледа сериозно.

— Приятелю, може би дамата е твоят щастлив коз.

— Може би — съгласи се Райърсън. Погледна Вирджиния и тутакси в погледа му си пролича решимостта му. Той леко я целуна по устните. После се качи на платформата и зае място на масата. Още веднъж извърна поглед назад, за да се увери, че Вирджиния е наблизо.

Тя облегна лакти на полирания дървен парапет, който обграждаше игралния терен и окуражително се усмихна. Играта на покер можеше да продължи с часове, припомни си тя. Достатъчно време, през което да събере още малко смелост.

За едно нещо беше права — играта на покер се проточи. Веднага след началото Райърсън, както и всички мъже около масата, бързо забравиха за Вирджиния. Тя наблюдаваше известно време, но повечето от триковете ѝ убягваха. Нищо не разбираше от покер. След известно време отиде до бара за още едно питие.

Когато се върна, откри, че нямаше ни най-малък признак за скорошно привършване. Райърсън, подобно на останалите мъже около масата, беше свалил сакото си, и това сякаш беше единственото отстъпление пред напрежението. Вирджиния забеляза, че купчината чипове пред Райърсън расте. Това ѝ се стори добър знак.

Облегна се отново на парапета с питие в ръка и започна да се наслаждава на спокойствието и безупречната техника на Райърсън. Сякаш нищо не бе в състояние да го засенчи. От друга страна, Бригман

ставаше все по-напрегнат и по-възбуден. Очевидно, започваше да губи, а това усещане сякаш му беше чуждо. Не му обръщаше внимание.

Мина още един час. Вирджиния отиде да послуша оркестъра. Двама мъже я поканиха на танц, но тя любезно им отказа. Когато се върна, откри, че играта на покер е стигнала кризисен момент. Всички бяха отпаднали, с изключение на Райърсън и Бригман. По веждите на Бригман имаше капчици пот, които се търкулнаха по носа му. Ядосано и припряно той ги избърса с ръка, преди да каже нещо с нисък глас.

Той разположи картите си на масата, същото направи и Райърсън. От мястото, където стоеше, Вирджиния не виждаше „ръцете“, а и да ги виждаше нямаше да може да ги разпознае, но добре познаваше изражението на губещия човек. Хари Бригман тъкмо беше загубил голяма сума. Той се изправи припряно и измърмори нещо на Райърсън. После се обърна и излезе от казиното. Райърсън бавно се надигна и протегна рамене. Огледа се и видя Вирджиния.

— Връщам се след няколко минути.

— Къде отиваш?

— С Бригман ще говорим насаме. Остани тук — без да дочака отговор от нея, той последва Бригман навън.

Вирджиния чакаше, изпълнена с нетърпение, любопитство и безпокойство. Чудеше се какво ли се беше случило по време на играта, че Райърсън и Бригман трябваше да говорят насаме. Тя тъкмо се канеше да последва двамата мъже, когато неочаквано Райърсън се върна. Бригман не беше с него.

— Какво, по дяволите, става? — тихо попита Вирджиния и се спусна към Райърсън.

Очите му блестяха. От него струеше овладяно вълнение.

— Бригман просто покри загубите си, това е.

— Но как? Защо трябваше да излизаш? Какво става?

— Шшш. Ще ти разкажа всичко. Да се махаме оттук.

Той я хвана за ръка и я изведе в приятната нощ. Когато се отдалечиха достатъчно, той я накара да спре до една лампа в градината и бръкна в джоба на сакото си.

— Виж това.

Вирджиния огледа малката кутийка за бижута в ръката му. Беше стара, общита в зелено кадифе. Обзе я странно оживление.

— Какво е това?

Райърсън мълчаливо отвори кутийката и показа съдържанието ѝ. Вирджиния затаи дъх. За миг остана неподвижна. Не можеше да откъсне поглед от предмета в кадифената кутийка.

Беше гривна. Невероятна гривна! Вирджиния не беше виждала подобна. На меката светлина тлееха зелени пламъци, завинаги вледенени в ясните камъни. Златни нишки свързваха смарагдовите огньовете с малки диамантчета. Украшението светеше с топлина, съвсем несвойствена за студените бижута.

Вирджиния онемя, реалността сякаш отстъпваше пред нереалното. Обзе я напрежение. За части от секундата ѝ мина смущаващата мисъл, че вижда пред себе си нещо, което не се вместише в триизмерната действителност наоколо. Този предмет в кутийката принадлежеше сякаш едновременно на миналото, на настоящето и на бъдещето.

У нея се събуди непознатото собственическо чувство. Предметът в кутийката принадлежеше на нея и на Райърсън. Тя дълбоко осъзнаваше това.

Вирджиния се отърси от обзелото я смущаващо усещане. Най-накрая се осмели да каже:

— Това е гривна.

— Смарагди и диаманти, свързани със злато — обясни Райърсън.
— Или поне така твърди Бригман.

— Вярваш ли му?

— Не съм сигурен. Не разбирам от бижута.

— Потресаваща е, Райърсън. Изключително красива. Дори и да е имитация, това е най-невероятното бижу, което някога съм виждала!

— Ако е имитация, е доста сполучлива. Виж, тук стои обичайната оценка на бижутерите за възрастта на предмета. — Райърсън посочи сгънат лист хартия под кадифената възглавничка. — Не споменават стойността, но твърдят, че датира от края на седемнадесети век.

— Невероятно.

Райърсън затвори кутийката със сияещ поглед.

— И аз така се почувствах, когато я видях — грубо рече той. — Веднага щом Бригман отвори кутийката и ми я показа, разбрах, че трябва да я притежавам. Казах му, че я приемам като компенсация за всичко, което изгуби срещу мен тази вечер.

— Толкова много ли изгуби той?

— В края на играта ми дължеше десет хиляди долара.

Вирджиния остана с отворени уста.

— Десет хиляди? — едва промълви тя. — Райърсън, толкова много пари ли залагаш?

— Казах ти, че се чувствам късметлия. — В бързата му усмивка се прокрадна дяволитост.

— Да, но десет хиляди долара! Не мога да повярвам. Ами ако гривната е имитация? Ако тези камъни не са истински, тя изобщо не струва десет хиляди долара.

Райърсън пусна кутийката обратно в джоба си.

— А ако камъните са истински, вероятно струва доста повече от десет хиляди. Бригман нямаше избор. Не носеше десет бона у себе си. Разполагаше само с това, за да покрие загубите си. Не знам, защо, но имам усещането, че съм реализирал парите си по най-добрия начин. — Той й се усмихна доволно. — Хайде, Вирджиния-Елизабет, да идем да пийнем. Аз лично ще пийна едно.

— Аз също — плахо се съгласи тя. Виеше й се свят, и то не само от питиетата, които беше изпила. Самата мисъл за игра на покер със залог десет хиляди долара можеше да стресне всеки. — Не е в твоя стил — измънка тя в унес.

— Кое?

— Да играеш с такива залози.

Райърсън отново се усмихна, арогантно и тържествуващо.

— Мадам, вечерта едва сега започва и аз все още се чувствам късметлия. Това е моята нощ.

Тя не знаеше как да разбира думите му и не отвърна нищо. Освен това, самата тя започваше да усеща триумфа на Райърсън. Никога в живота си не беше виждала по-красиво нещо от гривната със смарагди и диаманти.

— Може би аз наистина съм твоят щастлив коз — осмели се тя.

— Не съм се съмнявал в това нито за миг — увери я той.

За първи път Вирджиния усети желание да наближи края на вечерта.

Танцуваха до един часа. Вирджиния се удивяваше на очакването, което таеше в себе си, макар и неголямо, но осезаемо. Вместо

неспокойствието, което цял ден я терзаше, сега тя беше изпълнена с нежно вълнение, което ѝ беше напълно непознато.

Може би наистина тази нощ всичко ще бъде наред. Може би приятелството ѝ с Райърсън ще прерасне в любовна връзка. На дансинга тя се сгуши до него и той стегна прегръдката си. Тя усещаше твърдите ръбове на кутийката с гривната в самото му. Осъзна, че когато Райърсън я прегърна така плътно, тя почувства още една твърдина.

С Райърсън танцуваха бавен и чувствен танц, когато дойде решителният момент. Тя уютно се беше наместила в прегръдката му с глава, подпряна на широкото му рамо, с полузатворени очи, когато го чу да казва:

— Да се връщаме в стаята, скъпа. Времето ни за лягане отдавна мина. Мисля, че настъпи часът да се уверя какъв голям късметлия съм тази нощ.

Нежното, нереално усещане за щастливо очакване, което ѝ доставяше удоволствие, леко се разколеба. Тя се опита да го задържи и вдигна глава. С тръпка на примесено нетърпение и любопитство осъзна, че не е съвсем готова. Демонстративно погледна ръчния си часовник.

— Едва един часът е. Нощта едва сега започва, както биха казали нощните птици — отбеляза тя с престорена веселост.

— Сигурен съм, че те ще ни извинят — измърмори Райърсън и я хвана за ръка, за да я изведе от дансинга.

Вирджиния си помисли, че вероятно още едно питие щеше да е добре дошло.

— Какво ще кажеш за едно преди лягане под звездите? — предложи засмяна тя.

— Добре, щом искаш.

Тя бързо кимна.

— Сигурна съм, че точно така постъпват истинските нощни птици.

— Най-малко аз бих развалил представата ти за това.

Райърсън я заведе до бара на терасата и я настани в един плетен стол. Поръча две брндита и се зае да отпие от своето.

— Красиво е, нали? — каза Вирджиния и отпи твърде голяма глътка. Гърлото ѝ пламна и тя едва сподави кашлицата си.

— Морето е прекрасно. Но ти си най-красивото нещо на хоризонта — тихо рече той.

Вирджиния рязко извърна глава и срещна погледа му, отправен към нея. Очите му имаха цвета на сребристото море. В тях не откри и следа от закачка или флирт. Райърсън я желаше, това силно желание беше явно изписано по лицето му. Вирджиния вдигна чашата с бренди към устните си. Но Райърсън се протегна и спря ръката ѝ.

— Нима е необходимо да пиеш още алкохол, за да ти стане интересно да легнеш с мен? Запомни, Вирджиния, аз съм твой приятел. Можеш да ми кажеш истината. Ако не желаш да легнеш с мен, просто ми кажи.

Вирджиния тутакси бе обзета от отчаяние. Той нямаше вина. Тя се опита да се усмихне плахо и насърчително.

— Предполагам, че съм малко нервна.

Той отвърна на усмивката ѝ с почти незабележима извивка на твърдите си устни. Но очите му бяха изпълнени с разбиране.

— Ако това може да те утеши, аз също съм малко нервен. При създадите се обстоятелства, смятам, че не е толкова странно. Започва да заприличва на първа брачна нощ от меден месец, нали?

Вирджиния се скова, после се опита да се отпусне. Напомни сама на себе си, че това не беше първата нощ от меден месец. Райърсън не искаше да каже точно това. Просто не подбра сполучливо думите си.

— И ти ли си нервен?

— Да.

Този отговор ѝ подежда изключително успокоително.

— Имаме много общи неща, нали? — замислено рече тя. — Дори това, че ставаме нервни от нещо такова.

— Мисля, че и двамата ще се почувстваме по-добре, веднъж щом започнем — тихо отвърна Райърсън. В очите му като в бездънни езера се отразяваше сребрилата лунна светлина.

Вирджиния навлажни сухите си устни. Щеше да ѝ е по-лесно като знаеше, че и Райърсън е малко несигурен. Тя изпи остатъка от брендито със замах. Настъпи време за действие.

— Ами, ако мислиш, че и двамата ще се оправим, когато започнем, тогава нека не чакаме. Да приключваме цялата тази работа и да видим какво ще стане — рече тя решително. Скочи на крака и

царствено протегна ръка към Райърсън. — Прав си. Време е да се впускаме. Без труд няма сполука. Напред и нагоре. Готова съм, а ти?

За миг Райърсън се вгледа в зовящите го ръце, а после насочи странен поглед към лицето ѝ.

— Това не ти е казарма. Ако предпочиташ да изчакаш...

— Не, съвсем не. Никога не отлагай таз вечерната работа за утре — обяви тя звънливо. Беше взела решение. Всъщност, още от момента, в който прие билета за Торалина. Смелостта ѝ достигна връхна точка. — Сега или никога. Няма да чакаме вече. Ти ме покани на това пътешествие с една цел и аз знаех тази цел. Писна ми да съм страхливка. Време е и двамата да разберем истината веднъж завинаги. — Тя сграбчи ръката му и го дръпна да се изправи.

— Истината за какво? — попита Райърсън, докато тя го теглеше. Той бавно се вдигна на крака.

— Няма значение — отвърна Вирджиния и го поведе към вратата, надолу по каменната алея към техния апартамент. — Най-важното е да не изпускате момента. Да яхнем вълната. Да тръгнем по течението. Направи го или умри. Сега или никога.

— Не бях прав. В края на краищата започва да прилича на казарма — отбеляза Райърсън вяло, докато послушно се влачеше по алеята. — Не мога да си обясня защо. Скъпа, има ли нещо, за което трябва да поговорим преди това? Там в полето да няма скрити мини, за които не подозирам?

— Не е време за разговори. Време е за действие — строго отвърна тя.

— Както кажеш. Но, Джини, няма нужда да прибързваме. Сама каза, че е още рано. Пред нас е цялата нощ.

Тя изведнъж се спря и се извърна с лице към него.

— Идеята беше твоя. Да не си променил решението си?

Райърсън едва не се блъсна в нея. Той се вгледа в свирепото ѝ изражение.

— Не, скъпа, не съм променил решението си. Но признавам, че не разбирам поведението ти.

— Няма нищо за разбиране — грубо отвърна тя. — Аз съм готова. Ти си готов. Да го направим тогава.

— Добре — съгласи се стой. — Не възразявам на логиката ти. — Той извади ключа от джоба си и го мушна в ключалката. Учтиво

отстъпи встрани и Вирджиния се втурна в стаята, повличайки и него след себе си.

Веднага щом прекрачиха прага, тя затръшна вратата и я заключи. После се обърна с лице към него. Трепереше, дали от вълнение или от ужас. В този миг съвсем не знаеше кое чувство предизвиква ускорения ѝ пулс.

Без да сваля очи от настойчивия поглед на Райърсън, тя бързо разкопча маншетите на жълтата си копринена рокля. Райърсън мълчеше. Само наблюдаваше с изражение, което не издаваше чувствата му. Тя посегна към гърба си за ципа.

Когато горната част на роклята ѝ започна да се свлича към талията, тя стана някак нервна. Припряно сграбчи мекия плат с две ръце и го притисна към заоблените си гърди.

— Искаш ли помощ? — попита Райърсън със сериозен и любезен тон.

Вирджиния бързо поклати глава.

— Не, не. Извинявай, моля те. — Тя се втурна в спалнята и затръшна вратата зад себе си. Трескаво взе да търси новата роба, която беше купила за пътуването. Там някъде беше. Съвсем ясно си спомняше, че я разопакова. Като придържаше роклята на гърдите си, се наведе да провери дали робата не беше паднала на пода във вградения гардероб. Вратата зад нея се отвори.

Вирджиния тревожно въздъхна и се изправи толкова бързо, че удари глава в дръжката на гардероба.

— По дяволите! — простена тя и разтърка нараненото място. Копринената рокля се свлече до бедрата ѝ и откри памучен сутиен и колана на също толкова съблазнителни памучни бикини. Със закъснение Вирджиния сграбчи корсажа на роклята си.

— Добре ли си? — Райърсън бавно влезе в стаята, разхлабвайки вратовръзката си. Беше съблякъл сакото. Държеше кутийката за бижута.

— Добре съм — увери го тя, останала без дъх.

— Джини, сигурна ли си, че всичко е наред? — Райърсън захвърли вратовръзката върху облегалката на някакъв стол.

— Разбира се, всичко е наред. Кое би могло да не е? Много директна ситуация, нали? Искам да кажа, ти и аз заедно тук. Ние сме

просто добри приятели, които възнамеряват да... да си легнат заедно. Много приятелска постъпка. Все щеше да се случи някой ден, нали?

Той се приближи, разкопчавайки бялата си риза.

— Да, някой ден щеше да се случи. — Той погледна широко отворените ѝ очи, изпълнени с любопитство. — Желая те от първата нощ, когато те срещнах.

Тя преглътна.

— Сигурен ли си?

Райърсън присви замислено очи, докато изучаваше напрегнатото ѝ лице.

— Абсолютно сигурен. Но това няма значение, освен ако и ти не изпитваш същото. Желаяш ли ме, Джини?

— Да — задъха се тя. — Да, желая те.

Тя осъзна с вътрешното си чувство, че това е самата истина. За първи път призна пред себе си, че наистина го желае. Не го правеше просто, за да му достави удоволствие, тя действително искаше да спи с Райърсън. Но да го желае и да съумее да го задоволи бяха съвършено различни неща.

— Тогава не виждам проблем.

— Късметлия — под сурдинка измърмори тя.

— Скъпа, това съм аз. Твоят приятел. Помниш ли? — Ризата му се разтвори. Джини се взря в широките му гърди.

— Никой от приятелите ми не прилича на теб. — Тя чу плахия си глас. С поглед проследи тъмната къдрава следа, която водеше към стомаха му и изчезваше под колана. Красноречиво доказателство за думите ѝ беше силният, агресивен силует на тялото му под колана. Определено никой от нейните приятели не изглеждаше така. Райърсън беше огромен мъж и апетитите му щяха да са огромни. Тя трябваше да го задоволи. Просто трябваше. Тази нощ нямаше да понесе провал, както се беше провалила със съпруга си.

— Джини, скъпа, уверявам те, че и от моите приятелки никоя не е приличала на теб. Никоя от тях не ме е провокирала, както ти го правиш.

— О, Райърсън — тихо извика тя и без да се замисля пусна горната част на роклята и се спусна в обятията му.

Райърсън тихичко се засмя с облекчение и задоволство. Той я притисна към себе си.

— Всичко ще е наред — каза в косите ѝ. — Всичко ще е наред.

Той отвори кутийката за бижута зад гърба ѝ, извади гривната и внимателно я сложи на китката ѝ. Хвърли празната кутийка върху тоалетката.

— За теб е сътворена.

Вирджиния сведе поглед към гривната. Тя знаеше, че е прав. Беше направена точно за нея, да я носи. С Райърсън.

Гривната излъчваше неочаквана топлина върху ръката ѝ. Вирджиния беше изненадана. Очакваше да е студена при допир.

— Искаш да я сложа ли? Сега? В леглото? — несигурно попита тя.

— Да не би да ти се струва твърде ексцентрично?

— Не, не, съвсем не. Малко екзотично, може би, но не съвсем ексцентрично. Просто никога преди не съм лягала с подобно нещо.

— Квит сме. Аз никога не съм лягал с жена, която носи смарагди и диаманти — нежно я прекъсна Райърсън. — Тази нощ е много специална и за двама ни — той леко докосна рамото ѝ, пръстите му изглеждаха малко груби на фона на меката ѝ кожа.

Вирджиния го прегърна през кръста. Всичко щеше да е наред, ако вървеше напред и не се поддаваше на нервността, рече си тя. Докосването до Райърсън беше приятно. Топло, тежко, на място. Точно както гривната прилепна на ръката ѝ. Обзе я искрено вълнение, не страх. За първи път се отдаде на реални надежди. Започна да си мисли, че може и да успее да се справи, в края на краищата.

Най-важното нещо беше да не губи самообладание.

При никакви обстоятелства не трябва да си позволи да се поддаде на нервността. Напред.

Нетърпелива, Вирджиния посегна и отметна ризата от раменете на Райърсън, после бързо се зае с ципа на панталоните му. Наполовина ги беше свалила, когато се сети за обувките. Нещата започват да изглеждат странно, помисли си тя смутено, докато коленичеше в краката му и се бореше с връзките на обувките му. Райърсън посегна и вплете ръце в косите ѝ. В докосването му тя усети сексуално напрежение, което предизвика в тялото ѝ ответна вълна.

Райърсън търпеливо я остави да го съблече, докато не остана само по боксерки. В погледа му, докато я наблюдаваше, се четеше удоволствие и пълна възбуда. Когато приключи, тя се отдръпна леко

намръщена, за да провери дали не е забравила нещо. Той беше огромен и мъжествен, стоеше пред нея, облечен единствено в боксерки. Вирджиния прехапа долната си устна.

— Ей, това съм аз — тихо рече Райърсън. Той пристъпи напред и обърна лицето ѝ към себе си, за да срещне желанието в очите ѝ. — Нека сега аз те съблека — рече с плътен глас Райърсън и нежно я обгърна с ръце.

Вирджиния усети безпогрешно твърдината на тялото му, когато той я притисна към себе си. Целият беше като скала, помисли си тя с почуда. Раменете му, бедрата му, гладкият мускулест гръб, всяка част на тялото му изглеждаше силна, здрава и твърда. Тя пое уханието му и осъзна колко възбуждащо е то. В цялото ѝ съществуване вибрираше нещо непознато.

После усети ръцете му върху копринената рокля, които се опитваха да я смъкнат надолу покрай бедрата ѝ. Тя падна на пода до панталоните и ризата му и Вирджиния си даде сметка, че е съвсем гола. Нетърпеливо потърси знак на разочарование в лицето на Райърсън.

— Красива си — рече той с плътен глас, вибриращ от желание. — Ти си всичко, което един мъж иска. — Ръцете му се плъзнаха надолу по заоблените ѝ гърди. Той разкопча обикновения, практичен сутиен, хвърли го на пода и пое тежестта на гърдите ѝ в топлите си длани. Палците на ръцете му бавно се движеха по зърната. Вирджиния потрепери и за миг затвори очи. Усещането за ръцете му върху тялото ѝ беше толкова приятно.

Преди напълно да свикне с усещането от допира върху гърдите ѝ, силните и чувствени ръце на Райърсън се плъзнаха надолу и се спряха в извивката на бедрата ѝ. Той вкопчи пръсти в плътта ѝ и простена. После, в непреодолим порив наведе глава и страстно я целуна.

Уверена, че все още всичко е наред, Вирджиния възобнови опитите си да стигне до леглото. Тя не успя да отвърне на целувката на Райърсън. Реши, че няма смисъл да се залисват с тази част. Вече знаеше, че на него му харесва да я целува. Най-лошото все още ѝ предстоеше и тя искаше да приключи с него, за да излезе наяве истината.

Вирджиния се освободи от прегръдката му, обърна се и се втурна към вградения гардероб. Измъкна робата, която по благоволение на съдбата, този път откри веднага — беше паднала на пода. Беше нова, но толкова много приличаше на останалото ѝ бельо. Ушита от обикновена, практична памучна тъкан, с дълги ръкави и високо деколте.

Под прикритието на меката тъкан тя изхлузи бельото си. После се отправи към леглото и отметна завивките. Хвърли се върху дюшека, примъкна чаршафа пред гърдите си и застина с подканяща усмивка.

— Може би трябваше да пийнеш още малко бренди — замислено отбеляза Райърсън, докато бавно крачеше към леглото.

— Ела при мен, Райърсън. Да не губим повече време.

— Ако си сигурна, че точно така ти се иска — измърмори той, — кой съм аз, че да се оплаквам? По дяволите, аз съм готов. А и по-късно ще има достатъчно време да го правим бавно. Толкова те желая, сладка Джини.

Той събу боксерките си и откри твърдото доказателство за мъжествеността си. Вирджиния затаи дъх и решителността ѝ отново бе разколебана. Райърсън определено беше достоен за модел на скулптор.

Е, и тя не беше от най-крехките, смело си помисли Вирджиния. На теория, двамата с Райърсън трябваше да си паснат много добре.

Преди да има време, за каквито и да е подобни мисли, Райърсън вече беше до нея и очертаваше дълбока гънка в дюшека, докато се опитваше да я достигне. Тя трепереше в прегръдката му, но повече от всякога беше решена да приключи това, което беше започнала.

Когато с ръка обгърна раменете му, смарагдите на ръката ѝ отразиха лунната светлина. Вирджиния забеляза ослепителния проблясък и по някакъв странен начин се почувства по-сигурна. Каза си, че прави каквото трябва.

Райърсън мина над нея, обгърна я с масивните си рамене и гладките си твърди мускули. Тя усети как с крак той разтвори нозете ѝ и въпреки решимостта си да не се поддава на паника, почувства лека несигурност. Но тутакси потуши пламъчето.

Та това е Райърсън, не преставаше да си казва тя. Всичко щеше да бъде наред. Мили боже, трябваше да е наред. Нямахте да понесе, ако той не останеше доволен.

Райърсън зарови глава да целуне гърдите ѝ и Вирджиния затаи дъх. Харесваше ѝ усещането, когато езикът му докосваше зърната ѝ, но не можеше да се отдаде на сладкото чувство, което то предизвикваше у нея. Беше заета с притеснения за това, което следваше. Стегна се, когато ръката му се плъзна отстрани и достигна бедрото ѝ.

— Джини?

— Да? — Тя се притисна към него и с нокти се зае да бразди раменете му.

— Много по-добре ще се почувстваш, ако се отпуснеш.

— Не мога — изплака тя. — Казах ти, малко съм нервна. Как очакваш да се успокоя?

— Може би по-рано бях прав, като казах, че ми прилича на началото на меден месец. Съвсем започва да прилича на първа брачна нощ. От Викторианската епоха. Какво ще правиш? Ще легнеш и ще си мислиш за Англия ли?

Вирджиния се вкамени. Ако той станеше нетърпелив, или загубеше търпение, тя нямаше никакъв шанс да се справи.

— Няма защо да се ядосваш. Полагам максимални усилия. — Гласът ѝ едва-едва прозвуча.

Райърсън нетърпеливо се размърда и обви с ръце лицето ѝ. По изражението му се четеше загриженост и желание.

— Ти не ме ядосваш. Просто се опитвам да разбера какво, по дяволите, става тук.

— Ние двамата правим любов — припомни му тя през зъби. — Защо не се захващаш със съществената част?

Той я погледна с присвити очи.

— Ще го направя — най-после отвърна той. — Но мисля, че ще стане както аз реша, не ти.

На Вирджиния ѝ се прииска да изкрещи.

— Какво лошо има ако жената е водеща? — предизвика го тя с неестествено писклив глас. — Мислех, че мъжете обичат бързо да свършват.

Той поклати глава и се усмихна едва-едва.

— Повярвай ми, нямам нищо против да си водеща. Но първо трябва да си поговорим.

— Как така да си поговорим? — попита тя в пълно недоумение. — Райърсън, какво правиш?

— Ще ти дам малък урок.

Той хвана двете ѝ ръце и нежно ги вдигна над главата ѝ.

— Чакай. Какво правиш? — В гласа ѝ прозираше тревога.

— Съжалявам, скъпа, но както я караш, ще стигнем до кръв.

Унижена, тя затвори очи, осъзнавайки колко дълбоко е забила нокти в раменете му. Горкият мъж сигурно ужасно е страдал.

— Съжалявам — успя да каже тя.

— Не трябва. — Той внимателно разтвори краката ѝ със свободната си ръка като мушна коляно между бедрата ѝ. — За всичко се намира място и време. Ще стигнем и дотам, когато ноктите ти в гърба ми няма да са проблем. Но първо, трябва да покрием още малко територия.

— Не разбирам.

— Започвам да схващам, че е така. Просто се отпусни, скъпа, и си представи, че правиш проучване за разпространение на информация на служебния си компютър.

— Проучване! — Тя се засмя леко и пресилено.

— Така е по-добре — с одобрение рече Райърсън. Все още държеше ръцете ѝ над главата ѝ. Наведе се да я целуне отново.

Той не бързаше, подканяше я да си припомни целувките, които си бяха разменили. На нея ѝ харесваха, защото бяха безопасни и защото знаеше, че той няма да иска от нея повече, отколкото тя можеше да му предложи.

Вирджиния колебливо въздъхна. Познаваше и обичаше целувките на Райърсън. Наслаждаваше им се без страх. Бавно се поддаде на познатата прегръдка и жадно разтвори устни, когато езикът му се прокрадна в устата ѝ.

Още известно време той не предприемаше друго. Изглеждаше така, сякаш ако продължаваше да я целува цяла нощ щеше да остане съвършено доволен. Вирджиния изстена тихичко и престана да мисли за непосредственото бъдеще. Усещанията се потопиха в море от приятно очакване. Едно дълбоко неспокойствие започна да я овладява.

— Ето това е, скъпа. Това е моята красива, секси Джини. Скъпа, не знаеш какво правиш с мен. Усещам те прекрасно. От седмици мечтая да те имам по този начин.

Той не спираше да ѝ говори така с тих, дрезгав, топъл глас. Тя чу окуражителни и насърчителни думи, но най-много я порази тонът му.

Гласът му беше станал плътен от страст. Той отново и отново повтаряше колко много я желае и съвсем подробно ѝ описваше какво щеше да ѝ стори. За своя изненада Вирджиния откликна на обещанието за страст в думите му.

Беше нещо, което никога не беше изпитвала. Отначало колебливо тя остави да избликнат чувствата, които я изпълваха.

В началото просто се остави на течението. Райърсън продължаваше да движи ръце по тялото ѝ и тя усети в себе си нещо горещо и живо. Бавно се потопи в дълбините на тайнствения водовъртеж. Несъзнателно извиваше тяло, несъзнателно търсеца още и още.

— Точно така, Джини. Точно така искам да се чувстваш. — С ръка погали корема ѝ и стигна до мекото гнездо по-долу. Вирджиния припряно понечи да се върне към реалността. Знаеше какво ще последва. Беше готова. Отново се напрегна и отвори очи, докато се опитваше да освободи ръцете си.

Райърсън я държеше да не мърда и внимателно я успокояваше.

— Просто ще те докосна. Сега искам да направя само това.

— Това не е всичко, което искаш — с болка отвърна тя. — Не съм глупачка. И аз искам това, което ти искаш, Райърсън. Искам да ме любиш. Сега съм готова.

Той прокара пръст в топлината и влагата между нозете ѝ. Вирджиния потрепери стъписана.

— Доста по-готова си, отколкото преди няколко минути — съгласи се той със задоволство. — Но все още не си ме настигнала. Нали си спомняш, че искаше да си водеща?

— Да, но...

— Тихо, любов моя. — Той мълчаливо целуна гърба ѝ. — Пред нас е цялата нощ. Кълна се, че сега искам единствено да те докосвам.

Вирджиния потърси сребристите му очи и реши, че той говори истината. Нямахте от какво да се тревожи сега. Просто щеше да я докосва. Тя отново се отпусна и не се съпротивляваше, докато Райърсън разтваряше нозете ѝ още малко.

Той започна да я възбужда с ръце като правеше нежни опити и предизвикваше реакцията ѝ. Вирджиния се задъха. Никога преди не беше изпитвала подобни еротични усещания. Инстинктивно започна

да се движи, подтиквайки го към по-интимна близост и почувства безсилие, когато той продължи да я дразни и измъчва.

Тя отново се опита да освободи ръцете си, не защото искаше да го отблъсне, а защото трябваше да го убеди да изпълни интимните обещания, които ѝ даваше.

Райърсън отпусна китките ѝ и изстена от удоволствие, когато тя тутакси сграбчи ръката му и я притисна към тялото си.

— О, бейби, покажи ми какво искаш. Покажи ми точно колко дълбоко и колко силно го искаш.

Вирджиния не можеше вече да сдържа непознатото усещане, което клокочеше в нея. Тя се огъна като дъга и притисна тяло към ръката на Райърсън, чувствайки колко дълбоко се придвижиха пръстите му. Тя извика и стисна Райърсън.

Тогавя той мина отгоре ѝ и проникна в нея, точно когато настъпи нейната кулминация, тя отново извика, а тялото ѝ се опитваше да влезе в унисон с мъжкия ритъм. Тя тържествуваше от близкия допир до здравето му тяло и през цялото ѝ съществуване премина още една вълна на облекчение. Притискаше се до Райърсън и обвиваше нозе около тялото му. Шепнеше името му, докато той проникваше дълбоко в мекотата на лоното ѝ.

После Райърсън стана по-груб. Изкреця името ѝ, задъхвайки се от последната атака в тялото ѝ. Той остана долепен до нея, докато бурята в тялото му утихне. После и двамата изпаднаха в топло забвение.

През прозореца проникна лунна светлина, която диреше смарагди, диаманти и злато. В кристално зелените камъни се гонеха пламъчета. На ръката на Вирджиния гривната изглеждаше топла, както никога дотогава.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Райърсън се събуди щом пукна зората на Карибите. Полежа мълчаливо в продължение на няколко минути, усещайки топлото, меко, женско тяло на леглото до себе си и поразителната яснота на бледата светлина от прозореца.

Осъзна, че никога в живота си не беше се чувствал така.

За известно време се впусна във фантазии, представяйки си, че двамата с Джини се намират сами на далечна планета и са единствените същества в този млад и свеж свят, който очаква своите заселници.

Стори му се приемлива идеята да заселят планетата със сладки малки Вирджиния-Елизабет и Ангъс Седрици. Разбира се, за целта щяха да са необходими много усилия и всеотдайност от негова страна. Вероятно щеше да се наложи да прекара повечето време в леглото с Джини, но мъжът прави онова, което се полага. Заселването на планетите е важна работа.

Вирджиния леко помръдна и слънчевата светлина затанцува по гривната върху ръката ѝ. Беше забравила да я свали, преди да заспи. Той лекичко отметна чаршафа до кръста ѝ, за да се наслади на разчорлените коси, закръглените гърди и нежно заоблените ѝ ръце. Усмихна се доволно и някак собственически. В голотата си Джини беше великолепна, негова, само негова разкошна, езическа богиня. Това впечатление се засилваше от блясъка на гривната. Дори само, докато я наблюдаваше, той усещаше възбуда.

Райърсън се върна към събитията от миналата нощ. Най-пълноценната нощ в живота му. Но, никога не беше лягал с толкова добра приятелка преди, помисли си той и се усмихна триумфално.

Не беше срещал човек като Джини. Нежна, щедра, страстна, изпълнена с женска сила. Той си спомни за неспокойствието ѝ в началото и се зачуди. Как е възможно да се съмнява в себе си? А дали не се съмняваше в него? При тази мисъл нахалното задоволство на Райърсън леко се разколеба. Чудеше се дали тя не се решаваше да

легне с него, защото се страхуваше, че няма да е на нивото, което съпругът ѝ е изисквал.

Райърсън се опита да се отпусне, докато си спомняше как накрая Вирджиния откликна на желанието му. Вероятно е била нервна и плаха, но в последствие му се отдаде напълно. Той недоумяваше как свирепото му и нарастващо собственическо чувство се вмести в определението на Вирджиния за приятелство.

В главата му нахлуха и други спомени от нощта. Горещи, чувствени спомени, които провокираха в тялото му гореща, чувствена реакция. Спомни си как с нозе Вирджиния обгърна напористите му бедра и как се притисна до него, когато я обля вълна на облекчение. Отначало шокирана, очите ѝ се разшириха, а после ги затвори в екстаз. Спомняйки си за мълчаливото ѝ изумление, когато първия път се поддаде на желанията на собственото си тяло, Райърсън отново се запита какво ли се е случило в брака ѝ. Може би в края на краищата, летвата на починалия ѝ съпруг не е била толкова висока. Може би той е бил ненормалник.

Райърсън погледна към завивката, която покриваше слабините му и се усмихна. Прекалено много фантазираше по това време на деня. Време беше Адам да събуди своята Ева.

Той се обърна на една страна с намерение да целуне Джини, но нещо го възпря. Улови се, че я изучава съсредоточено. За първи път се събуждаше до нея и желаше да се наслади на момента.

На утринната светлина тя изглеждаше едновременно невинна и чувствена. Лежеше на една страна с гръб към него. Гъстите ѝ кестеняви коси бяха разпилени върху възглавницата, а дългите мигли скриваха лешниковите очи. Завивката се надигаше от заоблените ѝ гърди и следваше очертанията на силуета ѝ чак до изкусителната извивка на бедрата. Райърсън си помисли, че за едно нещо е бил прав. Вирджиния-Елизабет носеше нещо секси и солидно в структурата си и му въздействаше дяволски, с копнеж си помисли той. Никога преди не беше усещал порив да прикове жената в леглото и да прави любов с нея, докато тя не потрепери безпомощно в прегръдките му. Никога не беше изпитвал тази страна от характера си, нито някога с такава отчаяние се беше стремил да накара една жена да откликне на желанието му.

Вирджиния отново се размърда, единият ѝ крак помръдна под завивката. Райърсън застана на лакът, погали с върха на пръстите си камъните на великолепната гривна, след което се наведе и целуна голото ѝ рамо.

— Събуди се, жено, работа ни чака.

Вирджиния се обърна мързеливо и бавно се събуди. Лека усмивка се появи на устните ѝ, когато си спомни къде се намира и с кого. През отворения прозорец нахлуваше утринното слънце, което носеше аромата на екзотични цветя и тайнствено море.

Миналата нощ вълните се разбиваха в брега, припомни си тя. Миналата нощ тези буйни вълни я понесоха, изтласкаха я на гребена на изумруденозеленото море и я захвърлиха на златния бряг. Великолепно, вълнуващо, изключително еротично преживяване. Най-после имаше любовна връзка, която не вярваше, че може да съществува в реалността, поне за жена като нея. Тя отвори едното си око и се загледа в лицето на Райърсън.

— Работа? — прозя се тя. — Каква работа? Ние сме на почивка.

— Така си мислиш ти. Цяла планета трябва да заселваме. — Той сложи ръка върху гърдите ѝ и подразни зърната с нежни движения.

Вирджиния отвори очи и се втренчи в него.

— Ние какво!

— Не изпадай в паника. Можем да се справим. Ако се захващаме за работа.

Тя премигна.

— Губиш ме, Райърсън.

— Ни най-малко. Сега, когато най-после те хванах, нямам никакво намерение да те оставя да се изплъзнеш.

Вирджиния забеляза топлотата в погледа му и въпреки волята си се изчерви.

— Каква е тази работа със заселването на планетата?

— Просто безобидна сутрешна фантазия. Трябваше да запълня времето някак, докато чакам ваше величество да се събуди. Погледни през този прозорец. Не ти ли се струва, че сме единствените хора на света?

Вирджиния се загледа в светлото утро.

— Ммм. Разбирам. — Тя сложи ръка върху неговата. — Наистина изглежда така, сякаш сме в друг свят. Днес сутринта не съм

на себе си. Очертава се една много специална седмица, нали, Райърсън?

Той измъкна ръка изпод нейната и дръпна още по-надолу завивката по бедрата ѝ.

— Много специална. — С палец погали набъбналото зърно и с удоволствие наблюдаваше как се втвърдява. — Какво значи, че не си на себе си?

Тя се поколеба, мислейки си за удоволствията на нощта, която се превърна в нейната нощ.

— Да кажем само, тази сутрин не се чувствам като специалист по разпространение и съхранение на информация.

— Аз също изобщо не съм си и помислял за дизелови двигатели и енергийни системи, откакто се събудих. Но това не е отговор на въпроса ми.

Вирджиния усети накъде бие и се опита да го отклони. Усмихна се съблазнително и се зае да си играе с къдравите косъмчета на гърдите му. Погледът ѝ многозначително се спря на покритите със завивката стройни бедра.

— Мисля, че не е време за въпроси. Ти май имаш по-належащи проблеми.

Райърсън се усмихна лукаво.

— Бързохващаш. Какво те кара да си мислиш, че сексът може да ме разсее?

Тя невинно ококори очи.

— Не знам как ми хрумна. Просто ей така. Няма ли да свърши работа?

Той за миг се замисли над думите ѝ.

— Може би. Временно. Ако наистина се потрудиш.

Тя отметна завивката и застана на лакът.

— Аз умея да се трудя усилено — обеща тя. После го бутна и той послушно легна на гръб. В погледа му имаше очакване, в сребристосивите му очи — чувствено предизвикателство.

Вирджиния откликна на взора му с нова увереност, която беше придобила предишната нощ. Знаеше, че Райърсън с удоволствие ще реагира на докосването ѝ и тази мисъл я изпълваше с наслада и сила, които само една жена познаваше.

Тя го докосна смело, интимно, плъзгайки пръсти надолу по гърдите му до бедрата му. Там откри, че твърдата му мъжественост е вече в очакване. Нежно го прегърна и Райърсън простена. После понечи да я хване. Тя се отскубна и смело наведе глава като изключително внимателно опита вкуса на плътта му, както той беше сторил предишната нощ.

Дъхът на Райърсън спря.

— О, Джини! Не знаеш какво правиш.

— Така ли? Какво правя тогава?

— Играеш си с огъня. — Той я премести до себе си, обвивайки нозете ѝ около бедрата си. Тя застана на колене и го погледна отгоре. Тази стойка ѝ доставяше удоволствие. Той ѝ се усмихна. Усмивката му красноречиво разкриваше, че той знае как се чувства тя. После започна да я гали, достигайки всички тъмни, тайни местенца, които от допира му бързо ставаха топли и влажни. Тя изви назад шия и въздъхна. Докосванията му станаха по-напористи.

— Райърсън. — Тя се присегна и нежно обгърна с ръце лицето му.

— Още по-близо, скъпа. — С ръце прегърна бедрата ѝ и я постави върху мъжествеността си. — Така. — Той внимателно започна да я изпълва. — Толкова е хубаво, дяволски хубаво. Мисля, че си създадена само за мен. Определено си единствена по рода си.

Стенанията му доставяха наслада на Вирджиния, докато той проникваше в топлината на нейното лоно. Те бяха изпълнени с желание. Тогава тя започна бавно да се движи. Усещаше, че пръстите му продължават да я възбуждат.

Вълнуващата кулминация настъпи бързо, връхлетя ги за няколко мимолетни секунди. Вирджиния блажено се отпусна върху гърдите му и доволно въздъхна. Нищо в живота ѝ досега не беше толкова хубаво и приятно. Нищо не беше я карало да усети така силно своята женственост. За първи път ѝ ставаше ясно, че тя наистина умее да задоволи един мъж и сама да се наслади от това.

В този миг реши, че би се зарадвала да останат с Райърсън приятели за цял живот.

Но Вирджиния нямаше възможност да се наслаждава на негата още дълго. Райърсън бързо се възстанови. Лекичко я шляпна по голото бедро и я положи на леглото. Стана на крака и прелестно се протегна.

— Да нападаме душа. Умирам от глад, а и закуската чака.

Вирджиния премигна.

— Винаги ли си толкова припрян сутрин?

Той повдигна вежди.

— Припрян ли? Не знам дали съм припрян, но определено изпитвам глад сутрин. Обикновено за храна, но тази сутрин за теб и за храна едновременно. Сега, след като съм те имал... — Той не довърши изречението многозначително.

— Сега, след като си ме имал, си готов за храната — замислено заключи Вирджиния. — Добре е да знам приоритетите ти в живота.

Райърсън се наведе над нея и я хвана в обятията си. Усмивката му бе чисто мъжка.

— Ей, ти си на първо място, нали? Спри да се оплакваш. Ако се държиш добре, може и да ти позволя да дойдеш с мен под душа.

Вирджиния затвори и отвори очи.

— Най-вълнуващото събитие в живота, сигурна съм.

Той се засмя и я взе в ръце.

— Сама прецени — рече той надутото и арогантно, докато я носеше към банята.

Вирджиния, която от детството си не беше изпитвала усещането да я носи мъж, се стъписа от позата, в която се намираше и се опита да спори.

Малко след това призна, че да си вземеш душ с Райърсън е определено вълнуващо.

Но лудорията рано сутринта не отклони въпросите на Райърсън. Тя беше наясно, че просто е спечелила малко време. След закуска той я отведе на плажа да се поразходят. Тя беше готова за неизбежното. Смяташе, че е справедливо истински близките приятели да знаят един за друг. Тя мислено се подготви.

— Бих искал да знам — умишлено рече Райърсън и я хвана за ръка, — какви мисли ти се въртяха снощи, докато толкова се стараеше да събереш кураж да легнеш с мен.

Вирджиния се намръщи.

— Не беше така. Не съвсем.

— Точно така си беше.

— Казах ти, бях малко неспокойна. Беше минало... много време и предполагам, че се почувствах някак странно.

— Има и още нещо, Джини. — Той замислено я погледна в очите. — Беше изплашена до смърт. След като взе важното решение, ти просто искаше да приключиш с всичко, колкото е възможно по-скоро. Какво според теб нямаше да се получи?

Тя загреба с босите си крака малко пясък и го подхвърли във въздуха. После се загледа в морето. Той имаше право да знае. В края на краищата тя се държа доста странно за жена на нейната възраст и с нейния опит.

— Малко ми е трудно да обясня.

— Аз ли съм причината? Да не би да се страхуваше, че няма да оправдая очакванията ти? — грубо попита той.

Джини беше шокирана.

— Нищо подобно.

— Каж ми, Джини. Аз умея да изслушвам.

Тя се усмихна въпреки волята си.

— Да, така е. Ами, ако искаш да знаеш, страхувах се до смърт да легна с теб.

— Усетих — сухо рече той, — но защо?

— Ти ме смяташ за уверена, зряла жена, но в тази сфера от моя живот, аз никак не съм сигурна в себе си. Поне до миналата нощ не бях. — Тя извърна глава и го погледна, присви очи от утринното слънце. — Искам да знаеш колко щастлива ме направи снощи, Райърсън.

Той отпусна ръката ѝ и я прегърна собственически през рамене.

— Ако все още не си разбрала, чувствата са взаимни.

Той си пое дълбоко въздух.

— Радвам се.

— Свързано е с брака ти, нали? — попита той, щом тя млъкна и не пожела да каже друго.

— Нервността ми ли?

— Беше нещо повече от нервност. Аз самият бях нервен. Чувствата ти граничеха с неприкрита паника. Костваше ти неимоверно много кураж да го преодолееш. Защо?

— Предполагам, че няма смисъл да се проточва тази история — рече тя, усещайки желание да разкрие всичко. — Очевидно няма да си доволен, докато не чуеш всички кървави подробности. По-просто

казано, бракът ми беше ужасна грешка. А аз бях прекалено наивна и мислех, че вината е изцяло моя.

— Какво те накара да мислиш така?

Устните ѝ се извиха сурово.

— Най-добре е да започна отначало. Джак работеше при баща ми. Изгряваща звезда в управителния съвет. Всички го одобряваха и когато започна да ме ухажва, се произнесоха положително и за брака ми. Признавам, че бях заслепена от него. Той изглеждаше добре, беше чаровен и харизматичен. Но в някаква степен усещах, че всъщност не го познавам. Не обърнах внимание на това чувство, защото всички го харесваха.

— С други думи, не си се доверила на собствената си преценка, а си повярвала на мнението на всички останали.

Тя кисело се усмихна при тази демонстрация на проникателност от негова страна.

— Не напълно. Аз наистина си мислех, че съм влюбена. В противен случай, никога нямаше да се омъжа за него. Джак беше деен, очарователен мъж. Но нещата тръгнаха накриво още от първата ни брачна нощ. Съпругът ми успя да изпълни своите съпружески задължения, но очевидно това не беше най-върховният момент в живота му. А за мен беше потресаващо разочарование. Нищо не може да се сравни с мисълта, че не си успяла да удовлетвориш съпруга си в началото на брачния живот. Беше грандиозен провал. С многобройните си изискани техники Джак ми внуши, че аз трябва да поема цялата отговорност за този провал. Впоследствие открих колко е добър в тези неща. Истински мошеник. Манипулативен и хитър. Притежаваше истински талант да владее хората.

— Значи си се омъжила за първото срещнато копеле. — Райърсън съчувствено затегне прегръдката около раменете ѝ. — Случва се.

— Предполагам. Но никога не съм допускала, че може да се случи на мен. Джак ми даде да разбера, че не съм идеалът му за жена. Каза ми, че съм твърде голяма, твърде... обемна за вкуса му. Предпочитал фини, миниатюрни дамички. Месеци наред се лутах, опитвах се да разбера къде греша и на първо място защо се е оженил за мен. Като една глупачка продължавах да правя компромиси, да се поддавам, да се опитвам да му угодя, да го предразположа. Имах своя

представа за добрата съпруга и непрекъснато се стараех да ѝ подражавам. Но нищо не се получаваше. Трябваше да мине време, докато ме осени истината.

— Каква беше истината?

Вирджиния мрачно поклати глава.

— Най-накрая дойдох на себе си и осъзнах, че Джак се беше оженил за мен, защото се надяваше впоследствие татко да остави „Енергийни системи Мидълбрук“ на своя зет.

— А, картинката се изяснява. Защо не подаде молба за развод и не приключи всичко, Джини? — Райърсън леко и изненадващо я разтърси.

— Трябваше да минат месеци, докато разбера, че единственият изход беше разводът. По някаква идиотска причина продължавах да се опитвам да закърпя брака. Чувствах, че бях длъжна да го направя. Всички говореха колко страхотен е Джак. Идеалният съпруг за мен. Каква ценност придаваше само на фирмата на татко. Но накрая се отказах. Намерих адвокат и започнах процедура по развод. Когато уведомих Джак, че го напускам, той побесня. Заплаши да съсипе баща ми, ако не прекратя развода.

— Как по дяволите е успял да измисли подобна заплаха?

— Джак беше станал много влиятелен в „Мидълбрук“. Под предлог, че поема от плещите на татко бремето, той разполагаше с голяма власт. Вече го познавах и допусках, че може да навреди на фирмата. Чувствах се като в капан.

— Говори ли с баща си? Не му ли каза какво става?

— Страхувах се, че татко няма да ми повярва. И той, и всички останали наистина бяха като хипнотизирани от Джак. Имаха му пълно доверие. Всички до един. Трябваше да се съглася да не се развеждам, докато откриех друг начин да се освободя. Не можех да спя с него в една стая, но това беше добре дошло за Джак. Така или иначе вече ми беше дал да разбера, че му е скучно в леглото с мен. Едва не полудях, докато се опитвах да намеря начин да се измъкна от тази ужасна ситуация. Бях абсолютно отчаяна. Да не говорим за стреса. Едва не припаднах. Най-накрая реших да говоря с татко, точно тогава Джак умря в автомобилна катастрофа. Знам, че е ужасно, но честно казано не бях се чувствала толкова леко в живота си, както в нощта, когато от

„Бърза помощ“ ни позвъниха и ни обясниха, че Джак починал на път за болницата. Изведнъж бях свободна.

— Изтърпяла си двегодишна присъда в ада и си решила никога вече да не попадеш отново в капана на брака.

Вирджиния си пое дълбоко въздух. Райърсън беше първият човек, който разбираше какво е било положението всъщност.

— По странна ирония на съдбата, след като всичко свърши, баща ми довери, че самият той започнал да храни сериозни подозрения относно Джак, но не искал нищо да ми казва.

— О, горката Джини. Нищо чудно, че не си се изкушила да се омъжиш повторно. Тази връзка нищо не ти е донесла, освен чувството, че си се провалила като жена.

— Предполагам, че това обяснява всичко. Истински провал.

Райърсън замълча, обърна се и хвана лицето ѝ с големите си ръце. Горещите им погледи се сляха.

— Вирджиния-Елизабет, как изобщо си могла да се съмняваш в себе си?

Тя се притисна към китките му.

— След смъртта на Джак реших никога вече да не се омъжвам. Бракът не ми носи нищо. За мен винаги ще е символ на капан. Имало е моменти, когато съм копняла за партньор и приятел.

— И никога за любовник?

— Страхувах се да поискам любовник — честно си призна тя. — Бях убедена, че никога не ще успея да задоволя даден мъж. Когато ти се появи на прага ми, разбрах, че можеш да ми бъдеш партньор и приятел, но не знаех какво ще правя, ако се опиташ да ми станеш любовник. Освен това, знаех, че рано или късно и това щеше да се случи.

— Но се опитваше да отложиш секса?

— Знаех, че не мога да отлагам безкрайно. Ти прояви голямо търпение, но усещах, че започваш да ставаш нетърпелив. Когато купи билетите, разбрах въпроса ти и знаех, че трябва да посрещна неизбежното. Опитвах си да си внуша, че ако се потрудя и ако очакванията ти не бяха твърде високи, просто щях да успея да приключа всичко, без да те отблъсна напълно.

Райърсън тръсна ядно глава.

— С тази нагласа, нищо чудно, че си се почувствала длъжна да гаврътнеш няколко „маргарити“, половин бутилка вино и една чаша бренди, преди да изпълниш задължението си. Какво идиотче си била — обичливо рече той. — Целта е да се наслаждаваш, а не да се превръщаш в нервак.

— Последното нещо, за което се безпокоях, беше собственото ми удовлетворение — призна Вирджиния. — Изобщо не се замислях над тези неща. Но изтръпвах при мисълта, че мога да ти се сторя много под задоволителното ниво. Не знаех как да се справя с това. Радвах се, че и ти си като мен, в голяма степен, че си ми приятел, че не очакваш фойерверки. Но бях така уплашена, че едва ли щях да съумея да запала и най-слаба искрица.

Райърсън бавно се усмихна.

— Грещиш. Очаквах фойерверки. Всеки път, когато те целувах, усещах как лумва пламък. Беше ми пределно ясно, че когато настъпи моментът, ние с теб щяхме да предизвикаме експлозия.

Вирджиния се изчерви.

— Е, радвам се, че толкова много си ми вярвал, защото аз не си вярвах.

Той я привлече до себе си и нежно положи главата ѝ на рамото си.

— Скъпа, когато най-после откри фойерверките, харесаха ли ти наистина?

Тя почувства мъжкото задоволство у него и се усмихна.

— Много добре знаеш, че ми хареса.

Той се засмя с плътен глас:

— С готовност ти отстъпвам част от почестите. Ти си най-сексуалното същество, което някога съм срещал в леглото и извън него. — Той я целуна продължително и я притисна към себе си. Смехът му се стопи и бе заменен от вълнение. — Джини, не мога да си спомня кога за последен път съм се чувствал толкова сигурен. Заедно ще се чувстваме толкова добре.

Вирджиния се отпусна в прегръдката му. Връзката им започна добре. Тя намери подходящия мъж. Нейният добър приятел се превърна в неин любовник.

Гривната със смарагди и диамант проблесна на слънчевата светлина.

Същия следобед Вирджиния посети бутика в курорта и откри една рокля, която ѝ допадна. Сестра ѝ тутакси щеше я одобри. Изобщо не приличаше на онези рокли, които обикновено заглеждаше Вирджиния, а и тя не беше съвсем сигурна какво я накара да си я купи. Беше ушита от лека, прозрачна, памучна материя с цвят на смарагд, по долния ръб бяха пришити волани, поръбени със златна панделка. Имаше разноцветен широк колан. Но най-интересното в роклята беше дълбокото деколте.

Беше доста по-смело изрязано, отколкото деколтето на жълтата копринена рокля, която носеше предната вечер. Всъщност, беше по-смело изрязано от всичко, което имаше в гардероба си до момента. Но чувството за приключение надделя и още преди да прецени внимателно Вирджиния купи роклята.

Същата вечер, когато излезе от спалнята, Райърсън вдигна поглед, изпълнен с очакване. Изражението му се промени едва ли не в комично, щом забеляза новото попълнение в гардероба на Вирджиния. Лицето му разкриваше разнообразие от усещания, като започнем от лек шок и стигнем до свирепа гримаса. Някъде по средата беше изражението, наподобяващо съблазън.

— Харесва ли ти? — Вирджиния се завъртя, за да покаже целия ефект. — Чудесна рокля за танци. А и гривната ѝ подхожда идеално, не мислиш ли?

— Харесвам това, което е под нея — отвърна той сухо и се приближи да хване ръката ѝ. — За бога, тази вечер не трябва нито да се навеждаш, нито да изпускаш каквото и да било.

— Защо да ме е грижа за това?

— Защото ако се наложи да се наведеш, горната част на роклята ще падне.

Вирджиния се усмихна.

— Само така изглежда. Всъщност е закрепена доста добре.

Райърсън вдигна вежди скептично и бавно прокара пръст по линията на деколтето ѝ. Когато Вирджиния доволно потрепери, той се усмихна.

— Моята работа е да познавам добрите сглобки, скъпа, и мога веднага да ти кажа, че тази рокля е толкова нестабилна, колкото и мост,

направен от клечки за зъби. Спомни си какво ти казах за стойката ти.

— Ще го запомня — обеща тя престорено и изправи рамене. Докато излизаха през вратата, тя тайничко се усмихна.

Райърсън я погледна със загадъчна усмивка.

— Джини, фойерверките могат да са забавни. Но трябва да внимаваш, когато си играеш с тях.

— Защо?

— Защото може да изгориш пръстите си.

В погледа ѝ заподскачаха игриви пламъчета.

— Ще внимавам много.

Във вечерния въздух се носеше уханието на цветя. Умиращото слънце оставяше топлината си в камъните по алеята, която криволичеше през градините и водеше до централната постройка в курорта. През тънките подметки на сандалите с висок ток Вирджиния усещаше топлината. Тя тъкмо щеше да каже нещо в тази връзка, когато точно пред тях на алеята от съседен апартамент се появи позната фигура. Беше с гръб към тях.

— Здравей, Бригман — с лекота поздрави Райърсън.

Червенокосият се извърна, изглеждаше стреснат. После се отпусна и им се усмихна пресилено. Погледът му отскочи до гривната върху ръката на Вирджиния и мълниеносно се върна към лицето на Райърсън.

— Добър вечер. На вечеря ли отивате?

— Мислехме първо да пийнем — отвърна Райърсън.

— Добра идея. Аз съм в същата посока. Нещо против, ако повървя с вас?

Райърсън се поколеба. Вирджиния знаеше, че се опитва да измисли основателна причина да откаже молбата. Очевидно нищо не му дойде на ум, защото накрая рязко кимна.

— Разбира се, защо не?

— Благодаря. Виждам, че се наслаждавате на печалбата си — добави той и отново погледна ръката на Вирджиния. Гладкият му глас на хазартен играч почти успя да прикрие вътрешното напрежение. — Признавам, че смарагдите и диамантите много допринасят за имиджа на жените. Райърсън, кога ще ми дадеш възможност да си върна гривната?

Инстинктивно Вирджиния скри бижутото от поглед като мушна ръка във воланите на роклята си, а Райърсън отвърна нещо не обвързващо. Тя хвърли поглед към Бригман.

— Редовно ли играете покер?

Бригман скромно вдигна рамене.

— Така се прехранвам.

Вирджиния беше изумена.

— Изкарвате си прехраната с карти?

Той леко се усмихна.

— Какво да кажа? Бива ме в тези неща и ми се ще да спечеля достатъчно, за да мога да живея в хотели като тези. — Той посочи с ръка курорта. — Животът е хубав. Никога не ти става скучно, само това ще кажа. Единственото нещо, което не мога да имам, е скуката. Има много места като Торалина с либерални закони за хазарта. Тук не се интересуват дали някой от гостите не си устройва собствена игра и прави собствени залози. Ще бъда честен, обикновено не губя. — Той погледна Райърсън. — Ти ме изненада снощи. Никога не бих казал, че си толкова добър.

— Не съм. Аз самият бях изненадан — хладно отвърна Райърсън. — Казах ти, че имам късмет.

Бригман пресметливо присви очи. Не изглеждаше убеден.

— Е, поканата ми си остава. Ако ти се иска да опиташ отново късмета си, само ме уведоми. Тази вечер очаквам да спечеля достатъчно на масата, за да мога да направя залози за една игра с теб. Бих искал да си върна гривната.

— Благодаря за предложението — каза Райърсън. — Ще си помисля.

— Помисли си. Ще ти кажа, че тази гривна е много специална за мен. Нали знаеш, стара семейна реликва. Наследство от баба ми. От години е моята щастлива звезда.

— Разбирам — все още тонът на Райърсън не издаваше нищо.

Вирджиния се отпусна, когато Бригман пое към един отдалечен ъгъл на бара. Тя докосна гривната, за да се увери, че всичко е наред.

— Не го харесвам — рече тя, когато Райърсън намери самостоятелна маса. — Много е хлъзгав. Напомня ми Джак в известна степен. Нали няма да му позволиш да те въвлече в друга игра? И няма да залагаш гривната?

— Успокой се. Загубих интерес към покера. Снощи за първи път от години насам усетих, че играя истински, но нямам влечение вече. Нямам намерение да изгубя тази гривна на хазарт. Тя принадлежи и на мен, и на теб. Мисля, че започвам да гледам на нея като на някакъв символ.

— Символ на какво?

Райърсън я погледна сериозно.

— Не съм сигурен. Може би символ на онова, което двамата открихме в леглото миналата нощ. Смарагдите, диамантите и златото чудесно прилягат на страстта, не мислиш ли?

Погледът на Вирджиния сияеше от щастие. Тя се наведе да докосне ръката му.

— Мисля, че заедно изглеждат много красиви.

Вместо да отвърне на пламтящия ѝ поглед, Райърсън внезапно се намръщи.

— Изправи си гърба, Джини. Гърдите ти ще се изсипят от роклята.

— Нямах никаква представа, че можеш да бъдеш толкова целомъдрен — отбеляза тя. И послушно се изправи.

— Жена, която купува обикновено бяло бельо като теб, няма основание да нарича, който и да е целомъдрен — отвърна той.

Вирджиния несигурно премигна и се замисли дали наистина бельото ѝ му се струва ужасно обикновено. Тогава забеляза игривост в погледа му. Тя се отпусна.

— Е, ще си доволен да узнаеш, че съм научила урока си. — Райърсън, надникни дълбоко в деколтето на тази рокля. — Аз определено не съм с онзи сутиен „Сиърс“ днес.

— Виждам. — Той погледна заоблените ѝ форми, които деколтето не можеше да скрие. — Връщам си думите назад за целомъдрието. Какво си облякла под роклята?

— Абсолютно нищо — игриво отговори тя. — Нали ти казах, че дрехата е красиво сглобена? — Тя постави лакти на масата, склучи ръце и подпря с тях брадичката си. В резултат на това се отвори деколтето. — Тази вечер се чувствам различно. А ти?

Той насочи поглед към нея. Когато видя сериозните ѝ очи, вместо да отпрати предизвикателната забележка, която се канеше да направи, рече:

— Знам какво имаш предвид. И аз се чувствам различно.

— Може би е част от промяната.

— Каква промяна?

Тя вдигна рамене.

— Усещането, което и двамата имаме, че се намираме в различен свят. Мисля, че и двамата се чувстваме авантюристично настроени или нещо подобно.

— Или нещо подобно — сухо се съгласи той. — Внимавай като движиш раменете си по този начин.

— Няма ли да е странно, ако това всъщност е истинската ни същност? — продължи Вирджиния, отдадена на фантазии. — Може би сме родени да сме двойка екзотични авантюристи, които пътуват от остров на остров.

Устните на Райърсън се извиха в лека усмивка.

— А с какво се предполага, че ще живеем, докато пътуваме така екзотично?

Вирджиния се замисли.

— Не знам. Ти изглежда си много добър на покер. Очевидно човек може да се изхранва от този вид работа. Бригман оцелява като играе карти тук на острова.

Райърсън се изсмя.

— Не се и надявай. Аз съм честен играч на покер и това е. Снощи имах късмет и се възползвах. При нормални обстоятелства никога не бих рискувал да играя с професионалист като Бригман. Все още не знам какво ме накара да го направя. Но снощи бях под щастлива звезда. Имах късмет не само в играта. — Той замълча. — Едно нещо ще ти кажа, ако се налага да разчитаме на таланта ми за покер, няма да стигнем далеч. Връщам се при дизеловите двигатели.

Вирджиния предизвикателно флиртуваше с поглед.

— Храня много вярa в дарбите ти, Райърсън. Сигурна съм, че можеш да изкарваш прехраната си като играеш на карти, ако наистина се потрудиш.

— О, така ли? Какво ще стане, когато изгубя?

— Ще измисля подходяща награда за утеха — нежно обеща тя, като леко сви рамене и отново се наклони напред.

— Ако не се изправиш, в следващата минута в ръцете си ще държа две много подходящи награди за утеха.

Усмивката на Вирджиния засия още повече.

Райърсън изсумтя и си поръча уиски. Сервитьорката подскочи от ниския му тон.

По-късно през вечерта Райърсън си помисли, че е омагьосан. Това беше единственото обяснение. Имаше опит както в секса, така и приятелството, но никога не беше изпитвал вълшебството, което сега споделяше с Вирджиния. Имаше чувството, че се оплита в блестяща мрежа.

Вълшебството го променяше непредвидимо. Отключваше множество стари инстинкти в него. Например, не можеше да си спомни кога за последен път се беше чувствал така свойски. Предизвикателната кройка на роклята на Вирджиния беше все в мисълта му. Улови се, че често-често гледа с ярост другите мъже.

Не беше в стила му да казва на дадена жена какво да облича и какво не, но в полунощ реши, че няма да позволи на Вирджиния да се появява пред хора с новата си рокля. Не че не ѝ стоеше фантастично. Тя беше прекалено висока и с твърде идеални пропорции и не оставаше незабелязана в одеждите, които носеше тази вечер. Струваше му се, че всички мъже на дансинга хвърлят крадешком по един поглед към жената в прегръдките му.

Един от мъжете се беше приближил доста. Райърсън го забележа за първи път, докато онзи стоеше до бара. Висок почти колкото Райърсън, т.е. с подходящ ръст за Вирджиния. Самият факт беше достатъчен, за да подразни Райърсън. Но имаше нещо друго, не по-малко неприятно.

Непознатият имаше външност, на която жените се възхищават. Беше строен, елегантен, със светлокафява коса, мустаци и тъмни очи. Изглежда беше няколко години по-млад от Райърсън. Носеше бели панталони и син блейзър. Подобен тоалет хората обличаха, когато се качваха на голяма, лъскава яхта. Новопоявилите се властни инстинкти на Райърсън го предупредиха в момента, когато мъжът се обърна и погледна Вирджиния.

— О, притискаш ме — оплака се тя, когато Райърсън я обгърна по-силно.

— Опитвам се да запълня липсата на плат в тази рокля.

Тя го погледна с омаен поглед.

— Тази рокля ти харесва. Признай си.

Райърсън се постара да я погледне с най-страховити си поглед. Говореше се, че силните мъже се прекършваха и проливаха кръв, когато Райърсън ги погледнеше така.

— Довечера тази рокля ще бъде изхвърлена на боклука.

— Ха! Така си мислиш ти — отвърна Вирджиния доволно.

— Ще видим — измуча Райърсън, осъзнавайки, че страховитият му поглед не е свършил работа. Трудно се сплашваше богиня.

Музиката замлъкна. Райърсън поведе Вирджиния между хората към тяхната маса. Той тъкмо щеше да продължи лекцията си за роклята, когато към тях се доближи синият блейзър.

— Нещо против ако ми заемете дамата за следващия танц? — попитаха мустаците с лекота и увереност. Въпросът беше адресиран към Райърсън, но непознатият гледаше към Вирджиния, която му отвърна с ослепително невинна усмивка.

— Да, имам нещо против — грубо рече Райърсън и добави първото обяснение, което му хрумна. — С дамата сме в меден месец. Не съм склонен да я дяля с никого.

Мъжът подигравателно вдигна вежди и преднамерено погледна към ръката на Вирджиния, където нямаше пръстен.

— Извинете, че се намесих. Казвам се Ферис. Дан Ферис. Не забелязах пръстен и предположих, че...

— Грешно сте предположил — отрязва го Райърсън.

— Не обръщайте внимание на Райърсън, господин Ферис — любезно се намеси Вирджиния. — Той е в лошо настроение, защото не харесва роклята ми.

Непознатият галантно кимна. Изпод мустаците заблестяха множество бели зъби.

— Аз лично смятам, че роклята е очарователна.

— Благодаря.

— Ако позволите — рязко каза Райърсън, — бихме искали да останем сами.

— Разбира се. Е, поздравления за брака — със съжаление каза Ферис. — Предполагам, аз съм извън играта.

— О, няма никакъв брак — рече Вирджиния толкова любезно, че Райърсън се изкушаваше да я удуши.

Ферис изглеждаше смутен.

— Мисля, че споменахте нещо за меден месец.

Райърсън хвана едната ръка на Вирджиния и я раздруса предупредително в момента, в който тя отвори уста за отговор. Погледна Ферис съкрушително.

— Позволяваме си малко свобода с традицията. Кой е казал, че меден месец има задължително и само след сватба? Лека нощ, Ферис.

Ферис вдигна ръце подигравателно с длани напред в знак, че отстъпва.

— Разбирам, тръгвам си. — Той отново погледна Вирджиния. — Все пак, роклята е наистина чудесна.

— Радвам се, че някой я харесва — отвърна Вирджиния сподавено, докато Ферис потъна в тълпата.

— Деветдесет и девет процента от мъжете в тази зала биха се радвали да ти кажат колко много им харесва роклята ти, ако имаха възможност. — Райърсън стана на крака и измъкна Вирджиния от стола ѝ. Обвивайки кръста ѝ с ръка, той я поведе към изхода.

— Хайде да излезем оттук.

— Къде отиваме?

— Да се поразходим на брега.

— Посред нощ.

— Имам нужда да се поразкърша — мрачно отвърна Райърсън. — Бих предпочел да накарам Ферис да изяде собствените си мустаци, но ще се задоволя с разходка.

— Много цивилизовано от твоя страна.

Те мълчаливо вървяха на лунната светлина, докато стигнаха до безкрайната ивица пясък, който опасваше острова. Безмълвно се спряха и събуха обувките си.

— Наистина ли се ядосваш заради роклята? — най-последно попита Вирджиния.

Райърсън стисна ръката ѝ по-силно.

— Притеснява ли те това, че се държа като прекалено загрижен, ревнив мъж? — попита той. — Може би не трябваше да реагирам точно така с Ферис. Не е моя вината. Не съм свикнал да имам такова собственическо чувство.

Вирджиния го удостои с леден поглед.

— Облякох роклята, за да те съблазня, както знаеш. А не съм свикнала да се тъкмя, за да съблазнявам мъжете.

Райърсън почувства как го напуска агресивното напрежение, той се спря и прегърна Вирджиния.

— Значи и двамата трябва да се справяме с нови чувства и емоции.

— Защо каза на Дан Ферис, че сме в меден месец?

— Не знам — призна си Райърсън, долавяйки съблазнителна дрезгава нотка в гласа си. Наистина не можеше да обясни тази глупава грешка на езика. — Искях да се отърва от него, колкото може по-бързо, и това ми хрумна първо.

— О! — Тя остана неподвижна в обятията му.

Райърсън мушна ръце в косите ѝ.

— Тази мисъл те плаши, нали?

— Мисълта за меден месец, за сватба и за брак ме плаши. — Тя вдигна лице и треперливо му се усмихна. — Но любовната връзка ми доставя огромно удоволствие.

— И на мен — измърмори той. Целуна я и усети вкуса на лунна светлина върху устните ѝ.

Ръцете ѝ се прокраднах около врата му и Райърсън усети пръстите ѝ в косата си. Той съзнателно я притисна към себе си, за да почувства пълните ѝ твърди гърди. Ръцете му се плъзнаха надолу към бедрата ѝ и с устни проникна в нейните уста. Беше ѝ толкова приятно. Той вече беше разгорещен и готов за нея. Желаше я сега.

Райърсън вдигна глава и погледна по протежение на плажната ивица докдето светеха в далечината светлините на курорта. Не се виждаше жива душа.

— Райърсън? Какво правиш? — Вирджиния се задъха щом усети пръстите му върху ципа на роклята си.

— Чудесна нощ да поплуваме.

Тя се засмя учудено.

— Не можем. Не просто така. Да се върнем в хотела и да вземем банските.

— Ние сме сами на тази планета, спомняш ли си?

Тя въздъхна от удоволствие и обви с ръце врата му, докато фееричната материя се свлече от тялото ѝ до голите ѝ нозе. Лунната светлина се отрази в гърдите ѝ.

— Как бих могла да забравя?

Райърсън съблече дрехите си, пренебрегвайки пясъка и гънките по панталоните и ризата. Остана гол, вдигна мнимата си младоженка и я понесе към топлото, сребристо море.

Не се интересуваше колко мисълта за брак смущава Вирджиния. Той наистина се чувстваше сякаш беше в меден месец и възнамеряваше да му се наслади.

ПЕТА ГЛАВА

Водата беше сребриста, също толкова съблазнителна колкото и любенето на Райърсън. Плуването без дрехи морето въздействаше на сетивата ѝ по същия начин. Тя лекота захвърли дрехите си и всички задръжки.

Вирджиния плуваше и лудуваше около Райърсън, като морска богиня на сребърната лунна светлина. Никога не беше се чувствала толкова свободна и дива. Сякаш беше различен женски вид сред живите същества. А Райърсън сякаш беше сътворен за нея, безпомощен мъжкар, върху когото тя изпробваше хитрините си.

С припламвания и гмуркания тя кръжеше около жертвата си, надсмиваше му се и го докосваше. Райърсън откликваше с примитивни страсти, които я влудяваха.

Той отвърщаше на сладките мъчения с измамна тромавост като я изкушаваше да се приближи все повече, докато най-накрая тя попадна в обхвата му. Когато стана прекалено дръзка и невнимателна, той я сграбчи.

— Хванах те, морска фейо. Сега какво ще правиш? — Той я държеше през кръста и току я издигаше над водата, та тя трябваше да се вкопчи в раменете му, за да не изгуби равновесие. В очите му триумфираше неговата победа.

Вирджиния му се усмихна игриво и чувствено.

— Добър въпрос — измърмори тя. — Ти какво би искал да направя? — Тя бавно изписваше кръгове по мокрите му рамене. — Ти спечели битката. Аз съм на твоите заповеди. — Водата нежно се полюшваше наоколо, образувайки лека пяна, всеки път, когато се удряше в бедрата им. Усмивката ѝ изглеждаше древна, езическа и разкриваше всичките ѝ чувства.

Райърсън забеляза това и затаи дъх. Бледият отблясък на тропическата лунна светлина разкриваше върху лицето му неистово желание.

— На моите заповеди?

— На твоите — тихо се съгласи тя и докосна едната му буза. — Какво бихте искали да направя, морски господарю? Искам единствено да ти доставя удоволствие.

— Никога не съм имал морска нимфа на мое разположение — унесе се в мечти Райърсън. — Ще трябва малко да експериментирам, за да открия най-добрия начин.

— Чувствай се свободен да експериментираш. — Вирджиния усети как вълнението ѝ главолмно расте. — Мога ли да вметна няколко предложения?

— Разбира се. — Той дишаше тежко, а гласът му бързо придобиваше плътност. — Опитай всичко, което искаш. Ще те оставя да разбереш кой е най-добрият начин.

— Какво ще кажеш за това? — Тя прокара пръсти надолу до зърната си и откри, че вече се събуждат. Когато нежно го подразни с нокти, Райърсън потрепери.

— Това определено дава резултат — увери я той и лекичко я свали във водата. Тя стъпи на пясъчното дъно.

Усмивката на Вирджиния стана още по-тайнствена, докато продължаваше да експериментира. Тя прокара пръсти през гърдите му и бавно докосна кръста му, после притисна длани към силните му, мускулести бедра. Тя умишлено се търкаше в тялото му и го възбуждаше с твърдите си зърна.

— А това?

— Одобрявам предложенията ти — каза Райърсън с дрезгав глас. — Но мисля, че и аз имам някои идеи.

— Сподели ги — прошепна тя. — Ще направя всичко, което пожелаеш.

Той я погледна с изучаващ поглед.

— Нали говориш сериозно?

— Всяка моя дума е сериозна. Тази вечер искам да ти доставя удоволствие, Райърсън. Предавам се, морски господарю. Искам единствено да те направя щастлив.

— Докосни ме — дрезгаво рече той. — Това ще ме направи много щастлив.

— Къде? Тук ли?

— По-надолу. — Той се усмихна дяволито и предизвикателно и съвсем точно ѝ обясни коя част от анатомията му да целуне.

Ако намерението му беше да я възбуди или смути, то щеше да се наложи той да го промени, помисли си Вирджиния. Тя дръзко го хвана и се заигра с него под повърхността на разпененото море. Лукавата усмивка на Райърсън бързо се стопи.

— О, точно така. Точно там искам да усещам ръцете ти. Имаш такива красиви ръце, скъпа. — Той си пое дъх, когато тя нежно го стисна. — Да, мила. Малко по-силно. Идеално. По-силно сега. По-бързо.

Вирджиния го дари с това, което той желаше, и продължи да се наслаждава на откритието, че има власт да се справя със ситуацията. Тя целуна солените му гърди, подтиквайки твърдото му тяло към сексуално очакване.

Райърсън вплете пръсти в косите ѝ и притвори очи от вълнението, връхлетяло сетивата му. Притисна бедра към нея в очакване на още.

Буйната му реакция засили чувството ѝ за женска дързост. Райърсън откликна изцяло. Беше чудесно извисяване за нея. Вирджиния си пое дълбоко въздух и потъна под вълните.

Тя усети как пръстите на Райърсън се стегнаха неистово в разпилените ѝ във водата коси, докато тя му помагаше да намери устните ѝ. Сега цялото му тяло беше изопнато. Тя знаеше, че всеки момент той щеше да избухне.

— Джини. — Той внезапно я избути на повърхността. Сребристите му очи блестяха. — Ти си истинска морска вещица. Ти ме омагьоса, а сега ще ме отървеш от нещастията ми.

— Нещастие ли? — Тя тихо се изсмя. — Така ли го наричат? А аз само се опитвах да ти доставя удоволствие.

Той се усмихна грубо и съблазнително.

— Не знам кой е завоевателят и кой завоювания. Но едно нещо знам със сигурност.

— Какво?

— Ти ще довършиш това, което започна.

— Разбира се, господарю. Не мисля да те изоставя в това състояние.

Той обви лицето ѝ и силно я целуна.

— Обгърни ме с крака — с пльтен глас ѝ нареди той.

Омаяна, но изпълнена с желание, Вирджиния му се подчини. Водата я полюшна и Райърсън я задържа с ръце. Вирджиния усети как пръстите му се прокраднаха в нея и в следващия миг той не се поколеба. Тя се задъха, когато той напълно проникна. Тя се притисна към него и зарови лице в шията му. Морето около тях се залюля в техния ритъм, безметежен ритъм, към който телата им тутакси се нагодиха.

Когато вълната на облекчение ги заля, Вирджиния извика. Някъде в далечината чуваше ехото на дрезгавия и гърлен вик на Райърсън. После останаха само морето и тишината.

— Мисля — проговори той най-последно, — че е по-добре да се придвижим към брега.

— Защо? Тук се чувствам щастлива. — Без да отваря очи Вирджиния се сгуши в обятията му.

— Има малък проблем, който може да се задълбочи, ако останем тук — отвърна подигравателно Райърсън и внимателно се освободи от нея.

— Така ли? — Тя прояви известно любопитство. — Проблем, който може да се задълбочи ли? — тя склони нозе около бедрата му.

— Не такъв проблем — обясни Райърсън с гримаса. — Проблем от друго естество. Приливът настъпва. Ако си забелязала, водата се покачва всяка минута.

Вирджиния ококори очи и стъпи на крака. Този път пенестата вода обля раменете ѝ, а не кръста.

— Мили боже! Можехме да свършим много позорно. Помисли си само какво щяха да си кажат хората на погребението.

— Нова версия на старата диагноза „изгубен в морето“. Хайде, да мърдаме, жено — Райърсън я побутна.

Настъпващият прилив вече обливаше захвърлените на пясъка дрехи. Вирджиния се засмя, докато се опитваше да навлече мократа си рокля.

— Ако мислиш, че суха тази рокля е била малко дръзка, само почакай да видиш ефекта сега, когато е подгизнала.

Райърсън се намръщи като погледна висящата материя, която сега разкриваше много повече подробности. Дори в сянката той виждаше ясно очертанията на зърната ѝ. Тя се обърна и той с лекота разпозна съблазнителната линия на разкошните ѝ задни части.

— Бога ми, няма да те преведа през фоайето. Ще минем през градината. — Той затегна панталоните си и посегна към ризата.

Хванати за ръце, те се затичаха по плажа и се промъкнаха през градината на хотела като двама влюбени, за върнали се от тайна среща.

— Мисля, че сме създадени за такива приключения — въодушевено отбеляза Вирджиния, докато Райърсън ѝ правеше път през някакви буйни папрати. — Гледай колко ни бива да се промъкваме през шубраците.

— Радвам се, че се забавляваш — рече Райърсън с леко раздражение. — Лично на мен не ми допада да се мотая наоколо. Ако тази вечер не беше облякла това нелепо подобие на рокля, нямаше да се окажем тук... Шшш... — Той внезапно млъкна.

— Какво, по дяволите? — Вирджиния едва не се спъна в него.

Той я хвана и мълчаливо я задържа.

— Май не сме единствените, които бродят из храсталаците тази вечер. Пред нас има някаква двойка — прошепна Райърсън. В гласа му нямаше и помен от насмешка. — Мисля, че идват насам. Да ги оставим да минат, после ще влезем в стаята.

Вирджиния послушно застана до него, без да мърда. Усещаше как мокрият ефирен плат изстива върху тялото ѝ. Буйните папрати и цъфтящите храсти ги прикриваха от погледа на двамата мъже, които пъргаво крачеха в шубрака. Значи, и други се мотаеха в градината. Запита се каква ли е причината, за да не вървят по каменната алея.

Вирджиния успя да зърне само главите на двама мъже, допрени една до друга, заети със сериозен разговор, но тя разпозна гласовете. На Хари Бригман и Дан Ферис. Гласът на Ферис разряза като нож нежната нощ.

— По дяволите, Бригман, достатъчно дълго се мотаем тук. Ти вече се позабавлява. Започвам да се изнервям. Справихме се добре. Време е да се махаме от този остров.

— Няма защо да бързаме. За хиляден път ти го казвам. Трябва да се установим някъде. Защо не тук на Торалина? Освен това, мястото става за добра реколта. Мнозина богати туристи просто си търсят една приятелска игра на покер.

— Има и други острови с казина. По дяволите, дори не ти е необходимо казино. Можеш да играеш навсякъде, стига само да си дискретен.

— Тук ми харесва — настоя Бригман. — Откакто съм пристигнал, не спирам да печеля.

— Но загуби онази нощ, когато игра с Райърсън. Колко точно загуби, Бригман?

— Не толкова, че да те интересува — намусено отвърна Бригман. — Само временно отстъпление. Онзи имаше късмет. Понякога се случва. Но той не е истински професионалист. Ще го убедя да изиграем още една игра и ще си върна парите, преди да си тръгне. А сега, ако ме извиниш, няколко човека ме чакат в казиното. Време е да се залавяш с твоята работа, нали?

Отговорът на Ферис заглъхна, тъй като двамата мъже се скриха в храстите.

— Добре — тихо рече Райърсън след няколко секунди.

— Ето я там алеята. Да тръгваме, но не вдигай шум.

— Толкова е вълнуващо — щастливо каза Вирджиния.

— Чудя се дали ние... о, не! — Тя безпомощно извика, опитвайки се да запази равновесие, когато влажната ѝ рокля се закачи за един издаден клон. — Боже, новата ми рокля! Съсипана е.

Райърсън изсумтя една приглушена ругатня и се обърна да освободи скъсаната рокля. Докато се обръщаше, за да ѝ помогне, той механично хвърли поглед в посоката, в която изчезнаха двамата мъже.

— По дяволите. До тук беше разходката ни из хрусталаците.

— Защо? Какво има? — Вирджиния проследи погледа му и забеляза Дан Ферис, който сигурно беше стъпил на алеята секунди преди тях. Ферис се спря за миг и погледна назад през рамо, когато дочу стъписания ѝ вик. Погледът му беше насочен директно към нея.

— О, боже. Е, няма как. Пораженията не са кой знае какви. Не е като да съм гола — тя се усмихна и помахаше с ръка към Ферис, който отривисто кимна и се скри зад един завой. Бригман вече беше изчезнал.

— Не е като да си гола. — Райърсън освободи плата. — Но е следващото най-хубаво нещо. Добре, че Ферис беше далеч, иначе щяха да му изтекат очите. Всеки мъж може да види едва ли не всичко под тази материя.

Вирджиния сбърчи вежди като разбра накъде гледаха очите на Райърсън.

— Само мъж с изключително силно нощно зрение би могъл да види всичко.

— Аз сигурно имам изключително силно нощно зрение.

— Или е това, или въображението ти е прекалено развинтено. Знаеш ли, не подозирах, че тези двамата се познават — отбеляза Вирджиния, когато Райърсън я избута от храстите.

— Аз също. — Гласът му звучеше замислено. — Чудя се защо се разкарваха в градината наоколо? — После тонът му се промени. — Хайде, да си вземем един горещ душ. Ще настинеш.

— Как така?

Райърсън се усмихна ехидно и нарочно сложи пръст върху твърдото ѝ зърно.

— От моето страхотно нощно зрение.

Райърсън успешно отклоняваше предложението на Бригман за игра на покер до последния ден на ваканцията. За разлика от първата нощ не изпитваше никакво изкушение да играе. След като спечели гривната, Райърсън беше повече от доволен. Бригман имаше право. Райърсън не беше истински картоиграч. Просто онази нощ имаше късмет. Сега късметът му лежеше другаде.

През последната нощ на престоя им Вирджиния изпитваше угризения. Тя грижовно докосна гривната, когато двамата с Райърсън излязоха на дансинга. После погледна към казиното, където Бригман играеше карти.

— Смяташ ли, че гривната наистина е семейна реликва? — попита тя.

— Може да е реликва на някой от семейството, но залагам „Енергийни Системи Мидълбрук“, че не принадлежи на семейството на Бригман.

Убедителният му отговор накара Вирджиния да се успокои.

— Сигурен ли си?

— Защо ще кръстосва Карибите с такава ценност? Джини, този човек е професионална акула. Той е спечелил гривната от някого другото. А сега е наша. Съдба.

Тя въздъхна с облекчение и погледна красивите камъни.

— А сега е наша — повтори тя.

Райърсън проследи погледа ѝ и се усмихна.

— Мисли за нея като за сувенир, който бележи началото на нашата любовна връзка.

Вирджиния сведе поглед към скъпоценните камъни, които блестяха на ръката ѝ. Когато вдигна глава, усмивката ѝ не изглеждаше толкова сигурна.

— Чудя се дали нещата ще са същите, когато утре се приберем у дома.

Собственическото удоволствие, което тлееше в погледа на Райърсън, докато гледаше гривната, помръкна.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Тя неспокойно се размърда в обятията му.

— Не знам. По някакъв начин всичко тук на Торалина изглежда толкова различно. Ти сам каза, че сякаш сме двама различни човека в един различен свят. Чудя се дали ще продължи и след завръщането ни в Сиатъл.

Райърсън обви с ръце шията ѝ и с пръсти повдигна лицето ѝ, за да се срещнат погледите им. Неговият беше напрегнат и изпълнен с пулсираща енергия.

— Ние сме същите онези двама души, които бяхме, преди да напуснем Сиатъл. Единственото нещо, което се промени тук на Торалина, е, че започнахме да спим заедно. Бързам да ти кажа, че това няма да се промени, когато се върнем в Сиатъл.

Райърсън се събуди час преди изгрев-слънце. Не сиянието на небето прекъсна чувствения му сън, където се любеше с Вирджиния. А тихият шум от стъпки по пода във външната стая. Някой се беше вмъкнал в апартамента. Настъпи пълна тишина.

Бавно и тихо Райърсън се изправи в леглото. Вирджиния сигурно го усети, защото се размърда и започна да отваря очи. Той сложи длан върху устните ѝ. Клепачите ѝ тревожно премигнаха.

В стаята беше достатъчно светло и тя видя мълчаливото поклатане на главата му в знак на предупреждение. Стоеше неподвижна и само го гледаше напрегнато. Стана му ясно, че е разбрала знака му.

От другата стая отново се чу лек шум. Този път и Вирджиния го чу. Скова се, но нищо не каза, когато той отмести ръка от устата ѝ.

Като ѝ даде знак да не мърда Райърсън бавно се измъкна от леглото и стана. Както си беше гол, тръгна към откритата врата към другата стая. Надникна през процепа и видя лъч светлина от малко фенерче. Появи се фигурата на човек. Доколкото виждаше, натрапникът не беше въоръжен.

Райърсън протегна ръка към тоалетната масичка. Напипа туристическия сешоар на Вирджиния. Не беше кой знае какво, но само това имаше на разположение. Все някак щеше да успее да нанесе удар с твърдия пластмасов отвор на сешоара. Понечи да отвори вратата внимателно, когато чу, че в другата стая се затвори чекмедже.

Райърсън не беше забелязал оръжие, но като скочи от вратата, със закъснение си помисли какво ли щеше да прави, ако мародерът извадеше нож. Фактът, че предприемаше атака, без дори да е облякъл бельото си, пречеше на концентрацията му.

Мисълта, че човекът в другата стая можеше да го подмине и да нападне Вирджиния, силно го мотивираше.

Силуетът до писалицето се извърна със свистене и изненада, когато Райърсън нахлу през вратата. Мародерът имаше чорап на лицето. Инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази от нападателя си, но после се втурна към вратата.

Райърсън го следваше по петите, но само за секунда го изпусна. Онзи се шмугна през вратата, и изчезна в тъмната градина.

Райърсън беше по средата на пътя към вратата, когато някакво движение на прага на спалнята го накара да се закове на място. Вирджиния стоеше там, а очите ѝ тревожно се бяха разширили. В едната си ръка стискаше обувката си с висок ток. Тя също беше гола като се изключи гивната на китката ѝ, която излъчваше отблясъци. Както обикновено, беше настояла да си легне с нея.

— Обади се на рецепцията — лаконично заповяда Райърсън. — Накарай ги да извикат полиция. — Той не дочака отговор.

След малко Райърсън се отказа да гони мародера в градина. Изгуби жертвата си почти веднага. Онзи бързо потъна в гъстите шубраци, които растяха около хотела. Но суматохата бе забелязана от млад мъж в бяла хотелска униформа, който явно се прибираше след изпълнение на късна нощна поръчка на рум сървис.

— Нещо против да ми дадеш една салфетка? — мрачно попита Райърсън, когато младият мъж зяпна стъписано.

— Разбира се, господине — младежът тутакси възвърна самообладанието си. Очевидно се занимаваше с курортен бизнес достатъчно дълго и знаеше, че от гостите може да се очаква всичко. Той усърдно измъкна една голяма розова кърпа от подноса и я предложи на Райърсън с подходящ жест.

— Благодаря. Апартамент 36. Предай на рецепцията да добавят няколко долара към сметката ми за твоя бакшиш. — Райърсън се обърна и се върна в стаята като дискретно придържаше кърпата отпред, а сешоарът висеше на една страна. Най-важното нещо сега, помисли си той, беше да се държи нормално и невъзмутимо.

От полицията на Торалина изразиха искрено съжаление за инцидента, но не успяха да направят нищо. Такива неща се случвали от време на време, обясниха те с прискърбие, съвсем скоро имали неприятности с цяла тумба мародери в хотела. Вероятно се касаело за безработен рибар или работник от фермите, пийнали си малко повече ром или текила, преди да съберат кураж да тръгнат из хотелските стаи, където нощували богатите хора от щатите. Разбира се, полицията щяла да ги държи под око, но тъй като нямали никакво или почти никакво описание на мародерите, те не можели да направят кой знае какво и т.н. и т.н.

— Нещо ми подсказва, че са приключили случая в мига, в който се качихме в самолета — през зъби рече Райърсън няколко часа по-късно, докато закопчаваше колана в самолета.

— Не се притеснявай за това вече — успокои го Вирджиния. — Не успя да открадне нищо, благодарение на теб. — Тя го дари с искрена усмивка. — Моят герой. Ако доживея сто години, никога няма да забравя как се спусна гол да преследваш злосторника и се завърна с розова кърпа.

Но Райърсън не беше в настроение за шеги. Той гледаше през прозореца как разкошният островен пейзаж остава назад, докато реактивният самолет се издигаше над пистата.

— Чудя се какво е търсел онзи.

— Портфейли, бижута или нещо друго, което гостите на хотела държат в стаите си — отвърна Вирджиния. — Нека бъдем честни, Райърсън. Хората от острова живеят в свят, различен от този на хора като нас, които прекарват ваканцията си тук. На Карибските острови се шири бедност.

— Бижута — тихо повтори Райърсън. — Чудя се дали мародерът е знаел за гривната.

— Как би могъл? Не сме показвали гривната на никого. Единственият човек, който знаеше, че си спечелил гривната от Бригман, беше самият Бригман.

— Точно така — многозначително рече Райърсън.

— Нали не мислиш, че Бригман се е опитвал да си върне гривната?

— Допускам го. Той не остана доволен, когато я изгуби в онази игра на покер с мен, а и когато непрекъснато му отказвах да изиграем реванш, му беше много неприятно.

— Но нали Бригман сам настоя да изиграете онази игра първия път? И не е било нужно да залага гривната. Ти си я спечели честно и почтено и сега е наша — заяви Вирджиния със собственически тон. Тя стисна дамската си чантичка. Беше сложила смарагдовата гривна в един вътрешен джоб. Райърсън я погледна и после енигматично изкриви устни. Протегна ръка и я хвана.

— Права си — тихо се съгласи той. — Сега е наша.

— Сигурен ли си, че няма да имаме неприятности да я пренесем през граница?

— Не, няма, проверих. Всичко, което е на възраст над сто години, влиза без мито в САЩ. А и оценката на бижутера, която открихме в кутийката, доказва, че гривната е твърде стара, за да заинтригува митничарите.

— Наистина е наша — отговори Вирджиния. — Трудно ми е да повярвам. — Но истината беше, че още по-трудно можеше да повярва в това, което откри с Райърсън. Ето истинското съкровище, което внасяше от Торалина.

ШЕСТА ГЛАВА

Едва когато влезе в ежедневния си ритъм на живот, Вирджиния призна пред себе си, че завръщането у дома я е притеснило. На Торалина се беше почувствала различен човек и част от нея смутено недоумяваше дали, когато се завърне в нормална обстановка ще успее да се превърне отново в жената, която беше преди пътуването.

Седмица след завръщането в Сиатъл Вирджиния се обличаше за вечеря с Райърсън и се погледна в огледалото. Усмихна се тайнствено и доволно. Беше се променила и промяната изглеждаше трайна, дори и да не можеше ясно да се определи. Тя надничаше от погледа ѝ и Вирджиния знаеше, че Райърсън я забелязва. Но промяната беше и на друго място.

Роклята за тази вечер не беше толкова предизвикателна като онази, която Райърсън не одобри на Торалина. И въпреки това като стил беше определено по-авантюристична от всичко, което Вирджиния беше свикнала да купува, преди да посети Карибите. Вярно, че сутиенът и бикините все така си бяха ушити от функционална, обикновена, бяла, памучна тъкан, но нещата търпят промяна.

От огледалото я гледаше една доста по-уверена в сексуалността си жена. Беше по-дръзка, но освободена по дух. Жената, която гола беше плувала в морето край Торалина, спокойно си представяше как седи гола с Райърсън в гореща вана, например.

„Но това е само една подробност“, помисли си Вирджиния, докато закопчаваше гривната на ръката си. Важното беше, че разсъждава над тази идея.

Върху вътрешната страна на закопчалката се отрази светлина и Вирджиния се загледа отблизо в някакъв малък знак. Беше миниатюрен полумесец. Сигурно щеше да е интересно да се разбере дали бижутерите могат да го идентифицират.

Час по-късно, докато седеше срещу Райърсън в един уютен ресторант в стария квартал на Сиатъл, известен под името „Пайниър Скуеър“, тя реши да повдигне въпроса, който я занимаваше.

— Мислил ли си някога да си инсталираш гореща вана? — попита тя нехайно, докато дъвчеше хлебчета, които сервитьорът току-що беше поднесъл.

Райърсън вдигна поглед от хлебчето пред себе си. В погледа му проблесна изненада, която премина в подозрение.

— Гореща вана ли? Ами като отваряш дума, не, не съм мислил. Никога не ме е занимавала тази идея. Досега. — Той се замисли, погледът му се премести върху гривната на ръката ѝ. — Може да се направи. В къщата ми на острова има идеално за целта място. Между другото, иска ми се да те заведа там съвсем скоро. Как се сети за горещата вана?

Вирджиния невинно вдигна рамене.

— Просто си спомних нощта, когато плувахме в морето и съвсем естествено мисълта ми се завъртя около горещата вана.

— Логично — с одобрение отбеляза Райърсън. Той разчупи хлебчето и отхапа с белите си зъби. — Знаеш ли, представям си как двамата седим в тази гореща вана.

Вирджиния се засмя престорено скромно.

— Наистина ли? Как ти въздейства картината?

— Разгорещява ме като в ада. Наистина ли искаш да довършим вечерята, или да отиваме направо в моето владение?

Вирджиния едва не се задави от смях.

— Райърсън, дори не сме започнали вечерята, а аз съм гладна.

Той въздъхна подигравателно, но със съжаление.

— Добре, добре, предполагам, че мога да започвам. Чудя се колко ли време е необходимо да се инсталира гореща вана. Аз мога да се заема с поставянето на помпата. Ще ми трябва само вана. Ако можех да се обадя на някого сутринта да ми я доставят на острова достатъчно бързо...

— Забрави, не се опитвай да инсталираш гореща вана този уикенд — през смях каза Вирджиния. — Трябва да ходим на партито на семейство Андерсън, спомняш ли си? Ти специално ме помоли да дойда с теб, за да те представя на хората.

Андерсенови бяха стари колеги на семейство Мидълбрук. Вирджиния подозираше, че една от причините за партито тази седмица, беше посрещането на новия собственик на „Енергийни Системи Мидълбрук“.

— Права си. Бизнесът преди удоволствията. По-късно ще се погрижа за горещата вана. Така или иначе, довечера умът ми ще е зает с други неща. — Сексуалната игрива нотка се стопи в погледа му, на негово място се появи нещо много по-сериозно. — Нали ще останеш да преспиш при мен?

— Донесох си някои необходими неща — тихо призна тя.

Райърсън се успокои.

— Надявам се, гимнастическият ти сак да не е пълен само със стари фланелки и мръсни маратонки. Джини, мисля, че е време да поговорим за това, че трябва да живеем заедно.

Виното в чашата на Вирджиния, която току-що беше вдигнала, се разплиска. Обзе я напрежение.

— Да живеем заедно? Ти и аз?

— Не става въпрос да си вземеш котка — измърмори той. — Разбира се, че имах предвид теб и мен. Помисли си, Джини. Това е следващата логична стъпка в отношенията ни. Пътуването с ферибота бързо ще ни дотежи. И без това тази седмица нещата са достатъчно трудни. Може би и следващата седмица няма да е по-добро положението. Предстоят ми няколко късни срещи и една уговорка с потенциален клиент рано сутринта.

Вирджиния усети как се преобръщат вътрешностите ѝ. Първата мисъл, която ѝ подежда като шамар, беше, че и Райърсън подобно на съпруга ѝ, започва да се отегчава от нея. Увереността, която придоби на Торалина, започна да я напуска. Вирджиния се хвана като удавник за сламка. Тя си наложи да остане спокойна и да не прави прибързани заключения. Та това беше Райърсън, а не Джак.

— Вече се изнервяш от пътуването ли? — колебливо попита тя. — Но едва сме започнали връзката си. Искам да кажа, едва преди няколко дни се върнахме от Торалина. Мислех си, че се разбираме чудесно. Че си щастлив. Че нещата вървят добре. Нямах представа, че започва да ти става скучно.

— Сладка моя, ти не ме слушаш — внезапно Райърсън присви очи като предусети мислите ѝ. Цялата радост се беше изпарила от лицето ѝ. Тя го наблюдаваше, изпълнена с тревога, която късаше сърцето му. И го ядосваше. — Моля те да се преместиш при мен. Не предлагам да прекратим връзката си. Точно обратното. Какво ти става? На чужд език ли ти говоря?

Тя сложи ръце в скута си. Райърсън можеше да се обзаложи, че мачка салфетката на топка. Лицето ѝ изглеждаше напрегнато.

— Каза, че пътуването до моята къща ще ти дотежи. Предположих, че идеята вече ти е станала скучна — сковано рече Вирджиния.

— И от това заключи, че ти си ми станала скучна. — Райърсън ядосано тръсна глава. — Логиката ти е изкривена, но за момента ще се направя, че не забелязвам. Опитвам се да ти кажа нещо много просто и прямо. Джини, моля те да си помислиш дали можеш да се преместиш при мен. Пътуването не ми е доскучало. Просто ми се струва дяволски досадно. Има разлика, нали?

— И каква е разликата?

Райърсън се замисли дали съществува закон, според който мъжът може да си позволи да поучава жена си на публично място. Стигна до извода, че има такъв.

— Разликата е следната. Когато аз се отегча от дадена ситуация, аз се измъквам от нея възможно най-бързо. А щом нещо е дяволски досадно, търся начин да поправа нещата. Специално този проблем може да се разреши като се съберем да живеем заедно.

Сега Вирджиния го гледаше внимателно.

— Искаш да се опитаме да заживеем заедно?

— Поздравления. Започваш да схващаш — отвърна той.

Докато келнерът сервираше салатата, той я наблюдаваше как премисля думите му.

— Но съжителството не прилича ли много на брак? — най-последно проговори тя. Не бързаше да хване вилицата си, след като келнерът се отдалечи.

Райърсън усети посоката на мислите ѝ. Беше избързал с въпроса. Ако знаеше колко много му се иска тя да се премести при него, Вирджиния би се ужасила. Той потърси начин да ѝ вдъхне увереност.

— Вирджиния — започна Райърсън с тържествен тон, който използваше, когато продаваше дизелови двигатели на неуверени клиенти, — съжителството не е като брака. Има няколко от предимствата на брака, но...

— И всички недостатъци — бързо довърши тя.

Той се намръщи.

— Не е задължително.

— Опитвал ли си с някоя друга?

— Ами, не, но е лесно да се предвиди, че нещата ще тръгнат добре при такива хора като нас.

— Не виждам никаква разлика от брака — настоя тя.

Райърсън започваше да губи търпение, твърде рядко за него състояние.

— Умишлено се държиш упорито. Виждам, че си любопитна. Довери ми се. Съжителството е диаметрално противоположно на брака между двама.

— Не виждам как. — Тя махна с ръка отчаяно и се облегна напред. — Помисли си. Съжителството включва всичко от общите разходи до роднините. То означава да разпределяме задълженията, кой ще пере мръсните дрехи тази седмица и кой ще мие банята. То означава всяка сутрин да закусваме заедно. То означава да ползваме една и съща тоалетна, за бога. Осъзнаваш ли за какво става дума? Аз ще заема половината от чекмеджетата ти. Ще оставям в мивката мръсни чаши от кафе. Ще напълня банята с моите шампоани, козметика и дезодоранти. Съжителството не е като да живеем в една стая на Торалина. Много по-сложно е.

Райърсън едва не се изсмя на френетичното изражение на лицето ѝ. Спря го единствено мисълта, че тя е толкова сериозна.

— Тази идея наистина те травмизира, нали?

Тя се облегна на стола си, погледът ѝ остана бдителен.

— Намирам го за много неразумно. Противоречи на онова, което решихме, че търсим в нашата връзка.

— Може да противоречи на онова, което ти си решила, че търсиш в тази връзка, но мен не ме притеснява ни най-малко. Помни, че аз нямам предразсъдъци към брака като теб.

— Точно така. Според теб това е удобна уговорка с удобния човек, нали? — рязко отвърна тя. — Сигурно така приемаш и съжителството. Смяташ, че ще е удобно. Но вероятно няма да се получи така. Всички проблеми ще излязат на повърхността. Всички незначителни детайли, които пренебрегваме, докато сме любовници, ще се превърнат в съществени проблеми, ако заживеем заедно. И някои от тези дреболии могат да се окажат по-важни, отколкото си представяш. Възможно е да не съумееш да ги понесеш.

Той не бързаше. Временно отстъпи.

— Джини, искам само да те помоля да си помислиш. Гарантирам ти, че няма да е същото като да си омъжена. Поне няма да има формално обвързване. По никакъв начин няма да си поставен в капан. Нещата ще станат постепенно. Ако искаш, ще те оставя сама да се убедиш стъпка по стъпка.

— Как? — подозрително попита тя.

— Не е задължително да се преместваш веднага — уговаряше я той. — Ще го направиш на етапи. Опитай се да прекараш част от следващата седмица тук в града с мен и така ще разберем как вървят нещата.

— Но нещата вървят толкова добре и сега — изплака тя. — Сега сме щастливи.

— Мислиш ли, че съжителството наистина ще развали отношенията ни? — тиха нервност се прокрадна в гласа му. Беше толкова уверен, че може да се пребори със страховете ѝ.

— Не знам — прошепна тя.

Той осъзна, че самата мисъл я плаши до смърт. Много повече, отколкото той си беше представял. По дяволите, а още дори не беше намекнал за брак. Досега си мислеше, че противопоставянето ѝ срещу брака е дреболия, с която лесно ще се справи чрез малко доверие, страст и време.

Дългосрочният му план беше да ѝ внуши идеята за брак бавно, като първо заживеят заедно, за да отстрани старите ѝ страхове. Представяше си, че страстта, която пламтеше между тях, щеше да му послужи за целта. Времето щеше да свърши останалото. Сега не беше толкова сигурен. Страхът я сковаваше.

— Съпругът ти добре те е подредил — каза Райърсън, осъзнавайки безсилието на яда си. — Ако той не беше мъртъв, бих се изкушил да го погледна в очите и да му стисна ръка за изпроводяк.

Вирджиния се стъписа от яростта му.

— Райърсън, мислех, че си разбрал как приемам брака.

Той изгуби самообладание.

— За последен път ти казвам, аз не говоря за брак. Говоря за съжителство. — Внезапната тишина около тях му подсказа, че съседните маси ясно са чули думите му. Няколко погледа, изпълнени със задоволство, други с любопитство, трети с неодобрение, се

насочиха към него. — По-късно ще довършим разговора, когато останем сами — процеди през зъби Райърсън.

Вирджиния се колебаеше, сякаш искаше да каже още нещо, но забелязала суровата решимост в погледа му, разумно замълча.

Завършиха вечерята мълчаливо. Райърсън се наруга, че развали вечерта. После реши, че трябва да започне отнякъде. След като се върнаха от Торалина му беше ясно, че ще бъде доволен само ако с Вирджиния заживееха под един покрив. Но и това не беше всичко. Цялата истина беше, че щеше да е доволен, едва когато Вирджиния се съгласеше на брак.

Смарагдовата гривна блесна на светлината на лампите, когато тя вдигна чашата си с вино. Райърсън погледна старинното бижу. Помисли си колко добре ѝ стои. Привличаше погледите към грациозните ѝ ръце и деликатни китки.

По дяволите, налагаше се да прикове Вирджиния към стената. Трябваше да намери начин да я убеди да се премести в дома му, в леглото му. Досега вече трябваше да е разбрала, че той е по-различен от мъртвия ѝ съпруг. Трябваше да я научи да му се доверява.

Зелени пламъци тлееха в сърцевината на скъпоценните камъни — подканящи, обещаващи, омагьосващи. Той се взря в гривната.

— Нещо не е наред ли? — смутено попита Вирджиния щом забеляза накъде гледа Райърсън.

Той поклати глава и се намръщи, когато осъзна колко задълбочено е разглеждал гривната.

— Не, всичко е наред. Готова ли си да тръгваме?

Тя кимна.

— Готова съм.

— Тогава да се махаме оттук. — Той извади портфейла си и измъкна кредитна карта. — Време е да се прибираме у дома. — Той каза „у дома“ съвсем умишлено, за да изпита Вирджиния и за да разбере дали няма да настръхне в ответна реакция.

Но Вирджиния не каза нищо. Тя мълчаливо допи виното си, докато Райърсън се подписваше на сметката.

Вирджиния положи много усилия, за да забрави случилото се в ресторанта. По пътя към къщата на Райърсън тя се опита да внесе

ободрителни, весели и безобидни теми в разговора.

Той не ѝ обръщаше внимание и само от време на време, когато благоволяваше да се включи, лаконично отговаряше. Докато се движеха край старите тухлени сгради на „Пайниър Скуеър“, той мълчеше, тъмен като облак и потънал в мисли. Беше петък вечер и имаше тълпи от хора, дошли да се повеселят в малките театри, ресторанти и многобройни таверни с популярни джаз и рок банди.

Докато шофираше на север по Първо Авеню към високата сграда в неговото владение, Райърсън мълчеше. Не каза нищо и докато паркираше мерцедеса в гаража и придружаваше Вирджиния до асансьора.

Когато стигнаха етаж, той мушна ключа в ключалката, отвори вратата и се отмести встрани да направи път на Вирджиния към тъмния апартамент. Тя бързичко влезе и крадешком хвърли смутен поглед към лицето му.

— Райърсън — нежно рече тя, когато той затвори и заключи вратата след себе си, — мисля, че е по-добре да поговорим. Трябва да изясним нещата.

Той я погледна, докато събличаше самото си.

— Вече говорихме достатъчно. Очевидно не говорим един и същ език. Най-добре е да се придържаме към езика, който и двамата разбираме — той разхлаби вратовръзката си.

Вирджиния отстъпи, не разбираше изражението в очите му. Обикновено четеше по този мъж като по книга. Това бе едно от нещата във връзката им, което ѝ харесваше. Чувстваше, че го разбира. Но тази вечер не беше толкова сигурна.

— Не съм съгласна — рече тя с престорено спокойствие. Той беше свалил вратовръзката си и разкопчаваше ризата. — Това със съжителството явно се очертава като дискуссионен проблем. Аз не разбрах, че си имал предвид точно това. Тогава нещата се променят. Трябва да го обсъдим.

Той се приближи към нея, без да включва осветлението. Ризата му беше разкопчана. В сумрака на стаята грубоватите черти на лицето му изглеждаха изсечени. Очите му бяха измамни кладенци от слънчева светлина. Той протегна ръка към нея и склочи ръце около раменете ѝ. Мълчаливо я привлече към себе си и впи устни в нейните. Една

дълбока, силна целувка. Всяка мисъл за протест и разумна дискусия се изпари от съзнанието на Вирджиния.

— Може би си прав — прошепна тя замаяно в устните му, когато най-после той вдигна глава. — Може би това е езикът, който и двамата разбираме.

Тялото му беше твърдо и опнато до нейното. Тя усети пръстите му около раменете си.

— Не си въобразявай, че можеш да ме разсееш чрез секс всеки път, когато сме на ръба на спор около нашето бъдеще — дрезгаво я предупреди той.

Тя поклати припряно глава.

— Не съм го искала. Освен това, ти прекъсна разговора преди минута.

— Вярно. Просто си помислих, че трябва да те предупредя, че ще се върнем към него рано или късно.

— Но не веднага? — обнадеждена попита тя.

— Точно в този момент — рече той, — на преден план са други приоритети — той я вдигна на ръце и я понесе по коридора към спалнята.

Няколко часа по-късно Вирджиния се събуди, изгаряща от жажда и със силно главоболие. Първата ѝ мисъл беше, че сигурно е прекалила с пиенето на вечерята. Полежа известно време, опитвайки се да разбере защо стаята ѝ се струва непозната.

Стомахът ѝ къркореше. При спомена за двете чаши вино, които беше изпила, направи гримаса. Главоболието и гаденето в никакъв случай не се дължаха на прекаляване с пиенето.

Тя неспокойно обърна глава на възглавницата, раздразнена, че нормалните очертания на спалнята ѝ все още не си идваха на местата си. Може би сънуваше.

Беше ѝ горещо. Вечерта не беше много топла. Вирджиния отметна чаршафа с одеялото. Трябваше да отвори прозорец.

Едва когато се опита да седне, тя започна да осъзнава, че нещо наистина не беше вред. Виеше ѝ се свят. Едва не колабира, когато се изправи на крака. Тя усети килима върху пода и разбра, че не беше

същия като в нейната спалня. После видя тежкия, тъмен силует в леглото.

Намираше се в спалнята на Райърсън.

Успокоена, че най-после разбра какво не е наред, Вирджиния наостри сетивата си и тръгна към прозореца. Чудеше се как спи Райърсън в такава горещина.

По средата на стаята стомахът ѝ даде предупредителни сигнали. Тя се поколеба за миг и смени посоката. Тръгна към банята. Всичко по реда си. Гадеше ѝ се зверски.

Гадене. Тя беше болна. В стаята не беше прекалено горещо, а нея я тресеше. Обзе я ужас. Не можеше да се разболява. Не и тук. Джак не обичаше, когато тя боледуваше. Вирджиния се заклатушка към банята и затвори вратата след себе си. Едва се добра до шкафа.

След няколко минути спазмите преминаха. Треперейки, тя се хвана за мивката, изплакна уста и се опита да проясни сетивата си, да размисли.

Трябваше да се махне от апартамента на Райърсън. Не можеше да му позволи да я вижда в такова състояние. Ако я видеше такава, той щеше да се отврати, също като Джак.

Това беше една от многобройните причини, които я спираха да поеме риска да живее с него, помисли си Вирджиния, докато се опитваше да се добере до вратата на банята. Това нелепо нейно заболяване щеше да развали всичко.

Тя трескаво се огледа с мисълта, че трябва да се измъкне от къщата. Трябваше да се върне в уюта на безопасния си дом, където можеше да боледува, без да се тревожи как ще реагира Райърсън.

Болката в главата се засилваше, но поне гаденето в стомаха изглеждаше овладяно. Само ако можеше да не е толкова горещо и замаяно. Вирджиния полагаше неимоверно усилие на волята по обратния път към спалнята, за да намери дрехите си. Райърсън не помръдваше в леглото. Спеше като мечка зимния си сън.

Във всекидневната тя съсредоточи всички сили в обличането. Не беше лесно. Пръстите ѝ трепереха, непрестанно внимаваше да не изгуби равновесие. Сякаш никога нямаше да вдигне ципа на роклята си.

Когато привърши, Вирджиния стоеше задъхана, опитвайки се да нормализира дишането си. Поогледа се с мисълта, че трябва да остави

някаква бележка. На сутринта Райърсън щеше да се събуди и да се чуди къде ли е отишла.

На слабата светлина от прозореца тя съзря кубче листи и химикалка до телефона. Включи лампата и се взря в хартията, опитвайки се да събере мислите си. Доста време не успя да съчини нищо. След неистова концентрация, тя написа:

„Скъпи Райърсън, наложи се да се прибера у дома.
Ще ти се обадя.“

Не беше кой знае какво, но Вирджиния успя да съчини само това. Изключи лампата и се запъти към вратата. Когато влезе в коридора се сблъска с огромен, топъл, неподвижен обект. Беше гол и съвсем очевидно от мъжки пол.

— Отиваш ли някъде? — попита Райърсън иронично.

Вирджиния едва не изгуби равновесие. Тя стисна ръката му, за да не падне. Той не направи опит да ѝ помогне. Тя тутакси го пусна и се облегна на стената.

— Трябва да се прибера у дома — прошепна Вирджиния.

— Щеше да си тръгнеш, без да си направиш труда да ме събудиш. Много мило.

Тя чуваше яда в гласа му, но беше твърде немощна да реагира.

— Оставих бележка.

— Трогнат съм.

— Райърсън, моля те. Трябва да се прибера у дома. — Тя затвори очи, както беше облегната на стената.

— Защо се налага да си ходиш у дома в три посред нощ? — грубо попита Райърсън. — Защото мисълта, че ще изкараш и една нощ под моя покрив те хвърля в паника? Докато бяхме на Торалина, нямаше подобен порив да се измъкваш посред нощ. Или беше по-различно, защото ти се наслаждаваше на безплатната ваканция, която ти осигурих?

— Моля те. — Тя се опита да мине покрай него, но той не помръдна. — Трябва да се прибера.

— Как смяташ да стигнеш дотам? Фериботът преустанови движението си преди час. До сутринта няма да има кораби. Как

изобщо ще се добереш до кея? Ще откраднеш колата ми ли?

Вирджиния осъзна, че за това не беше помислила.

— Ще извикам такси.

— Няма особен смисъл, нали? Току-що ти казах, че до шест и тридесет няма ферибот.

Най-после думите проникнаха в съзнанието ѝ. Без кола и без ферибот. Тя беше в капан. Облиза сухите си устни.

— Ще се обадя на сестра си.

— Не, по дяволите, няма да се обадиш на сестра си. — Яростта на Райърсън се отприщи. — Ако си мислиш, че можеш да прекараш нощта в леглото ми, а после да се измъкнеш, преди да настъпи утрото, ще ти кажа едно нещо. Няма да ти позволя да се отървеш така лесно. Дължиш ми много повече. Какво ти става, Джини? Искаш и агнето да е цяло, и вълкът да е сит, така ли? Сега, когато откри прелестите на секса, ти искаш повече, но не желаеш да си платиш за обвързването.

— Ти не разбираш. — Мили боже, тя всеки миг щеше да припадне, ако той не се отместеше от пътя ѝ.

— Така си мислиш ти — горчиво каза Райърсън. — Най-после започвам да разбирам какво става. Ти си или прекалено голям егоист, или прекалено уплашена, или нещо между двете, за да се обвържеш с мен, по какъвто и да е начин, ала това, което откриваш в обятията ми, ти харесва, нали?

— Райърсън, моля те, трябва да тръгвам.

Той не я чу.

— Ти обичаш секса с мен дотолкова, че да приемеш от мен пътуване до Торалина или вечеря в скъп ресторант, но не поемаш никаква отговорност. Знаеш ли в какво се превръщаш, Джини?

— Стига — задъха се тя. Единствено слабият пламък на гнева ѝ провокира последните ѝ сили. — Спри да ме обиждаш. Просто се махни от пътя ми. Аз си тръгвам.

— По дяволите! Ще останеш точно тук в дома ми, и в леглото ми, докато не се научиш, че трябва и да даваш, а не само да вземаш, ако искаш любовна връзка с мен.

Райърсън се помръдна и понечи да хване Вирджиния за ръката. Тя се противопостави, но изразходва и последната си силица. Тъмнината около нея се завъртя.

— Джини! — Райърсън я хвана в момента, в който тя припадна.
— Ти гориш. Какво има?

— Опитвах се да се измъкна оттук. Опитвах се. Но ти ме спря. —
Вирджиния обърна глава раздражено. — Горещо ми е. Трябва да
пийна вода.

— Глътката вода няма да потуши огъня, който те изгаря, мила.
Трябва ни помощ. — Той я положи на един стол. — Чакай тук, докато
намеря нещо да облека.

— Защо? — Столът беше неудобен.

— Защото ще те заведе в спешното отделение, а лекарите
сигурно няма да са във възторг, ако те внесе там гол.

Болница.

— Не желая да ходя в болница. Добре съм.

— Разбира се. А аз съм главният танцьор в балета „Пасифик
Нортуест“ — говореше Райърсън от спалнята, където обличаше
джинси и риза.

Вирджиния седеше свита на стола и нямаше сили дори да
заплаче. Всичко се обърка.

— Добре — прошепна тя съкрушено, — ще извикам такси до
болницата.

— В този час с такси ще стигнеш много бавно. — Райърсън
излезе в коридора и провери ключовете и портфейла си. — Можеш ли
да вървиш или да те занеса до гаража?

— Ще вървя сама. — Тя се заклатушка. Безсмислено беше да
спори. Той беше решен. Вирджиния се предаде пред неизбежното.
Това можеше да се превърне в началото на края на любовната им
връзка, но тя нямаше повече сили да се съпротивлява. — О, Райърсън,
чувствам се толкова зле.

Той я държеше за раменете, почти я носеше към асансьора.

— Не се притеснявай, скъпа. Ще се оправяш. Ще те заведе в
спешното и там ще ти дадат нещо да спрат треската. После ще те
заведе у дома и ще те сложа да си легнеш.

— У дома? Искаш да кажеш, че ще ме заведеш в моята къща? —
попита тя. Може би в края на краищата, имаше надежда.

— Казах у дома. Имах предвид тук. В моя дом. Ти не си в
състояние да се грижиш сама за себе си.

— Но, Райърсън...

— Шшш, Джини. Вече аз поемам нещата.

СЕДМА ГЛАВА

— Хранително натравяне. — Ако Вирджиния не беше така упоена, щеше да почувства възмущение. Два часа, след като излезе от спешното, тя лежеше в леглото на Райърсън с вероятната диагноза. — Не мога да повярвам. Ресторантът е добър!

— Лекарите не са абсолютно сигурни, че е хранително натравяне — напомни й той. — Може да е грип. Нали чу доктора, смущенията на храносмилателната система се диагностицират трудно. Те просто лекуват симптомите, а останалото оставят на природата.

— Хранително натравяне е — твърдо рече Вирджиния. — Вече се чувствам по-добре. Ако беше грип, състоянието ми щеше да се влоши. Ще ти кажа нещо: никога вече няма да отида в този ресторант.

— Може да е от обяда. Една от сестрите каза, че симптомите се появяват няколко часа по-късно. — Райърсън се движеше чевръсто из стаята, пооправяйки възглавниците и щорите. — Може да се случи и в най-добрите ресторанти. При положение, че е хранително натравяне.

— Залагам на хранително натравяне.

Райърсън се усмихна широко.

— Не само ти залагаш на хранително натравяне. Ако е грип, сигурно скоро и аз ще се тръшна в леглото до теб и тъй като извинението ми допада, предпочитам да не чувствам гадене, докато те любя.

Тя вдигна поглед към него, все още малко смутен заради ситуацията. Без съмнение Райърсън беше чудесен. Държеше се спокойно и грижовно, а в спешното се справи с всичко. Ни най-малко не се почувства неловко, когато му се наложи да влезе в ролята на медицинска сестра.

— Съжалявам, че ти създавам такива неприятности — измънка тя и придърпа чаршафа до брадичката си. Все още от време на време чувстваше пристъпи на хлад. Райърсън я погледна раздражено.

— Спри най-после да се притесняваш и да се извиняваш. Ако кажеш още една дума, че ми създаваш проблеми, много е вероятно да

изгубя търпение. Ще направя чай. Връщам се след няколко минути.

Вирджиния кимна, но не посмя да отговори. Затвори очи и се унесе. След малко отново почувства присъствието му до леглото.

— Благодаря — отвърна тя и седна като се подпря на възглавниците, за да поеме чашата с чай.

— Няма нищо. — Райърсън седна на леглото с голяма чаша в голямата си ръка. — Чувстваш ли се достатъчно добре, за да разговаряме?

— За какво искаш да разговаряме?

— Мисля, че знаеш отговора. Сега, когато кризата премина, бих искал да знам защо трябваше да се измъкваш оттук, когато се събуди толкова болна, че едва стоеше на краката си?

Вирджиния впери поглед в озареното от зората небе през прозореца.

— Не допусках, че болестта ми може така да ти въздейства — най-после призна тя. — Съпругът ми не понасяше болни хора. Ставаше много жесток. Веднъж бях настинала и той ми каза, че изглеждам с десет години постара. Настоя да остана при сестра си, докато оздравея.

— И ти реши, че и аз ще реагирам така, нали?

Вирджиния се сви от студенината и възмущението в гласа му.

— Нещо в мен не искаше да рискувам — открито рече тя. — Не желяех да ме виждаш в това състояние. Не исках да разваля всичко между нас.

— Искаш да кажеш, че не вярваше, че ще мога да понеса болестта ти. Джини, що за човек, мислиш, че съм аз? Та ние сме обвързани, тоест грижим се един за друг.

Тя въздъхна.

— Любовната връзка не е като брака. В основата ѝ лежи най-вече въображение. На това ниво нещата при нас вървят добре. Стори ми се, че е по-разумно да не се намесва действителността.

— Кажи ми, ако снощи се бях разболял аз, щеше ли да се опиташ да ме изпратиш у дома, преди да се влоши състоянието ми?

Тя го стрелна с поглед.

— Разбира се, че не — тутакси отвърна Вирджиния. — Как изобщо може да си помислиш такова нещо?

— Познай какво ме наведе на тази мисъл — лаконично отвърна той.

— Но това е различно — опита се да обясни Вирджиния.

— Нима? Защо? Защото ти си жена, а жените по природа са погрижовни? Глупости. Аз настоявам за равни права, малка шовинистке. Очевидно тази твоя нагласа е наследство от мъртвия ти съпруг. Освободи се от нея. Ще се наложи да се научиш да ми се доверяваш.

— Но, Райърсън...

Той каза нещо остро под сурдинка.

— Джини, по-добре погледни открито някои очевидни факти. Не е възможно двама души като нас да имат любовна връзка и въпреки това да са свободни от задължения и обвързване. Дори да е възможно за някои хора, за нас не е възможно. Не сме типичен пример. По природа сме твърде практични. Възможно е там на Торалина всичко да е изглеждало някак нереално, но сега, когато сме у дома, това чувство не може да се запази. Рано или късно действителността се намесва, независимо колко упорито ѝ се противопоставяш. Аз, например, нямам нищо против действителността. Истината е, че ме бива повече да се оправям с действителността, отколкото да се опитвам да ставам герой на измислен сюжет. Мисля, че и ти си такава.

Тя се поколеба, после се облегна на възглавницата и затвори очи. Спомни си колко зле се чувстваше през нощта и колко умело се беше справил той с положението. Точно по същия начин би действала и тя, ако ролите им бяха разменени. Двамата си приличаха в толкова много неща.

— Да — тихо се съгласи Вирджиния, — започвам да го съзнавам. Настъпи дълга тишина. После Райърсън спокойно каза:

— Когато се почувстваш по-добре, ще поговорим за подробностите около преместването ти при мен.

В съзнанието си Вирджиния си представи как гостоприемно се отваря вратата на златна клетка. Може би ще се получи, помисли си тя за първи път. Райърсън беше различен. Вероятно, тя само допускаше, че може да поеме риска да живее с него.

В края на краищата, ако нещата не потръгнаха добре, и двамата бяха свободни. Може би сгрещи като се противопостави на идеята му за съжителство. Може би съжителството съвсем не е едно и също с брака.

Или пък е?

Вирджиния заспа с този въпрос в мислите си. Райърсън дълго седя и я наблюдава със замислен поглед.

Все още беше шокиран от спомена за това как се почувства рано тази сутрин, когато внезапно се събуди и разбра, че тя се опитва да се измъкне от къщата. Ярост и болка се бореха в него в този момент. Несъмнено Вирджиния беше типичен пример за синдрома „колкото повече го биеш, толкова повече те слуша“. Но тя щеше да измени целия труден път.

Той тихо събра чаените чаши и понечи да излезе от спалнята. Беше стигнал до средата на стаята, когато видя, че дамската чантичка на Вирджиния лежеше отворена на нощното шкафче. Отвътре проблесна синият пламък със златни нишки и Райърсън се усмихна. Тези дни гривната беше неотлъчно с тях. Тя символизираше нереалния свят, който двамата откриха на Торалина.

За късмет, скоро щеше да стане символ и на действителността, която щяха да открият тук в Сиатъл. За късмет ли? По дяволите, късметът му работеше, откакто в онази нощ застана на прага на Вирджиния. Той беше набрал скорост вече. Нищо не можеше да го спре.

Вирджиния се събуди около обяд и ѝ стана съвсем ясно, че ще живее и ще се храни в друг ресторант. Тя си пое дълбоко въздух няколко пъти и откри, че стомахът ѝ почти е оздравял. Дори главоболието беше изчезнало. Помръдна пръстите на краката си и ѝ се прииска да вземе душ. Тази мисъл беше достатъчна, за да я извади от леглото.

Като се изправи, откри, че не е толкова стабилна, колкото предполагаше, но ако не друго поне състоянието ѝ беше се подобрило. Тя тръгна към коридора към банята, изхлузи нощницата си и се мушна под горещата струя.

След минута вратата към душа се отвори и Райърсън надникна любопитно. Плъзна поглед по пищните ѝ мокри форми и в очите му се появи лека усмивка.

— А може би това означава, че си готова за сурови стриди и пържола тартюф?

Вирджиния се усмихна.

— Не съвсем. Не мисля, че ще се оправя за партито на семейство Андерсън утре вечер. А днес ще съм на супа и солени бисквити.

— Ти си късметлийка. Специалист съм в тази област. Предполагам, че интересът ти към храната означава, че нямаш грип.

Вирджиния поклати бързо глава.

— Не. Сигурно е било хранително натравяне.

— Е, не бъди толкова доволна от себе си. Никъде няма да ходиш — мрачно я предупреди Райърсън.

Тя впери поглед в него.

— А това какво означава?

— Че ще останеш при мен още една нощ.

Звучеше изключително убедителен. Вирджиния си призна, че тази идея не я разстрои много. Пък и беше краят на седмицата.

— Защо? — предпазливо попита тя.

— За да те наблюдавам — с лукава усмивка отвърна той. — Отблизо.

Тя продължи да гледа към вратата към душа, докато той силно я затвори след себе си. Нещата се случваха, помисли си тя. Бавно, неизбежно, тя ставаше част от живота му, а той част от нейния. Това не беше измисленият свят на Торалина, където тя се чувстваше различно. Това беше действителността и Вирджиния трябваше да се изправи лице в лице с факта, че Райърсън е прав. Нямахше как любовната им връзка да остане безопасна и нереална. Той беше твърде реален, за да го счита за любовник от романите.

Този следобед Вирджиния откри, че е наистина приятно Райърсън да я обгрижва. Той отиде на пазар в „Пайк Плейс Маркет“ и ѝ донесе цветя и хранителни продукти. Приготви супа и със замах ѝ я поднесе. Играха шах, той я остави два пъти да спечели. През нощта не се опита да я люби. Разбираше, че тя се е възстановила, но все още чувстваше умора от изпитанието и само я прегърна в обятията си, докато тя заспа.

Цялата случка накара Вирджиния да осъзнае колко уютно може да е страстното приятелство. Сега за нея въпросът беше дали да рискува и да приеме съжителство. Част от нея все още се боеше да рискува всичко, което откриваше с Райърсън.

Следващият ден беше неделя и Вирджиния откри, че Райърсън притежаваше едва ли не нейните навици. Насладиха се на мързелива късна закуска, после четеха вестник на чаша чай, на фона на нежната музика на Моцарт. Чувстваха домашен уют. Вирджиния започна да си представя цяла поредица от подобни уикенди в бъдеще.

Може би щеше да се получи.

Райърсън предусети нишката на упоритите ѝ мисли и се усмихна вътрешно. Късметът му работеше.

На партито на семейство Андерсън, което се състоя в дома им на остров Мърсър, присъстваха множество хора. Модерната двуетажна къща гледаше към Вашингтон Лейк.

Живописна градина свързваше терасата с брега, където беше частният им кей за лодки.

Къщата беше построена за забавление и тази вечер беше изпълнена с хора. Вирджиния познаваше мнозина от гостите, тъй като семейството доста дълго беше присъствало в бизнес обществото на Сиатъл. Тя ги представи на Райърсън, който беше добре приет.

Той откри също така, че връзката му с Вирджиния беше обект на догадки. Трябваше да очаква подобен интерес. Също и заобиколите въпроси относно Деби. Тъй като мислите му изцяло бяха заети с това как да накара Вирджиния да влезе в живота му, той буквално беше забравил за мимолетната си връзка с по-малката сестра Мидълбрук. Странно, как такава дреболия може да се изплъзне от мислите му.

— Чух, че излизате с една от сестрите Мидълбрук — поверително му рече един оплешивяващ мъж на средна възраст, когато Вирджиния се усмихна на някого в залата и тръгна нататък през тълпата. — Мислех, че е другата. По-малката. Сигурно съм се объркал. — Той се намръщи и се загледа след Вирджиния. — Каква е интригата? Вие двамата сериозно ли или...? Впрочем, казвам се Хидърингтън. Сам Хидърингтън. Познавам Джини от малка. Беше чудесно дете. Някой ден ще ощастливи някой мъж като негова достойна съпруга.

Райърсън стисна чашата с уиски. С поглед потърси Вирджиния, която изглеждаше стройна и царствена в синьо-зелената си копринена рокля, изкусно легнала на превъзходната ѝ фигура. Беше ослепителна, оживена, изключително очарователна, лешниковите ѝ очи кипяха от жизненост. Идеална съпруга за добър, почтен бизнесмен като него,

помисли си той със задоволство. Дама на повърхността, а под тази маска се криеше страдна любовница.

Вирджиния носеше гривната и на Райърсън му харесваше как бижутото проблясва върху ръката ѝ. Беше склонен да възприема украшението като заместител на пръстен.

Винаги, когато я погледнеше, го пронизваше чувството за силна обвързаност с Вирджиния. Дразнеше го, че останалите тази вечер нямаха и понятие за тази силна връзка, а фактът, че нямаше как да им го обясни, го вбесяваше.

Райърсън осъзна, че желае да заяви намеренията си по традиционния начин, но досега нямаше официално обещание от Вирджиния. Нещо в него не му даваше мира. Не му харесваше да живее на границата между приятелството и брака. Той се обърна към Сам Хидърингтън.

— Съгласен съм с вас. Джини е чудесна. За протокола, двамата с нея имаме уговорка.

— О! Просто добри приятели? — Мъжът разбиращо премигна. — Не се тревожете, схващам.

— Така ли? — Райърсън хладно го погледна.

— Разбира се — рече Хидърингтън с аристократичен жест. — Не мога да кажа, че съм изненадан. Всички знаят, че Джини преживя лоши времена с онова копеле, за което се омъжи. Признавам, че онзи успя да надхитри всички за известно време. Но стана ясно, че целта му е „Енергийни Системи Мидълбрук“. — Той погледна привлекателната жена, която се приближи и застана до него. — Нали, скъпа? Райърсън, това е съпругата ми, Ан. Ан, това е Ей Си Райърсън, човекът, който купи „Мидълбрук“.

— Приятно ми е, господин Райърсън. — Ан Хидърингтън му се усмихна, но погледът ѝ издаваше любопитство. — От години сме приятели със семейство Мидълбрук. Съпругът ми е прав. Единственото добро нещо, което Джак Уинтърп успя да стори на Вирджиния, е, че хвърли топа. Но преди да напусне сцената, той ѝ причини много злини. На погребението казах, че се съмнявам Вирджиния да се омъжи отново. Радвам се, ако съм грешала.

Райърсън се изкашля. Разговорът започваше да го дразни. Но, по дяволите, по никакъв начин не можеше да претендира, че се жени за Джини. Дори не можеше да заяви, че тя живее с него.

— Тъкмо обяснявах на съпруга ви, че с Вирджиния сме... Да речем добри приятели. Между нас има уговорка. — Боже, що за израз. Искаше му се да разтърси Джини за това, че го остави в тази ситуация.

Ан сбърчи вежди.

— Вярно ли е? Уговорка? Какво мисли семейство Мидълбрук за това, че дъщеря им и мъжът, купил фамилната фирма, са „добри приятели“?

— Защо не зададете този въпрос на семейство Мидълбрук? — отвърна Райърсън през зъби. Беше му дошло до гуша. Обърна се и се скри в тълпата. Всеки миг можеше да изгуби търпение.

Никой друг не беше толкова пряк като Ан Хидърингтън и съпругът ѝ, но погледите на хората, които познаваха Вирджиния, бяха изпълнени с любопитство и въпросителни. С напредването на вечерта Райърсън беше обзет от нарастващо раздразнение и ярост. Вирджиния изглежда не се трогваше от любопитството, прецени Райърсън и това още повече го вбеси.

Той губеше търпение. Малко след осем часа той се огледа из залата и веднага откри Вирджиния. Стърчеше с половин глава над останалите гостенки и беше царствена като кралица. „И също толкова горда и упорита“, помисли си Райърсън мрачно. Той привърши уискито си и закрачи към нея, внезапно обзет от решителност.

Вирджиния го видя и щастливо му се усмихна. Помисли си с топлота колко добре изглежда той, висок, силен, мъжествен. Мъжът, на когото жената може да разчита, че винаги ще е до нея, когато нещата не потръгнат, прошепна един глас в съзнанието ѝ.

— Здравей, Райърсън — поздрави го тя. — Забавляваш ли се?

— Не особено. Бях зает да разяснявам въпроси, свързани с нашето така наречено приятелство.

— О, тези въпроси ли? — засмя се тя. — И на мен самата ми зададоха няколко такива. Всички са много любопитни. От една страна, хората не могат да разберат с мен или с Деби излизаш, от друга, искат да знаят доколко сме сериозни.

— Надявам се, че си им обяснила, че сме много сериозни — многозначително изсумтя Райърсън. Той посегна и взе чашата с вино от ръката ѝ. — Да излезем навън. Искам да поговоря с теб.

— Сега? — Тя се изненада. — Нещо не е наред ли?

— Нищо, което може да се поправи. Да излизаме. — Той я хвана и я изведе от пълната зала на терасата. После пое към градината. Юнската вечер беше хладна, но не студена. Вирджиния охотно последва Райърсън. Приятно ѝ беше малко да си отдъхне от партито.

— Виж светлините на града — оживено рече тя, докато слизаха към брега. — Не са ли прекрасни тази вечер? Толкова ясни и ослепителни. Отдавна не съм идвала в градината на семейство Андерсън. Бях забравила колко е живописна. Знаеш ли, тя се превърна в хоби за Бил Андерсън и запълни цялото му време. Той непрекъснато прави малки езерца или сади екзотични рози.

Райърсън не чуваше думите ѝ, които се лееха като поток.

— Искам да поговорим за нас, Вирджиния.

Тя се стегна. Ето пак, помисли си. Търпението на Райърсън се беше изчерпало. Имаше намерение да я постави до стената и да измъкне отговор от нея.

— Райърсън, смяташ ли, че това е подходящото място и момент? — тихо попита тя и разбра, че инстинктивно се опитва да печели време.

— Имах намерение да изчакам, но мисля, че няма да мога — рязко отвърна той. Пусна ръката ѝ и пръстите му погалиха гривната. Лунната светлина се отразяваше в очите му. — Всички в тази къща искат да знаят дали ще се женим. Аз не ти задавам този въпрос. Просто искам отговор на въпроса, който ти зададох онази нощ. Ще дойдеш ли да живееш при мен?

Вирджиния се поколеба за миг, после се извърна и направи няколко крачки надолу по чакълестата алея. В дъното имаше езерце. Тя протегна ръка и докосна една роза, позлатена от лунната светлина.

— Сигурен ли си, че точно това искаш, Райърсън?

— Искам теб — отвърна той. — Не на половин работен ден с пътуване с ферибота, нито със съвместни уикенди от време на време. Искам те през цялото време.

Вирджиния си пое дълбоко въздух.

— Мислила съм за това — внимателно започна тя.

— По дяволите. — Райърсън не прикри неприязънта си. — Будалкаш ли се с мен, Джини? Наистина ли смяташ, че можеш до безкрай да я караш с мен така като любовници? Смяташ ли, че аз ще те оставя да се отнасяш с мен по този начин?

Тя се намръщи и се обърна към него.

— Райърсън, чуй ме. Казах ти, че съм мислила сериозно за този проблем и продължавам да мисля.

— Не е проблем, по дяволите! Проблем е само в твоето съзнание. — Той застрашително направи две крачки към нея... В мрака чертите му изглеждаха сурови. — Това е следващата логична стъпка в отношенията ни! Вирджиния-Елизабет, писна ми от твоите игрички!

— Не ми викай. Опитвам се да водя разумен разговор с теб. В края на краищата и за двама ни решението е съдбоносно.

— Разумен. Наричаш доводите си разумни? Доводите ти против съвместното ни съжителство не струват и пукната пара, както и мъртвият ти съпруг. Зарови ги, госпожо, и доводите, и него.

Неговата настъпателност я разтревожи. Тя направи още една крачка назад.

— Моля те, Райърсън, за мен това е важно решение. Бих се радвала, ако...

— Ако аз какво...? Ти дам още малко време ли? Забрави. Искам отговор, и то веднага. — Той направи още една крачка към нея.

Вирджиния изгуби търпение.

— Какво, по дяволите, ти дава право да ме притискаш по този начин?

— Тази вечер не ме интересуват никакви права. Ще те притискам, колкото се налага, докато не получа отговор. Хайде, малка страхливке, кажи ми, че ще дойдеш да живееш при мен.

— Не съм малка страхливка! — извика тя точно, когато сандалът ѝ с висок ток се подхлъзна на един обрасъл с мъх камък на ръба на езерото. — Освен това, не сме... О, не. — Тя изгуби равновесие и ужасена се хвана за близкия храст, който тутакси изпращя в ръката ѝ. В следващата секунда цамбурна в езерото.

— Вирджиния. — Райърсън скочи във водата и нагази след нея, без да го е грижа за обувките и скъпия костюм. — По дяволите, добре ли си?

Вирджиния изплю едно листо от лилия и яростно го погледна.

— Не, не съм добре. Водата е ледена. — Тя не пое протегнатата му ръка и се опита да стъпи на дъното. Роклята ѝ беше подгизнала. — Виж какво направи!

— Какво направих аз? — Той стоеше до колене във водата и гневно я наблюдаваше. — Не съм виновен аз. Ако толкова не настояваше да отговарям на въпроса ти, това нямаше да се случи.

— Така ли? Е, нека ти изложя моята гледна точка — изсъска тя. — Ако не беше толкова напорист и настоятелен, нямаше да сме тук целите вир-вода. Дори не ми даде възможност да отговоря на въпроса ти, както се полага.

— Е, какъв е отговорът ти? — изрева той.

— Отговорът е да.

В продължение на трийсет секунди Райърсън се взираше в нея безмълвно. Най-после проговори:

— Сериозно ли говориш? Без повече спорове? Ще живееш с мен?

— Ако преди това не умра от пневмония — тросна се тя.

— Джини! — Той прегърна мокрото ѝ тяло и я целуна горещо и яростно. — Джини, скъпа, кълна се, че няма да съжаляваш. Ще се получи, ще видиш.

Тя се разтопи в обятията му и обви с ръце шията му.

— Както кажеш, Райърсън.

— Това е думата ми. — Той отново я целуна настървено, а после отстъпи и ѝ се усмихна чаровно, секси и някак лукаво. — Хайде, да се прибираме у дома. Имаме идеално извинение да си тръгнем. Цялата си вир-вода. — Той съблече сакото си и го метна на треперещите ѝ рамене.

Тя бързо кимна.

— Така си е. Умирам от студ. Можем да се промъкнем около къщата, за да не ни види някой.

— Никъде няма да се промъкваме — заяви Райърсън. — Ще се върнем в къщата и ще кажем довиждане на домакините, както подобава.

— Райърсън? Сериозно ли говориш? Погледни ме, на нищо не приличам. А ти си мокър до колене. Какво ще си помислят хората?

— Че сме двойка страстни любовници, които се опитаха да избягат в градината за бърз сеанс, но вместо това паднаха в езерото.

Вирджиния тихо се засмя.

— Не бъди глупав, Райърсън. Никой няма да повярва. Ние не сме от тези хора.

— Така си мислиш ти. Веднъж завинаги ще отговорим на въпросите, които цяла вечер задават. След този случай никой няма да има съмнение, че сме сериозни един към друг. Така ще разберат.

Час по-късно Вирджиния се беше свила в леглото на Райърсън. Той изключи осветлението и се мушна до нея. Тя го погледна с обвинение.

— Накара ги да си мислят най-лошото, Райърсън. Нарочно го направи. Чух те как разказваш на госпожа Андерсън за нашата малка баня в езерото. Накара я да повярва, че толкова съм била отдадена на страстта, че съм повлякла и теб.

— А не е ли доста близо до истината? — Той се усмихна доволно и се доближи до нея.

— Никак даже. Паднах, защото спорехме, не защото се любехме.

— В известен смисъл правехме любов — информира я той.

— Как така?

Той се наклони към нея и с крак заклеци нейния. После прегърна лицето ѝ.

— Казваш, че ще поемеш риска да живееш с мен. Приемам това за любовен акт.

— Любовен акт. — Думите увиснаха помежду им. Вирджиния ги вкуси с езика си и беше сигурна, че Райърсън ги чува как ехтят в стаята.

Любовен акт. Колко много неща означаваха тези думи. Например, евфемизъм за правене на секс. Но означаваха още и истински и взаимни чувства. До този момент двамата с Райърсън внимателно избягваха да използват думата „любов“ дори и двусмислено. Сега тези две думи горяха помежду им.

— Не изпадай в паника — нежно рече Райърсън. — Ние двамата, ти и аз, ще се справим чудесно.

— Мислиш ли? — Райърсън не вярваше в любовта, припомни си тя. Беше прекалено прагматичен, неромантичен и земен, за да се поддаде на това чувство.

— Залагам главата си. Както заложих пари и спечелих гривната.

Вирджиния плахо се усмихна.

— Толкова много промени за толкова кратко време. Малко изнервящо е.

— Ще свикнем.

— Много си уверен.

Той се усмихна.

— Сега, когато си под моя покрив, мога да си позволя да съм уверен. — Той наведе глава и целуна шията ѝ, устните му затоплиха кожата ѝ.

— Не мога да повярвам, че сме същите онези хора, които някога спокойно обсъждаха едно приятно, неангажиращо, малко приятелство, не обвързващо ги по никакъв начин. — Вирджиния деликатно потрепери от страст, когато Райърсън с устни откри гърдите ѝ. Тя вплете пръсти в косата му и го притисна към себе си.

— Ако това ще те утеши — каза Райърсън, — според мен, не сме същите онези хора.

— Какво се случи с нас?

— Не съм сигурен. Хрумвало ли ти е, че се променяме по някакъв начин, Джини? И че Торалина не е била само един измислен свят, в който живяхме за кратко и после напуснахме. Може би не сме съвсем същите двама души, които бяхме, преди да идем там.

Тя затаи дъх, когато пръстите му подканващо се плъзнаха между бедрата ѝ.

— Да — прошепна тя, — хрумвало ми е. — После се изкикоти от удоволствие. — И ако съдя по изражението по лицата на гостите на семейство Андерсън тази вечер, когато се върнахме от градината, според мен същото нещо е минавало през ума и на още няколко човека.

Райърсън тихичко се засмя и започна да я гали нежно. Той умишлено търсеше топлите, влажни, скрити кътчета на тялото ѝ, които познаваше от по-рано. Вирджиния се изви и с крак обви силното му бедро. Тя го докосна също толкова интимно, изпитвайки блаженство от бурята, която предизвикваше у него.

Райърсън нажежи атмосферата като продължи да възбужда и измъчва страстната си жертва, докато тя не извика от облекчение.

— Ей сега — не спираше да обещава той, — ей сега.

— Веднага — умоляваше Вирджиния, вкопчила се в него. — Толкова те желая. Толкова си ми нужен.

— Кажи ми точно какво ти е нужно.

Вирджиния се притисна до раменете му и обви с нозе кръста му като непрекъснато шептеше в ушите му. С нежен и съблазнителен глас тя отправи молбата си възможно най-ясно. Ясно ѝ беше, че приглушеното обяснение на желанията ѝ едва не взривиха Райърсън. Той потрепери.

— О, Джини — дрезгаво простена, — сладка Джини. Ти ще ме побъркаш. Кажи ми как точно искаш да го направя.

Райърсън изпълни точно желанието ѝ.

На следващия ден след работа те се качиха на ферибота и отидоха на острова в къщата на Вирджиния. Както обикновено, Райърсън всичко беше планирал. Докато паркираше мерцедеса на автомобилната алея, той ѝ обясни всичко.

— Ще опаковаме дрехите ти и онова, което можем да натоварим в твоята кола, а аз ще се разпоредя останалото да го свършат хамалите. Някои от нещата ти можем да изпратим в къщата ми на острова. Там ще ги разположим в част от шкафове. Винаги съм имал доста изчистен интериор. — Той завъртя ключа в ключалката на вратата.

— Може би не трябва да се отказвам от лизинга за тази къща — несигурно вметна Вирджиния. Все още ѝ беше трудно да повярва в дългосрочното бъдеще.

— Скоро няма да се местим тук — строго отвърна Райърсън, докато отваряше вратата. — Така, че не се тревожи за лизинга. Да го оставим непогасен.

Вирджиния понечи да каже нещо, но изгуби ума и дума, щом пристъпи през прага на входната врата и се сблъска с безпорядъка вътре.

— О, господи — задъха се тя, докато оглеждаше хаоса в антрето. — Обрали са ме.

ОСМА ГЛАВА

— Как са посмели да ми сторят това? Няма никакво право да влизат в къщата ми и да обръщат всичко с главата надолу. Ще заложа капани в двора. Ще си купя огромно куче. Ще си взема пушка. Да, точно това ще направя. Ще си купя пушка. Ако някога се върнат, аз ще съм готова. — Вирджиния беснееше из всекидневната като събираше списания и подреждаше нещата по местата им в чекмеджетата и наместваше яростно и енергично мебелите.

— Успокой се, Джини — не за първи път Райърсън се опита да я успокои. На всеки две минути, откакто си тръгнаха от полицията преди около повече от час, ѝ казваше „Успокой се“ и „Не го взимай навътре“.

— Сериозно говоря, Райърсън. Наистина ще си намеря пушка.

— Няма да си намериш пушка, госпожо Амазонка — отвърна той. — Ще дойдеш да живееш при мен, нали помниш? Няма защо да се притесняваш, че някой може да се върне тук, тъй като няма да живееш тук. — Той огледа една разпорена с нож възглавница. Пълнежът беше разпръснат наоколо. Стисна юмруци в мълчалива ярост, но запази спокойния тон в гласа си.

Вирджиния го изгаряше с поглед.

— Сега не съм толкова сигурна дали трябва да дойда да живея при теб. Не искам този, който е причинил това, да си мисли, че ме е уплашил.

Изражението на Райърсън се вледени. Той хвърли настрана възглавницата и се приближи до Вирджиния, слагайки ръце върху раменете ѝ.

— Джини, не си смелата вдовица, която се опитва да задържи фермата си срещу набезите на банда стрелци, изпратени от съседното ранчо. Местният бос не е хвърлил око на твоята собственост. Нали тази къща е под наем? Според полицаите, това е чиста проба акт на вандализъм. Знам, че си ядосана и защо. Но ще действаш с разум.

— Тоест, трябва да опаковам всичко и да се изнеса оттук? — Тя огледа неразборията наоколо. Изгаряше я желание за мъст. Мисълта,

че може би никога нямаше да си отмъсти, я вбесяваше.

— Добре. — Райърсън я пусна и взе списанията от ръцете ѝ. — Ще внесем някакъв ред в къщата, а после ще приготвим куфарите ти и ще се махнем оттук.

— Не знам, Райърсън — раздразнено рече тя, — може би трябва да остана тук една-две нощи. В края на краищата, който и да е бил, може да се върне.

— И ти искаш да си тук, когато онзи се върне? — с недоверие попита Райърсън. — Не ставай глупава, Джини. Нямах пушка, нямаш голямо куче, а и капани за двора нямаш.

Вирджиния се замисли.

— Ти би могъл да останеш с мен.

— Бих могъл, но нямам намерение. Никой от нас няма да пренощува тук. Вече се споразумяхме, че ще се преместиш при мен и така ще бъде. Защо не започваш да опаковаш багажа?

Тя неохотно се обърна. Все още тръпнеше от гняв. Беше ѝ ясно, че състоянието, в което се намираше ѝ пречи да мисли нормално. Може би Райърсън имаше право, но на нея не ѝ се искаше да го признае.

— Аз наистина ще си взема пушка — изсумтя тя и тръгна по коридора.

— Не, няма да си вземеш пушка.

— Така си мислиш ти. — Вирджиния му хвърли намусен поглед през рамо. — Ще си взема пушка и ще се науча да я използвам.

Райърсън въздъхна.

— Вирджиния, статистиката ти е позната толкова добре, колкото и на мен. Ако си вземеш пушка и ти се случи да я използваш, шансовете ти са или да те застрелят, или ти да убиеш някоя невинна жертва и да живееш с тази мисъл цял живот. Ами ако са деца? Ами ако влязат с взлом и намерят пушката, докато тършуват из къщата? Биха могли да я изпробват върху себе си или някое другарче. Това е много по-вероятно, отколкото ти да стреляш по злосторниците.

— Въпросът е принципен.

— Нима мислиш, че не ми е ясно? Но това не променя нещата. Няма да си вземеш пушка.

— Не можеш да ме спреш.

— Мога и ще го направя — отвърна той с ледено спокойствие.

— Имаш нещо против една жена да защити себе си ли? — яростно попита Вирджиния.

— Не. Но не с пушка ще се защитаваш.

Невъзмутимостта му я вбеси.

— Така си мислиш ти — рече тя.

Той се извърна така внезапно, че Вирджиния се задави и отстъпи.

— Райърсън? — прошепна тя. Непонятна ѝ беше студенината и суровостта в погледа му.

Той се приближи и застана срещу нея.

— Никакви пушки — точно и ясно отсече Райърсън. — Ясно ли е? Нищо не разбираш от пушки и за няколко дни не можеш да научиш достатъчно, че да можеш да се справиш с мародерите. По дяволите, дори професионалистите се дънят. Картината, която ти обрисовах, че застрелваш невинен човек, не съм си я измислил.

Очите ѝ се разшириха, щом усети сериозния му тон.

— За какво става дума? — прошепна Вирджиния. — Какво е станало?

— Баща ми беше професионалист, Джини. Държеше пушки в къщата и научи мен и брат ми да си служим с тях. Казваше, че е безопасно да се държат пушки в къщата, при условие, че всички знаят как да ги използват. Той изпитваше уважение към тях. Една нощ по-малкият ми брат се връщаше от късна среща и се опита да се промъкне, без да събужда никой. Но не успя. Татко чул шум в коридора.

Вирджиния затвори очи, предусещайки продължението.

— О, Райърсън.

— Да, татко стреля по него, като си мислеше, че е крадец. Джеръми оживя като по чудо. Татко никога не може да си прости. На следващия ден изхвърли всичкото оръжие, което беше колекционирал.

— Колко ужасно за семейството!

— Наистина. Никакви пушки, Вирджиния.

Нямаше смисъл да спори с него. Раздразнена, но поразена от мрачната история, която той току-що ѝ разказа, тя тръгна обратно към коридора.

— Не разбирам защо не са откраднали нищо — измърмори тя. — Просто са тарашили къщата. И защо моята? Осъзнаваш ли, че за втори

път някой се опитва да ограби място, където живея аз? Онзи мародер в Торалина в нощта, преди да отпътуваме от острова и сега това. Не е честно.

— Да, знам.

Нещо в приглушения му тон възпря Вирджиния. Последва дълга тишина, докато тя стоеше в коридора и размишляваше. Интуитивно усещаше, че и Райърсън е зает със същото. Тя бавно се обърна и закрачи към всекидневната. Райърсън стоеше със списанията в ръце там, където го беше оставила.

— Наистина смяташ ли, че не е възможно...? — Вирджиния не довърши изречението.

— Да има някаква връзка? Малко вероятно е. Твърде рисковано при това. Торалина е на няколко хиляди мили оттук. И онзи тип там не беше вандал. Той определено търсеше ценности. — Но Райърсън продължаваше да я наблюдава замислено и задълбочено.

Вирджиния облиза устни.

— И този тук може да е търсил ценности. Сигурно е причинил тази бъркотия, защото е мислел, че къщата е на негово разположение.

— Но нищо не е взето — отбеляза Райърсън.

— Вярно. Може би не е намерил това, което е търсил.

— Вирджиния, обуздай въображението си. Не е възможно да има връзка между двете случки. Това означава, че някой ни е проследил от Торалина. Съвсем неправдоподобно. Защо ще избере нас да следи? В курорта бяха отседнали много по-богати хора.

Вирджиния седна бавно на облегалката на дивана. Хвана ръце и ги сложи между коленете си.

— Гривната.

Райърсън не даде признаци на изненада и тя веднага се досети, че същата мисъл е занимавала и него. Той остави вестниците и седна върху претрупаното кресло. Протегна нозе и се загледа във върховете на обувките си.

— Доколкото ми е известно, единствено Хари Бригман знае, че гривната е у нас.

— Може би си я иска обратно. Може би наистина е семейна реликва, която той няма право да губи на покер. Може би е по-ценна, отколкото си представяме.

— Или може би той просто не обича да губи. — Райърсън положи лакти на облегалките на креслото и подпря брадичката си. Сребристосивите му очи се впиха в нея. — Инцидентът на Торалина е ясен: мародер в хотела. Непрекъснато се случва в най-добрите хотели.

Вирджиния мрачно кимна.

— Да ти кажа право, не ми се ще да мисля, че има връзка. Твърде страшничко е.

— Едно нещо ще успокои духовете — каза Райърсън след миг.

Вирджиния също вдигна поглед.

— Какво е то?

— Мога да се свържа с полицията в Торалина и да разбера дали са заловили мародера. Ако случайно са хванали някого и той е бил в затвора през цялото време, ще сме сигурни, че крадецът тук е друг човек.

Вирджиния се оживи.

— Чудесна идея. Да го направим.

Райърсън се надигна от креслото.

— Добре. Ще се погрижа за това утре. Междувременно, да пооправим къщата. Става късно, а трябва да хващаме ферибота.

— Райърсън, ако има някаква връзка между случилото се тук и на Торалина, може би трябва сериозно да се замисля за пушка — промълви Вирджиния.

Райърсън изгуби търпение. Сложи ръце на тила ѝ и я подкани да тръгне към спалнята.

— За последен път, пушка няма да вземаш. Пушките са опасни. Убиват невинни хора. Забрави за тази идея. А сега се заемай да опаковаш.

— Райърсън, ако говориш сериозно за съжителство с мен през цялото време, трябва да те предупредя, че съм живяла сама доста дълго време и не обичам заповедите.

— А ако говориш сериозно за съжителство с мен през цялото време, трябва да знаеш, че не обичам завоалираните заплахи и сподавените предупреждения — весело ѝ обясни той. — Иди да опаковаш багажа си.

Два дни по-късно Вирджиния седеше на бюрото си, когато позвъни сестра ѝ да я покани на обяд.

— Това е искрена покана — увери я Деби. — Мислех, че ще празнуваме, че най-последно си склонила.

— Че какво?

Деби се засмя от другия край на линията.

— Снощи говорих с мама. Каза, че тъкмо си била звънила да ѝ дадеш новия си адрес.

Вирджиния почука с молива по бюрото.

— Как се приема новината? Мама звучеше леко изненадана по телефона, но не каза нищо повече от „О, разбирам“.

— Разкъсва се между удоволствието, че най-последно си решила да дадеш шанс на друг мъж, и шока, че вместо да се омъжиш за него, се местиш да живееш при него. Обясних ѝ, че доколкото те познавам, на нея ще ѝ се наложи да възприеме Райърсън едва ли не като зет. Все още ми е сърдита, че не успях да го прикоткам.

— Е, силно вярвам, че не храни никакви надежди за моя случай. Райърсън и аз няма да се женим.

— Всички така казват в началото — мрачно я предупреди Деби. — А сега за обяда?

— Ще приема, ако обещаеш, че няма да има никакви тостове за това, че съм била склонила.

— Добре, но ще ми развалиш удоволствието.

Вирджиния затвори телефона смутено. Но думата „браќ“ винаги я смуцаваше. Двамата с Райърсън щяха да живеят заедно, не да се женят. За браќ изобщо не бяха споменавали. Това беше уговорка между двама равнопоставени, които имат доста общи неща помежду си, в това число и взаимна страст. Нито тя, нито Райърсън бяха в капан. Смуцението ѝ се разсея и Вирджиния се върна към доклада пред себе си.

Два часа по-късно се настани срещу Деби в един шикозен ресторант в „Пайк Плейс Маркет“, пълен с бизнесмени и офис служители. Денят беше топъл и слънчев и на фона на ослепително синьото небе се очертаваше начупения силует на Олимпийските планини.

— Само си представи какво може да излезе от подобна история изпод перото на някой писач на лъскави романи — весело каза Деби.

— Ето ни, две сестри, които си поделят един мъж. Би трябвало да има напрежение и висша драма. Налице са всички изисквания за бестселър.

Вирджиния се усмихна, но внимателно се вгледа в красивите очи на сестра си.

— А има ли причина за такова напрежение и драма, Деби?

— Не. Радвам се, че съм извън играта. Радвам се, че ти я играеш сега. Според мен двамата с Райърсън сте идеална двойка. Между другото, в случай, че се интересуваш, не сме си поделяли Райърсън в прекия смисъл на думата.

Вирджиния зарови нос в голямото меню.

— Знам — измънка тя.

— О, така ли? — ехидно рече Деби. — Обзалагам се, че Райърсън ти е дал да разбереш за това от самото начало.

— Всъщност, да.

— Не би допуснал. Много е безцеремонен, нали? Е, това си е истина. Честно казано, намирах го за много отегчителен в това отношение и предполагам, че чувствата ни са били взаимни. О, в началото си беше достатъчно атрактивен. Различен от другите мъже, с които излизах. По някакъв начин по-голям, по-силен, по-корав. Не само на размери, но и в други аспекти, които не мога да обясня. Освен това, в някои случаи го намирах за заплашителен. А когато ставаше такъв, боя се, че беше малко скучен. Винаги изглеждаше солиден, важен. Като недвижим обект, ако се сецаш какво имам предвид. Е, така и не открих начин да го трогна. Така и не го видях да се въодушевява от нещо. Когато осъзнах, че дори идеята да заминем за уикенда не го развълнува, разбрах, че имаме проблем. Може би разликата във възрастта ни е твърде голяма.

— Деби, не съм сигурна, че се налага да обсъждаме тази тема толкова подробно. За мен е достатъчно да знам, че не ридаш за него.

— О, хайде, Джини — отвърна Деби, — ние сме сестри. Обожавам да правя дисекция на мъжете. Страхотно забавление.

— Да изберем друг мъж за дисекция. С кого се срещаш напоследък?

— Том Кантер — тукати отвърна Деби. — Борсов агент. Миналата година от комисионни заработил двеста и петдесет бона. Бива си го. Обича „Слийз Трейн“.

Вирджиния вдигна поглед от менюто.

— „Слийз Трейн“? О, да, онази банда, която свири хард рок и от чиято музика ушите на Райърсън бучаха два дни.

Деби се усмихна.

— Намирам вкусът към музиката и на двама ви за скучен. Какво ще обядваш?

— Спагети с люти чушки и пушена съомга.

— Звучи добре. Мисля да опитам риба кажун. С малко салата, може би.

Преди Вирджиния да отговори между нея и прозореца се мушна някаква голяма фигура и един познат мъжки глас попита:

— Мога ли да седна при вас?

— Райърсън! — Вирджиния се засмя срещу него, усещайки тръпки на удоволствие от неочакваната среща. Той се наведе и я целуна собственически. — Сядай! Деби, нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че не. Вече приключихме разговора за теб, Райърсън. Сега говорим за друг мъж. Сядай. Какво правиш в града? Виждам, че си пазарувал. Нещо вълнуващо ли си купил? — Тя забеляза, че в едната си ръка Райърсън носи книжна торба, на която личеше логото на голям универсален магазин в центъра. Райърсън мушна поупките под стола си.

— Нищо важно. Просто нещо малко, което отдавна се канех да купя. — Той посегна към менюто. — Реших, че тъй като съм в центъра, мога да изведа Джини на обяд. — Той вдигна поглед. — Но когато се обадох в офиса ти, секретарката ми каза, че обядваш тук със сестра си.

— Тъкмо ще поръчваме — щастливо рече Вирджиния. — Радвам се, че ни намери. Имаме късмет. Деби плаща.

Деби мрачно ахна от изненада.

— Ей, чакай малко. Поканих един човек на обяд, а не двама.

— Помисли си колко пари потроших за онези билети за „Слийз Трейн“ — отбеляза Райърсън невъзмутимо. — Дължиш ми го.

— Нека ти обясня, че с този обяд празнуваме новото квартирно положение на Джини — приповдигнато рече Деби.

Райърсън се ухили самодоволно.

— Е, трябва да призная, че вече няколко пъти празнувах този повод насаме с Джини. Добре, добре, ще си платя обяда.

Вирджиния се намеси преди разговорът да тръгне в смущаваща посока.

— Ако не престанете да се заяждате, можем да дадем поръчката си и да се върнем на работа преди края на работното време. — Вътрешно тя чувстваше, че може да е спокойна. Каквито и да са били чувствата на сестра ѝ към Райърсън някога, вече бяха се изпарили. Деби се отнасяше към него като към по-голям брат. Райърсън ѝ отвърщаше по същия начин.

Бяха към края на обяда, когато Райърсън забеляза един колега в залата.

— Ще помолиш ли келнера да ми налее още една чаша кафе, Джини? Ще отида да поздравя Ролинс. Секретарят ми каза, че се опитва да се свърже с мен цял ден.

Пакетът под стола му се помръдна, когато той се изправи. Вирджиния с любопитство го изгледа. Преди да тръгне сутринта той не беше споменал нищо за пазаруване. Тя работеше в сърцето на града. За нея щеше да е по-лесно да купи всичко, което му трябва. Недоумяваше защо не беше я помолил за тази малка услуга.

— Е — каза Деби, когато Райърсън се отдалечи и не можеше да чуе, — кажи ми истината. Има ли шанс вие двамата евентуално да се ожените?

Удоволствието на Вирджиния от неочаквания обяд се стопи.

— Точно тази тема е забранена за дискусия, Деби. Сама знаеш.

— Съгласяваш се да живееш с него, но няма да се ожениш?

— Не става въпрос за това. Райърсън и аз се разбираме. Да спрем дотук.

— Както кажеш, но какво мисли той по въпроса? Мисля, че не се вижда като модерен, забавляващ се ерген, защото в тази си роля се провали вече. Той е от хората, които желаят да се гмурнат в уюта на домашното блаженство.

— Казах ти вече, Райърсън разбира. Той е доста доволен от положението в момента, както и аз. Да говорим за нещо друго.

— Опа. Големите сестри изобщо не дават възможност на малките да се позабавляват. Ако ме питаш, олеле! Внимавай!

Деби възкликна, когато келнерът, който носеше кафето, се опита да избегне сблъсък със сервитюрка с поднос с цвъртяща риба. Стъклената кана с кафе в ръката му се разклати и се разплиска.

— Пакетът! — извика Вирджиния в момента, в който кафето се разля върху стола и заплашваше да оплиска покупката на Райърсън.

— Хванах го — съобщи Деби. Тя бързо се наведе и грабна чантата. За нещастие я хвана не откъдето трябва и чантата се отвори. На пода грациозно падна едно секси боди с цвят на червено ферари. Вирджиния шокирано гледаше коприненото бельо. Тя не беше единствена. И келнерът, и Деби също се взираха в него. Деби стрелна с поглед стъписаното лице на сестра си и избухна в смях.

— И през ум не би ми минало, че Ей Си Райърсън би купил на възлюбената си такова секси мини боди. О, боже, Джини, това няма цена. Безценно е.

Келнерът забърса стола и отстъпи с припряно извинение, а Вирджиния се наведе да прибере бодито. Страхуваше се да не би лицето ѝ да е придобило същия червен цвят. Освен това се стараше да прикрие смеха си.

Без предупреждение огромната ръка на Райърсън сграбчи бодито секунда, преди Вирджиния да го достигне. Червената коприна изглеждаше деликатна и изключително крехка върху силните му пръсти. Тази гледка накара Вирджиния да си спомни колко нежно използваше Райърсън силата си в леглото и цялата почервения като домати. Погледите им се срещнаха и той ѝ се усмихна секси.

После Райърсън се изправи и спокойно мушна бельото в чантата. Провери дали столът му е избърсан от кафето и седна със същия замах сякаш се настаняваше на годишното събрание на борда на директорите на „Мидълбрук“.

— Когато вие двете спрете да се кикотите, можем да изпием кафето и да тръгваме. — Той погледна елегантния часовник на китката си. — Става късно.

Вирджиния почувства сестринска благодарност, когато Деби за първи път в живота си демонстрира, че може да си държи езика зад зъбите. Никой не каза нищо повече за червеното боди. Райърсън целуна Вирджиния за довиждане пред входа на сградата, където тя работеше.

— Купих го за теб да го облечеш довечера. Днес е нашата годишнина — прошепна той в ухото ѝ.

— Каква годишнина?

— Преди седмица и половина ние се прелъстихме един друг на Торалина.

— О! — Вирджиния сграбчи хартиената чанта от ръката му. — Тази ли годишнина? Тъй като ще се прибере преди теб, по-добре да го взема аз.

— Ще го облечеш, за да приготвиш „маргаритите“ ли?

Тя се усмихна ослепително.

— „Маргаритите“ биха били чудесно допълнение. Доста подходящо. — Тя припряно кимна и се обърна към стъклените врати.

Райърсън я наблюдаваше, усещайки, че се възбужда от самата мисъл, че му се иска да види Джини, облечена в червената дреха от коприна и дантели. Щеше да изглежда дяволски секси. А гривната щеше изящно да допълва тоалета. Той се почувства най-големият късметлия на земята.

Като си свирукаше тихичко той се отправя към мерцедеса.

Когато вечерта се прибра след работа, вече не си свирукаше. Беше сериозен, а щом разбра, че Вирджиния още не се е прибрала, загрижеността му се превърна в тревога.

— Джини? — Викаше името ѝ, докато обикаляше къщата. Тя винаги се прибираше преди него. Офисът ѝ не беше много далеч. За десет минути изминаваше разстоянието. Той грабна телефона и набра офиса ѝ. Никой не се обади. Райърсън затвори с трясък слушалката и отиде до прозорците. Загледа се в залива Елиът и си наложи да се успокои. Може да се е отбила в магазина да купи съставките за коктейла „Маргарита“ или се е сетила, че трябва да направи нещо, за което беше забравила, когато му обеща, че ще се прибере преди него.

Той даде още петнайсет минути толеранс.

А после какво? Не можеше просто да се обади в полицията, защото Джини беше закъсняла от работа с дващсет минути.

Райърсън включи телефонния секретар, за да чуе дали Джини не беше оставила съобщение. Нямаше такова. Погледна ръчния си часовник и отново вдигна слушалката, за да позвъни на Деби. Набра припряно номера. Никой не се обади.

В къщата на родителите ѝ.

Тъкмо набираше номера на семейство Мидълбрук, когато чу завъртане на ключ в ключалката. Пусна телефонната слушалка в гнездото ѝ и се спусна към вратата.

— Къде беше, по дяволите? — процеди той, когато Вирджиния влезе в коридора с купища пакети. В едната от чантите беше червеното боди. Тя го погледна изумена.

— Отбих се да прибера дрехите от химическо чистене. Ти си се прибрал малко по-рано. Какво става, Райърсън?

— Закъсняваш почти с половин час. Трябваше да си тук, преди да се върна аз.

— Щях, но в последната минута се сетих за химическото чистене. Не разбирам защо си толкова разстроен. Има достатъчно време за бодито и „маргаритите“.

— Забрави за проклетото боди — изсумтя той. — От сега нататък ме уведомявай, когато имаш намерение да късняваш. Искам да знам къде си във всяка минута, ясно ли е? Остави съобщение на телефонния секретар или предай в офиса. Още по-добре ще е да ми даваш програмата си за деня, към която трябва да се придържаш. Без отклонения.

— Програма! — наежи се Вирджиния. Тя остави пакетите и се обърна с лице към него. — Мисля, че е най-добре да си изясним нещо с теб, Райърсън. Казах ти, че не съм свикнала да изпълнявам заповеди. Освен това, нямам навика да докладвам какво правя във всяка една минута. Ако така си представяш съжителството, то тогава ти си в голямо заблуждение. За кого се мислиш, че да изпадаш в гняв само, защото съм късняла няколко минути от работа?

Той прокара ръка през косата си и се опита да овладее нервността си. Тя все още не знаеше това, което знаеше той.

— Добре, успокой се.

— Не аз имам нужда да се успокоя, а ти. Ако знаех, че ще се държиш по този начин при това малко къснение, никога нямаше да се съглася да се преместя при теб. Ние не сме женени, Райърсън. Спомняш ли си? Дори и да бяхме, не бих позволила поведението ти. Съпругът ми ми остави достатъчно разочарование, което ще ми стигне за цял живот. Няма никога да позволя на никой мъж да ме тъпче.

Той си помисли, че тя изпада в истерия и то по негова вина. Райърсън наистина беше потъпкал достойнството ѝ. Вдигна ръка.

— Спокойно! Нека ти обясня.

— Не мога да съм спокойна. Ядосана съм. Нямах никакво право да ми крещиш така. Няма да ти се размине. Няма да ти позволя да ми причиниш подобно нещо. Нямах никакво право.

— Имам това право — отвърна той. — Изкарах си ангелите, докато те чаках.

— Защото закъснях няколко минути ли? — гневно и недоверчиво попита тя.

— Не, не защото закъснях с няколко минути — изрева той. — Полудях, защото когато се прибрах в офиса си днес след обяд, имах съобщение от полицията в Торалина. Най-накрая си надигнаха задниците и ми се обадиха.

Тя се закова на място. Погледна го с отворени уста.

— От Торалина? Съобщение за онзи мародер?

— Не съвсем — рязко отвърна Райърсън. — Полицията в Торалина не се интересувала много-много от нашия мародер след заминаването ни. Били заети с убийство в уединен от другите апартаменти.

— Някой е бил убит? Там в хотела?

— Някой, когото познавахме, Джини. Хари Бригман. Онзи, дето загуби гривната на покер. Има вероятност мародерът, който влезе покъсно през нощта в нашата стая да е бил убиецът.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Не биваше да те нападам веднага, щом влезе — тихо рече Райърсън.

— Разбира се, този път от мен да мине, тъй като има смекчаващи обстоятелства — великодушно обясни Вирджиния. — Кой знае? Ако бях на твое място, може би щях да реагирам по същия начин, като се има предвид, че причината е същата.

Той леко изкриви устни.

— Ти проявяваш изключително разбиране.

— С извиненията можеш да продължиш по-късно. Разкажи ми всичко, което знаеш за тази бъркотия — отсече Вирджиния. Тя се облегна на стола и го загледа. Горкият човек, наистина имаше вид на посетител на ада за трийсет минути. Намръщен, Райърсън закрачи из стаята край прозорците.

— Не знам много. Толкова, че да се притесня. Аз ти намекнах за това. Скоро, след като сме напуснали острова, някаква камериерка намерила тялото на Бригман.

— Ти каза, че според теб, мародерът в нашата стая не бил въоръжен. Ако онзи тъкмо е бил убил Бригман, нямаше ли да носи оръжие или нещо подобно?

— Или нещо подобно. Бригман бил убит с нож. В тъмнината сигурно не съм забелязал ножа.

— О! — Вирджиния си го представи и тръпки я побиха. — А ти се спусна да го гониш гол, сложил само семейните бижута.

— Качествените бижута прилягат на всичко.

Тя кисело се усмихна.

— Въпреки това, цялата история е тревожна, нали?

— Слабо казано. Не ми харесва постановката. Срещаме професионален играч, който си въобразява, че е хванал Господ за шлифера. Късметът му изневерява, когато играе с мен. Той не може да покрие загубите от покера в брой и ми дава гривната. Следващото нещо, което узнаваме за него, е, че е мъртъв, а някой претърсва

апартамента в хотела. Напускаме острова блажени и нищо неподозиращи. Седмица, след като се прибираме у дома някой обръща къщата ти наопаки.

— Мислиш си дали онзи, който обръща къщата ми с краката нагоре, не е търсил гривната ми?

— Мина ми през ума — призна Райърсън. — Говорих с полицаите, които се заеха с оплакването ти за взлом. Те се съгласиха да проверят в полицията на Торалина и да ме уведомят, но аз не се надявам много. Международното сътрудничество между полицаи е понадеждно във филмите, отколкото в действителността. В действителността, доколкото разбирам, има много канцеларщина.

— А ченгетата, подобно на повечето хора, навярно я ненавиждат.

— Навярно. Освен това, останах с впечатление, че никой не допуска да има каквато и да е връзка между случилото се в къщата ти и убийството в Торалина. Казаха ми, че почти няма вероятност. Полицаите от Торалина ми обясниха, че според тях Бригман бил самотник, който обичал да прескача от остров на остров из Карибите. Играел хазарт много яко, но нямал близки приятели или познати.

— Каза ли на ченгетата за гривната? — попита Вирджиния.

Райърсън се поколеба.

— Казах им, че съм спечелил от жертвата нещо, което изглежда е старинно бижу. Те не заподозряха никаква връзка.

— С други думи, никой не смята, че някой ни е проследил от Торалина, само за да си върне гривната.

Райърсън поклати глава.

— Трябва да признаеш, че не звучи правдоподобно. Как може този тайнствен непознат да знае, че живеем в Сиатъл? Изводът, Джини, е, че Бригман е бил убит от мародер, който броди по хотелите и напосоки търси ценности, а вандализмът в къщата ти няма връзка.

— Съгласна съм. — Вирджиния се пое дълбоко въздух. — Все едно, радвам се, че точно сега живея при теб, а не се возя на ферибота към къщата на острова. Мисля, че нямаше да ми е приятно да остана сама там тази вечер.

Райърсън спря да крачи.

— Радвам се, че откриваш положителни страни в ситуацията — измърмори той.

Вирджиния ведро отвърна:

— С изключение на това, че преди няколко минути ме нападна, защото се прибрах малко по-късно, изживяването е приятно.

Райърсън се начумери.

— Приятно изживяване. Така ли го определяш? Ти живееш с мен, Джини. Не е като да се регистрираш в мотел за няколко дни.

Усмивката ѝ се изпари, щом разбра, че той все още беше раздразнен.

— Не съм казала, че е едно и също.

„Приятно изживяване“. Той мушна ръце в задните джобове на панталоните си и закрачи към прозореца.

— Що за определение.

Вирджиния усети тревога. Тази вечер Райърсън не беше в обичайното си предразполагащо настроение. Беше имал труден ден.

— Нямах намерение да те обиждам — побърза да уточни тя. — Просто исках да кажа, че нещата изглежда потръгнаха много добре. Знаеш, че в началото имах някои съмнения. Не бях сигурна, че ще мога успешно да съжителствам с някого отново. Свикнах да ценя своята независимост и собственото си пространство.

— Но сега, когато видя колко съм щедър по отношение на моето пространство във вградения гардероб и шкафчетата в банята, решаваш, че всичко ще се получи, нали? Какво сме ние двамата, според теб? Съквартиранти.

Тя се изправи на стола.

— Райърсън, разбирам, че си малко разстроен тази вечер, но няма защо да тръгваш на война с мен.

— Малко разстроен. Тя ми заявява, че съжителството ѝ с мен е приятно изживяване, а после се чуди защо ѝ повишавам тон.

Вирджиния се усмихна въпреки волята си.

— Да не би да повишаваш тон?

Той се извърна. В сребристоривите му очи нямаше хумор.

— Скоро, скъпа ми госпожо, ще откриеш, че не може да я караш и така, и иначе. Или ще се отдадеш на тази връзка, и тогава ще е без значение дали сме женени или живеем заедно, или ще се наложи да бягаш и да се справяш с живота си.

Тя помръкна. Ужасена се взря в него.

— Какво искаш да кажеш? Защо ще трябва да бягам?

— Ще трябва да бягаш, за да се спасиш от мен — рязко обясни той, — защото ще те следвам по петите. Рано или късно ще те хвана и когато това се случи, ти ще намериш кураж да се обвържеш. Тази работа със съквартирантите е до време.

Вирджиния пребледня.

— Не подозирах, че тази връзка те прави толкова нещастен. Мислех, че точно това искаш.

— Искаш ли цялата истина? Ще ти я кажа. Съгласен съм със сегашното ни съжителство, защото го приемам за стъпка към брака. Животът с теб е къде-къде по-добър, отколкото животът без теб. Не съм нещастен, Вирджиния-Елизабет, просто съм нетърпелив.

Ръцете ѝ стиснаха облегалките на стола. Тя внимателно стана с усещането за неясен гняв.

— Не подозирах, че мислиш за брак. Мислех, че се разбираме. Веднъж вече опитах брак с човек, който не ме обичаше. Беше истински провал. Защо да опитвам втори път? — без да дочака отговор тя се отправи към спалнята по коридора.

— Вирджиния.

Тя не спря, въпреки че го чу яростно да крачи след нея в коридора. Безмълвно събу обувките си и посегна към чифт дънки в гардероба.

— Да не си посмяла да ме сравняваш с онзи глупак, за който си се омъжила — изкрещя Райърсън от вратата.

— Не те сравнявам. — Тя въздъхна, докато сваляше чорапите си. — Вие сте толкова различни. Но ти не ме обичаш.

— Така ли? — изрева саркастично той. — Мислиш, че се впускам в цялата тази нелепица, за да си намеря съквартирантка?

Вирджиния вдигна глава изумено. В едната си ръка държеше чорапите, а в другата дънките.

— Райърсън, какво говориш?

— Обичам те — изрепчи се той. В тона му нямаше ни най-лек нюанс на влюбеност. — Чуваш ли ме, госпожо?

— Райърсън. — Тя изпусна чорапите и дънките и се спусна към него. — Толкова се радвам, защото и аз те обичам също. Повече от всичко на света. — Тя го обгърна с ръце през кръста и силно се притисна към него.

Райърсън също я прегърна.

— Повтори го — заповяда той.

— Обичам те. От няколко дни го знам.

— От колко време го знаеш?

Тя вдигна глава и видя сребристия отблясък в очите му.

— Може би от началото, но със сигурност от нощта, когато паднах в езерото на семейство Андерсън — призна тя с лека усмивка.

— А ти? Кога за първи път осъзна, че може би се влюбваш?

— В нощта, когато ти се разболя. — Той ѝ се усмихна. — Какви диви романтици сме, а?

— Мислех, че не вярваш в любовта.

— Бях глупак. Не вярвах, защото никога не бях я изпитвал. Но човек разбира, когато любовта го порази.

— О, Райърсън. — Вирджиния се облегна на него, разтвори устни в знак, че му се отдава. Тя винаги беше вярвала във възможността да се влюби. Просто не беше очаквала, че ще намери смелост в себе си отново да поеме риска. Сега, когато това се беше случило, тя бавно започваше да придобива удивителното усещане за свобода.

— Защо се усмихваш? — попита Райърсън в устните ѝ.

— Просто се наслаждавах на усещането за свобода.

Райърсън я прегърна бурно и изстена:

— Джини, скъпа, ти не си свободна. Мислех, че най-после си разбрала. В нашата връзка няма истинска свобода. Двата сме свързани с милиони нишки, големи и малки, и колкото повече сме заедно, толкова повече ще са оковите ни. Желая те неистово, но не искам да живееш с илюзии.

Тя докосна тила му с нежни пръсти.

— Ти си този, който не разбира, Райърсън. Свободата не е в обвързването, а е способността да избирам връзката, която желая. Никога не съм мислела, че ще се освободя от миналото си дотолкова, че да рискувам да се влюбя. Но открих, че отново съм свободна да направя такъв избор. И аз избрах да се влюбя. В теб.

Той отново я целуна жадно и я положи на леглото. Вирджиния усети пръстите му на закопчалката на сутиена ѝ. Райърсън шепнеше любовни думи, изпълнени с желание, когато на Вирджиния ѝ хрумна нещо.

— Ферис — каза тя твърдо.

— Какво? — Райърсън поглади гърдите ѝ с груби пръсти. Вдигна глава и смръщи вежди с изумление. Очевидно мислите му бяха другаде.

— Дан Ферис — бавно каза Вирджиния. — Нали ченгетата от Торалина ти обяснили, че Бригман нямал близки и познати на острова, но той не беше съвсем сам. Познаваше Дан Ферис. Спомняш ли си нощта, когато се промъкнахме в стаята след онова плуване в океана? Трябваше да изчакаме, докато подминат Ферис и Бригман. Те спореха.

Райърсън бавно седна в леглото.

— Говореха за напускане на острова. Ферис беше нервен. Каза на Бригман, че е време да тръгват. Но Бригман отказа.

— В казиното и в ресторанта, нито той, нито Бригман даваха вид, че се познават — спомни си Вирджиния. — Не забелязах да пият заедно. Всъщност, винаги когато ги видехме на едно място, те се държаха като непознати.

— Освен в нощта, когато подслушахме спора им в градината — заключи Райърсън. — Чудя се защо ли държаха в тайна запознанството си.

— Не сме сигурни, че са го държали в тайна. Възможно е ние да не сме ги виждали заедно, с изключение на онази нощ.

Райърсън се замисли.

— Онази нощ Ферис се обърна на алеята и ни видя.

— Тоест, той знае, че ние сме го видели да спори с Бригман — Вирджиния сграбчи сутиена си и тревожно погледна Райърсън. — Да не би да предполагаш, че той е убил Бригман.

— Те спореха, че трябва да напуснат острова, а не за гривната.

— Така е, ами ако това, което ние чухме, е била малка част от спора им? Ако същата нощ на алеята са обсъждали нещо доста позловещо? Ферис няма как да знае каква част от разговора сме дочули.

— Можем да сме сигурни в едно — единствените хора, които свързват името му, дори и бегло, с Бригман, сме ние — каза Райърсън и стана на крака.

— Къде отиваш?

— Да се обадя на полицията в Торалина. А ти можеш да започваш вечерята. Ще се забавя.

Вирджиния хвърли поглед на измачканите си дрехи.

— Предполагам, че отлагаме сцената на великото съблазняване?

Райърсън се усмихна широко от вратата.

— Следва продължение.

Но други мисли се въртяха в главата му, когато най-последно поръчката за телефонно обаждане до Торалина беше изпълнена.

— Не ми харесва — каза той на Вирджиния двама месеца по-късно. — Бяха много учтиви и се съгласиха да проверят положението на Дан Ферис и това е всичко. Ферис беше просто един от многото туристи на острова, според тях. Отдавна вече не е там. Убедени са, че убиецът е същият мародер по хотелите и вероятно Бригман го е засякъл да тършува из апартамента му. След убийството мародерът се насочил към следващата хотелска стая от подобна категория.

— Тоест нашата? — Вирджиния се зае с мидите пред себе си. — Дали е възможно?

— Всичко е възможно, но среднестатистическият мародер не би бил толкова уверен, след като е извършил убийство. Трудно е да си представи човек, че спокойно ще се върне към бизнеса си. Трябва да си голям професионалист, за да го направиш. В края на краищата специалността на мародерите е да се промъкват в хотелски стаи, а не да извършват отявлено насилие.

— Но ако това е вярно, тогава не би трябвало да има връзка между случилото се тук и случката на Торалина. Кое от своя страна означава, че ние сме в безопасност.

— Въпреки това, не ми харесва. — Райърсън бутна настрана чинията си и замислено се загледа във Вирджиния. — Мисля, че ще си вземем още няколко почивни дни.

Вирджиния се взря в него.

— Но защо? Къде отиваме?

— В къщата ми в Сан Хуан. Ще си направим дълъг уикенд. Така ще се откъснем от града и през това време полицаите в Торалина ще успеят да направят проверката. Може би, когато се върнем, те вече ще имат някакъв резултат. Можеш ли да си вземеш няколко дни?

— Да. Предстои ми още отпуски — бавно изрече Вирджиния. — Ти си наистина притеснен, нали, Райърсън?

— Ако Ферис или някой друг преследва нас или гривната, останем ли в града, се движим в минно поле. Той има твърде много възможности да действа и да приключи историята. На острова ще сме в безопасност. Ще се скрием от полезрението на тези, които искат да

знаят къде сме. Почти никой не знае къде се намира къщата ми, а и дори да знае единственият начин да се стигне до там е с лодка.

Вирджиния неспокойно се раздвижи.

— Добре, няма да навреди, ако изчезнем за няколко дни, докато ченгетата извършват проверката. Но гривната?

— Ще изчакаме утре сутрин да отворят банките и ще я оставим в трезора.

Преди да си легне тази нощ, Райърсън провери два пъти всички ключалки. Когато влезе в спалнята, Вирджиния се беше облегла на възглавниците и го чакаше. Наблюдаваше го, докато той се съблече и се мушна до нея. Но вместо да я потърси, се обърна на една страна и опипа пространството под леглото.

— Какво правиш?

— Просто проверявам застрахователната си полица.

— Държиш я под леглото?

— Защо не? — Той се облегна на възглавниците и се усмихна. — Под леглото има много неизползвано място, удобно за складиране. А сега, когото живеем заедно, трябва да намеря интелигентен начин да използвам наличното място.

— Райърсън — започна Вирджиния сериозно.

— Може би трябва да си потърсим по-голямо владение. Ако разполагаме с две спални, едната може да използваме за склад.

— Райърсън — отново започна Вирджиния и мрачно се облегна на него, — какво има под леглото?

— В момента има няколко куфара и осигуровката, за която ти споменах. Но ако под леглото имахме един от онези контейнери за багаж, специално конструирани за под легло, бихме складирали какво ли не.

Вирджиния постави длани върху гърдите му и го изгледа кръвожадно.

— Там държиш пушка, нали?

Той обви кръста ѝ.

— Не ставай глупава — грубо ѝ рече той. — Знаеш отношението ми към оръжието. Хайде кажи ми още един път колко много ме обичаш. — Той я притегли върху себе си и с целувка задуши протеста ѝ. Без съмнение беше купил проклетата пушка на сутринта, след като намериха къщата ѝ преобърната.

Когато банката отвори на следващия ден, Вирджиния и Райърсън вече бяха там. Той беше паркирал мерцедеса и двамата бяха готови за пътуването до островите Сан Хуан. Райърсън нямаше търпение да потеглят. Вирджиния усещаше неспокойствието му от началото на сутринта. Човек, който не го познава, не би могъл да каже какво му е. Дори, когато беше най-оживен, не губеше самообладание. Но Вирджиния го беше опознала добре. Сдържаността му прикриваше бдителност и готовност, които ѝ напомняха за животно, надушило плячката си, но все още незабелязало я.

— Подпиши се тук, Вирджиния — припряно рече Райърсън. — Искам на входната бланка да е твоето име. Гривната е наполовина и твоя.

Вирджиния послушно взе писалката. Беше написала името си до половината, когато нещо в нея я възпря.

— Райърсън?

— Кажи, скъпа!

— Не искам да оставям гривната в сейф.

Той изненадано я изглежда.

— Защо? Тук ще е в безопасност. Една тревога по-малко.

Тя решително поклати глава.

— По-добре да я вземем с нас.

— Но, Джини...

— Моля те, Райърсън. Да остане у нас. — Тя го хвана за ръкава.
— Знам, че е логично да я заключим тук, но просто имам предчувствие, че трябва да я вземем с нас.

Той погледна тревожните ѝ очи и се поколеба.

— Джини, тук ще е в безопасност.

— Знам, но искам да е с нас. — Тя осъзна, че трябва да го убеди. Беше съдбоносно, въпреки че тя нямаше представа откъде идваше тази нейна сигурност. — Моля те. Довери ми се. Ако сме в опасност, няма значение къде е гривната. Така или иначе онзи, който я търси, ще предположи, че е у нас.

— По дяволите, Джини. Няма никакъв смисъл да мъкнем това нещо с нас.

— Ти си имаш своята застрахователна полица. А аз си имам това.
— Тя пусна гривната в дамската си чантичка.

Райърсън ядосано простена.

— Проклета да е. Щом така искаш, няма да споря. Достатъчно много време пропиляхме. Да се махаме оттук.

Не остана доволен, помисли си Вирджиния, докато вървеше след него към колата. Тя мълчаливо изчака да премине яда му и го остави да се съсредоточи в шофирането, докато излязат от града. Когато най-после се движеха по щатски път номер 5 на север към кея на ферибота, който обслужваше разпръснатите между Сиатъл и Канада острови, тя наруши напрегната тишина.

— Райърсън, не мога да го обясня. Сутринта се съгласих да оставя гривната в сейфа, но в последната минута ме обзе непреодолимо усещане, че трябва да я вземем с нас.

— Спести ми женската си логика — измуча той.

— Е, случайно съм жена!

Той я удостои с поглед, в който не можеше да се прочете нищо.

— Не споря за това.

В мерцедеса отново настъпи тишина. Вирджиния реши, че Райърсън размишлява. До момента, в който се качиха на ферибота, който щеше да ги отведе до първата спирка от тяхното пътуване, двамата си бяха разменили едва няколко думи. Тогава Вирджиния се опита да започне разговор.

— Този ферибот до вилата ли ще ни отведе?

Райърсън се облегна на перилото с поглед, насочен към преминаващите край тях малки и големи острови.

— Не. На следващата спирка слизаме. Там в едно пристанище държи лодка, с която ще стигнем до владението ми.

— Така ли ще ме гледаш унищожително през целия уикенд? — попита Вирджиния.

Райърсън изненадано извърна глава.

— Нима те гледах така? Унищожително?

— Да, когато не си потънал в мисли за липсата ми на разум.

Той дълго я съзерцава.

— Джини, искаш ли да знаеш за какво мислех?

— Само ако ти искаш да ми кажеш.

— Мислех си, че през последните няколко дни се държах много повече като съпруг, отколкото като любовник.

Тя го стрелна с поглед.

— Разбирам.

— Съмнявам се. В случай, че не си разбрала, понякога имам неприятности да се правя на романтик. Вчера избухнах, а тази сутрин съм раздразнен. Не мога да гарантирам, че няма да се случи отново. Не ме бива да играя ролята на романтичен любовник.

— На Торалина извърши чудеса — не можа да се сдържи Вирджиния.

— Затова ли си мислиш, че си влюбена в мен? Заради начина, по който се отнасях към теб, докато бяхме на Торалина? Ако е така, и двамата ще претърпим разочарование.

— Не предполагам, че съм влюбена в теб. Знам, че съм влюбена в теб. Приемам те, какъвто си, Райърсън.

— Дори когато започвам да приличам на раздразнителен съпруг?

— Истинският въпрос е, ти приемаш ли ме, когато започвам да приличам свадлива съпруга?

За първи път от часове Райърсън се усмихна. Бавно сложи ръце на шията ѝ и властно я привлече към себе си.

— Приемам те, каквато си, независимо от това каква съпруга ще се окажеш.

Тя вдигна поглед и се опита да разбере дали той не си прави шега. Но не откри доказателства за това. Той я прегърна и тя реши, че е най-добре да забрави за асоциацията със съпругата. В края на краищата нали тя по невнимание намеси думата в разговора.

Два часа по-късно Райърсън акостира малкия кръстосвач в малко, притулено заливче в източната част на привидно необитаем остров. Вирджиния стоеше до кърмата и с любопитство го наблюдаваше как завързва лодката. На дървения кей имаше малък навес за лодки. И кеят, и навесът бяха пригодени за прилива. На няколко ярда от брега се виждаше барака, потънала в зеленината на дърветата.

— Живее ли някой на този остров? — попита тя. — Изглежда безлюден като изключим твоето владение.

— От другата страна има няколко вили. Собствениците им рядко идват. Всъщност, целият остров е на мое разположение. — Райърсън

започна да разтоварва куфарите и пакетите. — Малко е примитивно, Джини. Не съм строил това място за любовно гнездо.

— Няма ли тавани с огледала, а тапети от червено кадифе?

— Страхувам се, че не. Освен това, няма нито телефон, нито съдомиялна машина. Разочарована ли си?

— Зависи. А топла вода и електричество?

— Мила, забрави ли, аз разбирам от енергийни системи? Не се тревожи. Ще имаш топла вода и електричество. А също и стерео. Само да включи генератора.

Вирджиния жизнерадостно се усмихна.

— В такъв случай, аз съм една задоволена жена.

Вътре беше студено и влажно, тъй като от месеци не беше отваряно, но атмосферата се промени, след като в продължение на няколко минути Райърсън се занимава с генератора, който захранваше с електричество къщата.

После той запали огън в каменното огнище. Докато се появи пламък, Вирджиния вече беше наляла уиски за него и беше сложила вечерята във фурната.

— Чудесно — замечта се тя и седна до него на стария диван, след като сервира вечерята. — Навява ми топли спомени за първата ни среща. Липсват ни само бурята и Моцарт.

— Няма да ти се наложи да чакаш дълго — й рече Райърсън, измъкна един компактдиск от опаковката му и го сложи на плейъра. Погледна през прозореца. — Вече започва да вали.

— О, чудесен детайл — измърмори Вирджиния, отпивайки от виното си.

— Специално поръчах бурята. — Райърсън се настани до нея и стаята се изпълни със звуците на концерт за цигулка. Той бавно се усмихна и вдигна чашата с питието си. — Знаеш ли какво? Онази нощ в къщата ти изобщо не успях да заспя. Само си мислех колко чудесно ще е да се промъкна по коридора и да се мушна при теб в леглото. Още тогава разбрах, че съм сериозно хлътнал.

— Не беше само ти — призна Вирджиния и облегна глава на рамото му. — Искаше ми се да сме тук тази нощ, защото решихме да прекараме един дълъг уикенд, а не защото се покриваме, докато полицията в Торалина се опитва да се добере до нещо.

— Знам — тихо рече Райърсън, тонът му леко загрубя. — Това е само временно убежище. Със сигурност не можем да останем тук до безкрайност. Но не бих искал да се чувстваш уязвима в града. Там е твърде трудно да те държа под око. Всеки просяк на улицата може да те отвлече.

— Ченгетата от Торалина вероятно имат право. Наистина няма причина да смятаме, че смъртта на Бригман и гривната са свързани. Обзалагам се, че никой не е знаел, че той има гривна у себе си.

— Ферис може да е знаел. Това ме притеснява. Ако е знаел за гривната, сигурно е научил и как Бригман я е загубил.

По тази точка нямаше спор. Вирджиния въздъхна и привърши питието си. После тайнствено се усмихна и стана на крака.

— Стой тук, Райърсън.

— Къде отиваш?

— Да се приготвя за лягане.

— Ще ти помогна — прояви готовност той с поглед, в който прозираше и леност, и разгул.

— Не сега. Просто стой тук.

Тя отиде в спалнята и затвори вратата след себе си. После бързо отвори куфара и измъкна скандалното боди. В очите ѝ блещукаше сексуална игривост, докато се събличаше и когато се мушна в чувственото подобие на бельо. След като приключи, застана пред огледалото и се опита да определи ефекта.

Бодито представляваше мрежа от коприна и дантела. Не прикриваше почти нищо от зрялата ѝ фигура. Вирджиния малко се разколеба. Този стил на бельо все още беше нов за нея. Имаше нужда от малко увереност в движенията си. Тя отвори дамската си чантичка и извади гривната.

Почувства се много по-смела, след като сложи смарагдите на ръката си. Пое си дълбоко въздух, отвори вратата и закрачи по коридора.

Райърсън беше коленичил на едно коляно и ровеше огъня, когато тя се появи на вратата зад него. Той погледна през рамо и очите му засияха по-силно от пламъците в огнището.

— Ела тук — промълви той и остави ръжена. После замря в омая.

Вирджиния бавно се приближи. Във вените ѝ пулсираше вълнение, любов и вълшебено чувство за усамотение.

— Според Деби ти си последният мъж на земята, който би купил такова нещо за жена — прошепна тя, — но знаеш ли какво?

— Какво? — Той се присегна и я привлече долу на килима до себе си. Пръстите му се плъзнаха под копринената мрежа. Изглеждаше очарован.

— Никак не се учудих, когато това нещо падна от торбата в ресторанта. — Погледът ѝ се смееше. — По някакъв начин то наистина приличаше на нещо, което би купил, заради самото хрумване.

Той се усмихна широко и се протегна до нея. Наблюдаваше играта на отражението от пламъците по кожата ѝ.

— За първи път ме спохожда такова хрумване. Имаш ли представа какво самообладание се изисква от един мъж, за да влезе в магазин за бельо и да поръча такава дреха? — той свали презрамките. Дантелата едва прикриваше гърдите ѝ.

Вирджиния обви врата му и го привлече.

— Може би скоро ще намеря смелост да ти купя секси мъжки слип.

— Не си прави труда — посъветва я той. — Аз имам задръжки. — Той бавно свлече бодито до бедрата ѝ и с пръсти започна да глади гърдите ѝ с явно удоволствие. — Кажи ми още веднъж, че ме обичаш, Джини.

И тя му го каза. Отново и отново му го казваше, докато той изцяло съблече бодито и я предразположи за ласките си.

Райърсън я възнагради с възбуждащи, съблазнителни целувки, които накараха тайните кътчета по тялото ѝ да разцъфнат. Когато той наведе глава и целуна росата на цветчетата, Вирджиния се притисна в него и извика от удоволствие и облекчение. Остана в прегръдката му, като продължаваше да потреперва лекичко.

— Обичам те, Джини.

Тя вдигна поглед към него, щом той се надвеси над нея. Очите му казваха същото, докато той плътно проникна в нея.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Доста по-късно същата нощ Райърсън се измъкна от леглото и се обърна да погледне спящата там жена. И двамата бяха изтощени от любовенето, но откакто пренесе Вирджиния в леглото, той не можеше да заспи. Беше минало два след полунощ.

Странно неспокойствие го измъчваше. И друг път, когато беше с Джини, имаше подобно усещане, но той знаеше как да го уталожим временно. Трябваше само да се върне в леглото, да я люби, докато тя се събуди и го обгърне с меката си топлина. Потънал в нея, чиито копирени нозе обгръщаха бедрата му, той можеше да забрави всичко, освен великолепно усещане, че се е загубил в нея. За известно време чудесното усещане, че я притежава и е притежаван от нея, щеше да заличи неспокойствието на духа му. Под душа, беше обикновен човек. Сексът с Джини го удовлетворяваше, както нищо друго на света.

Но не беше достатъчен. Той неохотно се извърна от леглото и влезе в коридора като хвана джинсите си мимоходом. В стаята беше студено.

Нахлузи панталоните във всекидневната. Огънят беше загаснал преди часове, а той не беше включил никакво допълнително отопление. Навън дъждът продължаваше да вали тихо и ритмично. Не беше силен, просто лек, но постоянен ръмеж. Типичен северозападен дъжд.

Райърсън не си направи труда да включи лампите. Не искаше да буди Джини. Във всеки случай, движеше се без проблем из помещението само на светлината от тлеещите въглини в огнището. Спомни си, че беше оставил шишето с коняк на ниската масичка до дивана. Потърси с ръка и намери чашата, която беше поставил там порано. Той си наля мъничко коняк и се премести до прозореца, който гледаше към залива.

В далечината небето беше придобило различен оттенък. Скоро дъждът щеше да спре. Разводнената луна вече се опитваше да се промуши измежду облаците. Светлината беше достатъчна, за да види

лодката, която се полюшваше във водата до кея. Райърсън отпи от коняка, припомняйки си изражението на Джини, когато същия следобед седна до кърмата, а кестенявите ѝ коси се вееха край изразителното ѝ лице.

Вирджиния беше първата жена, която водеше на острова, първата, която наистина пожела да доведе тук. Това място винаги е било негово, само негово убежище. После си представи как преди няколко часа Вирджиния потреперваше в обятията му. Когато я доведе до кулминация, той се почувства като покоряващия герой, господарят на всичко и най-вече на Вирджиния-Елизабет Мидълбрук. Той тържествуваше като мъж, когато тя изцяло изпита женствеността си.

Тя го доведе до кулминация и той почувства удовлетворение и спокойствие в душата си.

Сега разбираше защо примитивната същност на мъжете проявяваше собственическо чувство, когато в живота им се появеше подходящата жена.

Райърсън знаеше, че се нуждае от Джини. В този миг призна пред себе си, че би направил всичко, за да я задържи. Стоеше до прозореца и гледаше залива с тази мисъл в главата си. Той се нуждаеше от нея и я желаше, както никога досега не беше желал никого в живота си. Трябваше да намери начин да я обвърже със себе си по-сигурно. Нямахше доверие в съжителството. Да върви по дяволите, ако станеше съквартирант с жената, която обичаше.

Мислите кръжаха в главата му като ястреб. Мисли, които винаги беше отбягвал и които така и не разбра истински, докато не срещна Джини.

Когато тя му призна любовта си, той се разтопи от удоволствие, но все още не беше достатъчно. Той беше алчен мъж. Обичаше я твърде много, за да я пожелае единствено като съквартирантка. Искаше я като съпруга. Искаше да е обвързан с нея с всички възможни вериги, които предлагаше съвременната цивилизация.

Това го поставяше в положение на мат.

Ако истински обичаше Джини, не можеше да я принуждава да приеме брак. Страхът ѝ от самата институция брак имаше дълбоки корени и той трябваше да се съобрази с този страх. Обичаше я твърде много, за да я въвлече в нещо, което я ужасяваше.

Но я обичаше твърде много и за да се задоволи само със съжителството на любовници. Примитивната му същност отстъпваше пред вековната потребност. Той трябваше да знае, че жената, която обича, му принадлежи по всякакъв начин. Чувстваше, че докато тя се страхува от брака с него, по някакъв начин се страхува от пълно обвързване с него. А тази мисъл стряскаше Райърсън.

Част от нея все още не му принадлежеше.

Този проблем не му даваше мира, ни денем, ни нощем. Райърсън отпи още една глътка коняк и се зачуди колко дълго ще може да понесе това мъчение. Вероятно той щеше да се научи да живее с него. В края на краищата, Джини щеше да е както в леглото му, така и в живота му. Какво повече може да иска един мъж?

Райърсън знаеше „много повече“. Той тихо изруга. Истината беше, че никога нямаше да е сигурен в нея, докато тя не поемеше риска да се омъжи за него. Мисълта, че тя все още се съпротивляваше на брака, провокираше в него усещане за придирчивост.

Райърсън разклати коняка в чашата и присви очи, докато разсеяно наблюдаваше малката лодка в заливчето.

— Райърсън?

Тихият глас на Вирджиния, изпълнен с въпроси, го изведе от бляновете му. Той обърна глава и леко се усмихна. Тя изглеждаше мека, сексапилна, и безкрайно желана в кадифената си роба. Доста преди това той беше свалил бодито, а после тя не го облече. Косите и бяха в безпорядък, нозете ѝ боси. Той видя, че Вирджиния беше забравила да свали гривната. Тя помръдна ръка и скъпоценните камъни затанцуваха в сенките.

— Защо си станала? — попита Райърсън и протегна ръка.

Тя пристъпи към него в обятията му.

— Събудих се, а теб те нямаше.

— Това притесни ли те?

— Да.

Той стегна прегръдката си.

— Досега трябваше да си разбрала, че никога няма да съм твърде далеч.

Тя замълча за миг.

— Знам.

— Обичам те, Джини. Няма да се опитвам да те притискам. Няма да те замъкна пред олтара. Не искам да те принуждавам да направиш нещо, което те плаши, като сключването на брак. Ще правим, както ти искаш.

Тя обгърна с ръце шията му и нежно го целуна.

— Благодаря ти. Благодаря ти за всичко.

— Не ми благодари. Нямам никакъв избор в тази ситуация — измърмори той и вдиша уханието на косите ѝ. — Искам ти да си щастлива с мен, Джини. Не желая да търсиш изход или да живееш със страх, че ще попаднеш в капан.

— Щастлива съм.

— Единствено това има значение сега. — Той я хвана за косите и нежно изви главата ѝ назад, за да я целуне. Чу тихата въздишка и почувства твърдите очертания на гърдите ѝ под робата. Каdifената материя се отвори и Райърсън насочи взор към дълбоките, чувствени сенки там.

Тъкмо щеше да мушне ръка под робата, за да изследва тайните, които го очакваха, когато с крайчеца на очите си зърна друга сянка. Тя се движеше край лодката в заливчето.

Райърсън се смрази.

— Какво има? — Вирджиния веднага усети промяната в него. Тя вдигна тревожен поглед.

— Нещо се движи край лодката.

— Животно?

— Възможно е. Но според мен, е с два крака вместо с четири. — Той я пусна и се приближи до прозореца, взирайки се в тъмнината. Сянката отново се мерна, качи се на кея и се насочи към лодката. Райърсън се обърна, хвана Вирджиния грубо за ръцете.

— Чуй ме. Искам да останеш тук и да се заключиш. Отивам долу при лодката.

— Ще дойда с теб — веднага отвърна тя.

— Не, няма да дойдеш. — Той я пусна и с бързи крачки тръгна по коридора към спалнята. Обу маратонките си и посегна под леглото за пушката.

Вирджиния го чакаше в другата стая с напрегнато и тревожно изражение. Тя погледна оръжието в ръцете му и устните ѝ се свиха.

— Райърсън, мисля, че не трябва да ходиш там.

— Нямам голям избор. Не мога да се обадя на ченгетата. На острова няма такива. По дяволите, мислех, че тук сме в безопасност. — Той вече беше стигнал до задната врата и преди да излезе под дъжда се спря. Хвърли бърз поглед назад и рече:

— Запомни какво ти казах, Джини. Остани вътре и заключи всичко.

— Райърсън, моля те...

Той не й даде възможност да спори. Затвори тихо вратата след себе си и изчака, докато тя дръпна резето. После заобиколи постройката и се насочи към прикритието на дърветата.

Основното му предимство беше, че познава острова. Нямахше нужда да върви по пътеката от къщичката до кея.

Дъждът го прикриваше. Райърсън заобиколи боровинковите храсти и по-големите падини, които сега бяха пълни с дъждовна вода.

От позицията си в гората можеше да наблюдава пътеката, но все още никой не се движеше към къщичката. Това означаваше, че човекът, който се въртеше около лодката, все още беше на кея. Опита се да си представи кой може да прави опити да открадне лодката, но нищо правдоподобно не му идваше на ум. После се зачуди кой ли може да иска да повреди лодката. И мислите му го отведоха до още по-интересни разсъждения.

Името на Дан Ферис се появи в съзнанието му.

По някакъв начин Райърсън знаеше, че всичко имаше връзка с проклетата гривна. Инстинктите му безпогрешно насочваха мислите му в тази посока.

Един голям бор му послужи като прикритие до кея. Той се движеше в тъмнината към гаража за лодки. В следващия момент трябваше да излезе на открито. Райърсън се надяваше дъждът да прикрие шума от стъпките му. Не беше воин-нинджа, просто човек, който познаваше отвътре двигателите и енергийните системи. Едва ли точно това му беше от полза в този момент. Пушката тежеше в ръцете му. Не беше използвал оръжие от нощта, когато баща му стреля по Джеръми, като изключим краткият му престой в армията.

Райърсън тъкмо щеше да излезе на открито, когато сянката в лодката направи рязко движение. На кея се появи мъж. Райърсън затаи дъх и се опита да отпусне захвата си около пушката. Ако имаше намерение да прибегне до това, трябваше да изглежда спокоен и

хладнокръвен. Той насърчително си рече, че ситуацията не е по-лоша от тази, когато се налага да се срещне лице в лице с борда от директори или някой ядосан клиент.

Но преди Райърсън да успее да помръдне, човекът на кея отвори металната врата на гаража за лодки и влезе вътре. Вратата остана отворена. Райърсън издиша и тихо се придвижи по килима от влажни борови игли към страничната стена на сградата.

Не можеше да изпусне този шанс. Ако стигнеше до вратата навреме, щеше да я затръшне и да я заключи отвън, като по този начин мародерът оставаше в капан в гаража.

Той вдигна пушката и леко скочи на кея. Беше само на един фут от отворената врата, когато човекът в гаража реши да излезе.

Зле разчетено време.

Райърсън се хвърли към металната врата. Мародерът се затича направо към затръшващата се врата и се чу вой на сподавена ярост. На кея изтрополиха пушката и фенерчето, които човекът държеше, когато металната врата се стовари върху дясната му ръка. Оръжието се провря между дъските и цопна в тъмната вода. След него и фенерчето. Мъжът отскочи назад в тъмния гараж и хвана наранената си ръка.

— Не мърдай — тихо каза Райърсън. Той застана на прага, опитвайки се да види жертвата си в тъмнината. Здравно държеше пушката в ръце.

Непознатият за миг се загледа в него, невъзможно беше да се види лицето му в сенките. После изчезна, като отскочи от лъча слаба светлина, който се процеждаше през открената врата.

— По дяволите.

До тук беше с номерата на Рамбо. Райърсън скочи през вратата. Трябваше да се движи бързо.

Непознатият се стрелна срещу него и двамата се сборицаха в тъмнината на дървения под.

Докато се търкаляха, Райърсън си помисли дали онзи не носи нож. Бригман беше убит с нож, а ченгетата от Торалина казаха, че убиецът е знаел какво прави.

И Райърсън, и нападателят му се бореха на сляпо. Райърсън се опита да стовари пушката върху главата на мъжа, но успя само да удари някакво метално въже. Отвратен, той захвърли пушката и се

съсредоточи в силата на ръцете си, за да спечели тази безмълвна битка на живот и смърт.

Не беше нужно да има добро нощно зрение, нито да е изпълнен с отчаяние, за да нанесе няколко силни удара. Райърсън понесе два удара, един в гърдите и един в рамото, преди сам да предприеме атака. Когато и това се случи, той с удоволствие чу шум от пукане. Противникът му измуча и неистово се метна във въздуха, опитвайки се да блъсне Райърсън.

Онзи беше едър. Достатъчно голям, за да помете Райърсън за секунда. Преди да успее да го сграбчи, онзи се строполи. Райърсън застана неподвижен, опитвайки се да успокои дишането си. Не виждаше нищо и знаеше, че единственото му преимущество е, че и другият не вижда.

Той чу тежкото дишане в тъмнината и го последва отблизо, като се молеше собственото му дишане да не издава къде се намира. Водата тихо обливаше дървения под.

Една дъска изскърца и Райърсън почувства, че кеят поддава. Мародерът се опитваше да го намери в тъмнината. Райърсън остана на място, мъчейки се да определи собственото си местоположение. Той предпазливо протегна ръка и напипа метална кутия с инструменти. Сега вече знаеше къде се намира. Сети се за рибарската мрежа, която беше оставил до кутията с инструменти.

Тихо приплъзна пръсти в кръг, докато търсеше мрежата. Дървото отново изскърца и тежкото дишане се приближи.

Райърсън намери мрежата. Бавно застана на колене, като си даваше сметка, че движенията му вероятно издаваха къде се намира. Нямахше избор. Не можеше да стигне до лоста в легнало положение.

— Хванах те, копеле — изсъска непознатият и се насочи към мястото, където чу тих шум. Недалеч от главата на Райърсън прелетя нещо тежко. Вероятно онзи беше сграбчил някой чук или френски ключ от рафта.

Райърсън усети как онзи се движи в тъмнината.

В последната секунда той метна рибарската мрежа. Тя тихо се разтвори и падна върху целта си, обгръщайки я в мек найлон.

Мародерът яростно изруга, когато мрежата го обви. Изкрещя от гняв и започна да се спъва, докато се опитваше да се освободи от нея.

Райърсън знаеше, че колкото повече се съпротивлява, толкова повече се оплита.

Той се изправи на крака и отстъпи, търсейки рафта, където беше намерил мрежата. Този път пръстите му напипаха голям фенер, който държеше там.

Райърсън включи светлината и я насочи. Мародерът се мяташе върху кея и приличаше на голяма риба, хванала се в мрежата. Онзи отново изруга и престана да се съпротивлява, когато светлината се насочи към него. Райърсън насочи лъча към лицето му.

— Е — най-последно измърмори той, — ти не си Ферис.

За секунди очите на мародера се присвиха и Райърсън разбра, че онзи е познал името. Тази мисъл не му вдъхна кураж. За първи път му мина през ума, че на острова може да има и повече от един натрапник.

А Джини беше сама в къщичката.

Райърсън взе въжето от рафта и приближи жертвата си с мрачна решимост. Трябваше му информация, и то незабавно.

— Ферис с теб ли е? — попита той привидно небрежно като продължаваше да увива ръцете и краката на натрапника. Когато имаш лодка, се научаваш на едно нещо, да правиш добри възли.

— Върви по дяволите.

Райърсън забеляза пушката, която беше донесъл от къщичката. Тя лежеше до някаква кофа. След като завърза няколко здрави възела, той отиде да вдигне тежкото оръжие.

Натрапникът го наблюдаваше с насмешка, очевидно не беше впечатлен от пушката. Може би разбираше, че не е заредена, помисли си Райърсън и мислено въздъхна. Или просто смяташе, че Райърсън не е от хората, които дърпат спусъка към вързани хора. Така и или иначе, глупакът имаше право.

Но имаше и друга заплаха.

Райърсън стовари крак върху рамото на жертвата си и започна да го бута.

— Ей, какво по дяволите...? — Мъжът си пое въздух, когато Райърсън го избута на един инч от кея. Студената и тъмна вода се плискаше лениво и заплашително.

— Тук водата не е толкова дълбока — ведро рече Райърсън. — Приливът не е придошъл изцяло. Ако застанеш на крака, ще можеш да държиш брадичката си на повърхността. Докато не настъпи пълният

прилив и това ще е. А тук наистина приливите са забележителни. След около половин час водата ще се качи с близо половин метър. Напълно достатъчна.

— Не можеш да направиш това!

— Не виждам защо не. — Райърсън го побутна още по-близо до ръба на кея. — Ако това ще те успокои, може би няма да ти се наложи да се притесняваш, че ще се удавиш. Водата е толкова студена, че ще си истински късметлия, ако оцелееш повече от тридесет минути. Тук реалната заплаха се нарича хипотермия. Така или иначе, ако не се върна скоро, си загазил.

— Върви по дяволите!

— Ако искаш да се върна навреме, най-добре е да ме светнеш какво ме очаква там навън. — С крак Райърсън насочи нозете на натрапника към водата.

— Престани, копеле. Не можеш да ме убиеш и сам го знаеш.

— Няма да те убивам. Водата ще те убие. А ти имаш избор, нали? Трябва само да ми кажеш какво ме очаква там навън.

Очите на мъжа засвяткаха от безсилие и ярост.

— Ферис е на острова — изгруктя той. — Стъпихме на брега от две различни места. Моята задача беше да се погрижа за лодката да не можете да я използвате, за да избягате. Ферис отиде да провери къщата. Той трябваше да ме чака. Щяхме да влезем заедно.

Райърсън изключи фенера и се насочи към вратата.

— Ами аз? — извика яростно завързаният мъж.

Райърсън не си направи труда да отговори. На излизане затвори вратата на гаража.

Вирджиния стоя пред прозореца дълго, след като Райърсън излезе. Знаеше, че не можеше да направи кой знае какво, но ненавиждаше чувството на безсилие, че трябва да чака.

След няколко мъчителни минути видя някаква фигура да се появява от лодката и да влиза в сградата. Дланите ѝ бяха влажни. По тялото ѝ се стичаше пот. Тя напрегнато се наведе напред. След миг видя друга голяма сянка да излиза от дърветата. Райърсън. Той скочи към металната врата.

И тогава, изведнъж двамата мъже изчезнаха в гаража. Райърсън отиде след натрапника.

Вирджиния се освободи от временно обхваналата я парализа. Трябваше да помогне на Райърсън.

Тя се втурна към банята. Намери джинсите и ризата си. Облече дрехите и закопча едно-две копчета само. Дългите ѝ ръкави се ветрееха около китките ѝ. Завърза обувките си и излезе навън. Хукна към пътеката, която водеше към гаража за лодки.

В тъмнината се спъваше, едва различаваше пътеката пред себе си. Тя сграбчи някакъв боров клон, за да не падне.

Тъкмо успя да запази равновесие, когато от сенките отзад се появи мъж, който я хвана за шията и я накара да спре.

— Е — измънка Дан Ферис в ухото ѝ. — Бас държа, че това е дамата със секси гардероб. Водата тук не е толкова топла като на Торалина, нали, госпожице Мидълбрук?

— Ферис — прошепна тя, защото не можеше да говори, тъй като мускулестата му ръка я държеше здраво. Тя беше долепена до тялото му. Можеше да помирише потта му.

— Точно така. Дан Ферис. Вие с Райърсън ми донесохте само неприятности. Знаеш ли? Едва не ви изпуснах, след като си тръгнахте от Торалина. После трябваше да подкупя момчето, което държи лодките на другия остров, за да открия къде се намирате. Приключих и с двама ви. Хайде. След като си излязла навън в тъмното, мога да заключа, че и Райърсън е навън. Да идем да го намерим.

— Той не е... не е... — Ръката се сви около гърлото ѝ и Вирджиния усети нещо хладно и остро да докосва бузата ѝ. Потрепери като си спомни, че Хари Бригман беше убит с нож. — Какво искаш от нас?

— Гривната, за начало. После, госпожице Мидълбрук, най-важното нещо, което искам от вас двамата с любовника ти, е мълчание. — Той я побутна по неравната пътека.

Тогава тя разбра, че Ферис възнамерява да убие нея и Райърсън. Гривната я пареше под дългия ръкав. Недоумяваше какво ли би направил Ферис, ако знаеше, че гривната е у нея.

Ферис издърпа Вирджиния пред гаража и като държеше ножа до гърлото ѝ, извика силно.

— Селдън? Вътре ли си? Какво става? Хванах жената.

Настъпи дълга тишина. Вирджиния усещаше опасното напрежение в похитителя си. Острието на ножа натискаше гърлото ѝ. Тя затвори очи и се помоли за безопасността на Райърсън.

— Селдън!

От гаража се чу стенание.

— Вътре съм. Вързан съм. Райърсън е някъде навън. Внимавай, Ферис. Копелето е бързо.

Ферис изпсува злокобно и дръпна Вирджиния в прикритието на дърветата.

— Достатъчно, Ферис. Пусни я. — Райърсън излезе от сенките от другия край на гаража. Лунната светлина се отразяваше върху пушката в ръцете му.

Дъждът беше спрял. Сега Вирджиния ясно виждаше лицето на любовника си и изражението му я стъписа. Нямаше и следа от великодушния домашар и почитател на Моцарт, когото тя опозна през последните няколко седмици.

Във въздуха вибрираше насилие и тя усети как острието се забива по-дълбоко в гърлото ѝ.

— Да я пусна? — надсмя се Ферис хладно. — И защо да го правя? Госпожица Мидълбрук е моята застрахователна полица. Ако смяташ, че си достатъчно добър да ме застреляш, без да я нараниш, хайде опитай. Малцина са толкова добри с пушката, Райърсън. Ще я убиеш и ти го знаеш. Свали оръжието.

Вирджиния погледна Райърсън и поклати глава.

— Така и или иначе той ще убие и двама ни — рече тя спокойно и сама се изненада от това. — Така че, опитай.

Райърсън не ѝ обърна внимание.

— Какво искаш, Ферис?

— Вече казах на любовницата ти. Гривната и вашето мълчание.

— Имаш ги и двете, ако я пуснеш.

— Разбира се — с насмешка отвърна Ферис. — Ти си бизнесмен. Ще разбереш желанието ми за малко повече застраховане от честната ти дума на бой скаут. А сега свали оръжието, преди да я наръгам в гърлото.

Райърсън бавно свали дулото на пушката и направи няколко крачки напред.

— Казах, свали го! — отсече Ферис.

Той придърпа Вирджиния настрана към кея.

— Веднага, щом я пуснеш. — Райърсън продължи предпазливо да се предвижва напред.

— Няма да я пусна, и ще се радвам да ти покажа, че говоря сериозно.

Ферис натисна ножа още повече към гърлото на Вирджиния. Тя потрепери. Усещаше гривната като нажежена на ръката си, недоумяваше защо я чувстваше така. Несъзнателно тя доближи едната си ръка към китката, върху която беше гривната.

— Спри — спокойно рече Райърсън. — Ще ти дам пушката. — Той я подаде.

— Остави я на земята.

Райърсън я захвърли върху влажните борови иглички.

— Оръжието е твое. Сега я пусни.

— Няма начин. — Ферис започна да бута жертвата си напред с явното намерение да се добере до оръжието. Той държеше ножа до гърлото на Вирджиния.

Гривната едва ли не изгаряше от огън китката на младата жена. Тя незабележимо откопча закопчалката и хвана блестящото бижу в дланта си.

— Това ли искаш, Ферис? — тихо попита тя. На бледата лунна светлина лумна блясъкът на смарагди, злато и белите пламъци на диамантите.

— Гривната — задъха се Ферис, изненадан. — Дай ми я, кучко.

Но ръката на Вирджиния вече замахваше към водата. Гривната блесна за миг във въздуха и потъна в студената вода.

— Не, по дяволите, не! Кучка такава! — Ферис замахна свирепо с ножа си, но в този миг Вирджиния се хвърли на земята. Размерите и структурата и в този миг се оказаха предимство. Беше достатъчно едра, за да дръпне Ферис и той загуби равновесие. Хлъзгавите борови игли под краката им ѝ помогнаха. Ножът промени посоката си.

Вирджиния усети хлад, когато я прониза болка в рамото вместо в гърлото. После Райърсън падна върху нея и Ферис с цялата тежест на тялото си.

Тя се търкулна и се освободи. После седна и се хвана за нараненото място. Притисна раната здраво, стараяйки се да не обръща внимание на болката, докато гледаше как Райърсън и Ферис се

боричкат на земята. Зави ѝ се свят. Когато вдигна глава, ѝ се стори, че Ферис беше върху пушката на Райърсън. Тя се вдигна на крака с несигурни движения.

— Не! — изпищя тя и се хвърли върху оръжието. Завладя я ужас, когато осъзна, че е закъсняла.

Ферис хвана оръжието. Вдигна го бързо и го насочи към Райърсън, който не се трогна от заплахата от насоченото към него оръжие. Ферис дръпна спусъка.

Чу се леко прещракване и нищо не се случи.

Преди Ферис да се опомни, Райърсън стовари юмрук с всичка сила в челюстите на натрапника. Ферис се строполи на земята. Оръжието се изплъзна от пръстите му.

Вирджиния погледна първо оръжието, после Райърсън. Той само я погледна, докато се изправяше с мъка на крака.

Невярваща, Вирджиния само отвърна на погледа му.

— Не е заредена?

— Аз съм бизнесмен — сухо рече Райърсън, докато вървеше към нея. — Вярвам на статистиката. По-голяма е вероятността зареденото оръжие да се използва срещу собственика му, отколкото срещу някой мародер. Разбира се, че не е заредена. Не съм пълен идиот.

— Защо я купи тогава?

Райърсън шумно въздъхна.

— Защото ти изглеждаше толкова решена да си вземеш оръжие и защото не знаех какво ни предстои. А и нямаше вероятност ченгетата да са ни от помощ. И защото не можах да измисля нищо друго, с което да те защитя. Това е. Доволна ли си? Както виждаш, оказа се съвсем безполезно упражнение в мъжественост. Оръжието изобщо не ми помогна.

Вирджиния несигурно се усмихна.

— Някои мъже са толкова мъжествени, че нямат нужда от оръжие, Райърсън. Предполагам, че ти си един от тях. — Тогава я връхлетя замайването и тя се свлече в ръцете му.

Райърсън я хвана.

— Боже мой, той те е улучил. Копелето те е намушкало с ножа. Защо не ми каза, че си ранена?

— Щях да го спомена — рече Вирджиния вместо извинение.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Райърсън за стотен път, откакто направиха няколко шева на Вирджиния в спешното и ѝ дадоха обезболяващи. Докато говореше, акостираше лодката до кея.

— Можехме да се върнем направо в Сиатъл. Нямаше нужда да се връщаме тук.

Вирджиния поклати глава и се приготви да излезе от лодката. Тя все още беше облечена в дрехите, които сложи предната нощ. Ръкавът ѝ беше пропит в кръв, а върху ръката ѝ имаше малка бяла превръзка.

— Добре съм. Ръката почти не ме боли. Просто рана в месото, както казват в трилърите. Важно е да намерим гривната.

— Никога няма да я намерим, Джини — търпеливо рече Райърсън. — Трябва да го приемеш, мила, няма я вече гривната. Да не говорим, че не знаем къде е паднала, когато я хвърли във водата снощи. А и отливът настъпи.

— Твърде тежка е, за да я отнесе отливът.

— Може би. Но може да е потънала в пясъка или водораслите да са я затрупали. Не разчитай да я намерим.

— Трябва да имаш вяра, Райърсън. — Тя скочи от лодката и закричи по кея, като оглеждаше терена, от който водата се беше оттеглила. — Гривната е наша. Знаем, че е наша. Ще я намерим. Тя е предназначена за нас. Снощи спаси живота ни.

Райърсън приключи с връзването на лодката и тръгна към нея, намръщен.

— Признавам, че хрумването ти да я хвърлиш във водата стъписа Ферис.

— И ти се възползва от обзелата го паника — заключи Вирджиния въодушевено. — Снощи беше изключителен, Райърсън. Великолепен!

— И ти не се представи по-зле — сухо рече той. — Епизодът с гривната беше истинско вдъхновение. — Печалното изражение в сребристите му очи изчезна. — Джини, никога няма да разбереш колко

се страхувах, докато се опитвах да накарам Ферис да размени ножа за незаредената ми пушка.

— Глупости. Изобщо не изглеждаше уплашен. Беше голям, безмилостен и много опасен. — Тя потръпна. — Ферис се страхуваше. Чувствах го.

— Недей да спориш с мен, Джини — отвърна Райърсън дрезгаво. — Знам какво чувствах, истински ужас. Много лесно щеше да е за него да те наръга с ножа и да грабне пушката. Когато отклони вниманието му с гривната и го блъсна, ти спаси както своя, така и моя живот.

— Твоя ли? — Вирджиния го погледна с любопитство. — О, искаш да кажеш, че в последната минута щеше да се опиташ да го нападнеш, когато все още държи ножа си.

— С този нож можеше да залови и двама ни. Не забравяй, че той е професионалист. Така казаха ченгетата. Можех да стана лесна мишена, защото ако знаех, че те е убил, щях да откача. Нямаше да мога да мисля разумно, просто щях да го хвана за врата. А това вероятно не е най-добрият начин да се атакува мъж, въоръжен с нож — заключи Райърсън многозначително. — Знаеш ли какво значи да те видя с разпрано гърло?

Тя го погледна и съзря суровост в лицето му.

— О, Райърсън — прошепна Вирджиния и лекичко се затича към него по кея, за да го прегърне. — Не мисли за това. Снощи ние се спасихме, всичко приключи. Толкова те обичам!

Той дълго я прегръщаше силно с лице, заровено в косите ѝ, а дланите му нежно галеха гърба ѝ.

— И аз те обичам, Джини. Повече от всичко на света.

Вирджиния вдигна глава от рамото му и се усмихна.

— Справихме се добре за специалист в информацията и експерт по дизеловите двигатели, нали? Чакай само семейството ми да научи цялата история. — Тя хвърли поглед към края на кея. — О, господи! Ето я! Ето я гривната, Райърсън.

Погледът му гореше, докато тя се затича обратно по кея и скочи на пясъка.

Вирджиния събу обувките си и пристъпи в плитчините. Гривната лежеше на една скала на инч под повърхността на водата.

— Цяла нощ е стояла тук и ни е чакала да се върнем и да я намерим, Райърсън! — възкликна тя тържествуващо. Нямаше как да не

я види. Утринното слънце откриваше огъня в камъните и те блестяха в очите ѝ като малки зелени и бели слънца. Тя посегна и взе в ръка гривната от водата.

Капчиците вода блестяха и искряха в шепата ѝ. Тя се засмя на Райърсън:

— Отново е наша. Намерихме я. Тя ни принадлежи. Знам, че е така.

Райърсън клекна и се зае да разглежда смарагдовите, златните и диамантените нишки в дланта ѝ. Той мълчеше, погледите им се срещнаха.

— Наша ли е? — тихо попита той. — Сега, когато сме сигурни, че Бригман, Ферис и Селдън са я откраднали?

Триумфът на Вирджиния отстъпи пред разочарованието, когато на преден план излязоха фактите. Тя погледна гривната и въздъхна:

— Прав си, разбира се. Не знам с какво ми въздейства. Откакто я спечели на онази игра на покер, имам странното усещане, че тази гривна наистина ни принадлежи. Сякаш е била предназначена само за нас. Оттогава нещата около нас така добре се развиват. Откакто притежаваме тази гривна, сме влюбени. Дори снощи ни помогна да се спасим. Няма да понеса да се откажа от нея.

— Знам как се чувстваш. — Райърсън се надигна и стъпи на пясъка. Изчака Вирджиния да излезе от водата. Тя се приближи до него и той загадъчно се усмихна. — Наистина ли мислиш, че нещата ще се променят, ако гривната отиде при законния си собственик? Аз те обичам, Джини. Нищо не може да промени това.

Вирджиния затвори очи за един кратък миг и тутакси я завладя усещане за ведрост. Гривната беше красива и тя винаги щеше да изпитва някакво чувство за собственост към нея, но любовта ѝ към Райърсън беше много по-важна от каквото и да било там близо.

Тя отвори очи и се усмихна.

— Обичам те, Райърсън. И както винаги, ти си абсолютно прав. Нищо не може да промени чувствата ми към теб.

— Тогава да се опитаме да намерим законния притежател с помощта на удостоверение за ценност, което открихме в кутийката.

Той протегна ръка и Вирджиния доверчиво пхна пръсти между неговите. Гривната проблясваше в ръката ѝ, докато тя вървеше към къщичката до Райърсън.

— Искам да чуя всички подробности — два дни по-късно заяви Деби Мидълбрук на обяд с Вирджиния и Райърсън. — Татко и мама ми разказаха по-голямата част от историята, но искам да я чуя от източника. Разкажете ми всичко, започнете с това как Бригман се е сдобил с гривната.

Вирджиния се усмихна лукаво, докато мажеше масло върху филийка хляб. Тя погледна Райърсън, който сериозно и съсредоточено изучаваше съомгата пред себе си.

— Ти разкажи — рече Райърсън. — Аз съм гладен. — Той вдигна вилицата си.

— Ферис, Бригман и Селдън извършвали кражби от богатите туристи, които отсядали в отдалечените места на Карибите, като остров Торалина, например. Според полицаите, по принцип работели по този начин. Бригман бил професионален играч на покер, който обикновено набелязвал мъже за свои жертви и ги въвличал в поредица от игри с големи залози. Ферис развличал дамите, докато мъжете им играели карти. Селдън стоял настрана и вършел мръсната работа. Тримата внимавали да не ги виждат заедно, така че никой да не може да направи връзка между кражбите.

— Разбрах — въодушевено рече Деби.

— Но тримата мъже били бизнес партньори, а не приятели. Накрая, както казват, се получил срыв между тях. Ферис и Селдън заподозрели Бригман в измама по някакъв начин, може би защото той отговарял за укриването на бижутата. Те не били сигурни, че той разпределя плячката по равно.

— Както се оказало, имали право да го подозират — намеси се Райърсън и налапа малко съомга. — Бригман откраднал гривната по собствена инициатива. Не казал на партньорите си.

— Но Ферис и Селдън разкрили истината, когато се спречкали през последната нощ от престоя ни на Торалина. Скарали са се сериозно и Бригман бил убит. Ферис използвал ножа си. А в това е много добър. Всъщност, според полицията, той очевидно обича да го използва. — Вирджиния потръпна.

Райърсън продължи разказа:

— Преди да умре Бригман, обаче, признал на приятелчетата си, че изгубил гривната на покер с мен. След смъртта му Ферис дойде да търси гривната в стаята ни. Селдън не бил толкова дързък. Бил нервен заради убийството. Решил да се покрие.

— Но онази нощ в хотела Райърсън уплашил Ферис? — попита Деби. — Въпреки, че ножът е бил у него и очевидно не се е страхувал да го използва?

Райърсън се усмихна широко.

— Ферис казал в полицията, че когато ме видял на прага с туристическия сешоар на Джини в ръка, помислил, че държи оръжие.

Вирджиния гордо му се усмихна.

— Онази нощ Райърсън беше чудесен.

— Така. Облякох се със слава и една розова салфетка — сухо се съгласи Райърсън.

— Розова салфетка? — Деби местеше поглед от единия върху другия, в безкрайно недоумение.

— Дълга история — избърза да каже Вирджиния.

— Предполагам. Знаете ли, цялата тази история изглежда твърде опасна. Не мога да си представя как двамата преживявате всичките тези приключения. И двамата не сте от този тип хора, ако искате да знаете истината — отбеляза Деби по сестрински нетактична.

— Любовта прави странни неща с жертвите си — тихо рече Райърсън. — Аз лично очаквам с нетърпение да се върна към нормалния си, спокоен ритъм на живот. Джини ми доставя достатъчно приключения.

— Е, и какво сега? — попита Деби.

— Ами — бавно каза Вирджиния, — полицията не се интересува от гривната. На остров Сейнт Томас няма жалба, че е открадната. А именно там Ферис я е откраднал. Всъщност, полицаите смятат, че е възможно Бригман да не я е откраднал. Може просто да е спечелил на покер и поради това да е решил, че няма защо да я дели с приятелчетата си. Каквато и да е истината, сега гривната е наша. Но Райърсън прави проучване, което надявам се, няма да има успешен резултат. Обичам тази гривна.

Райърсън се изкашля.

— Канех се да ти кажа, Джини. Мисля, че намерих собственика. Тази сутрин получих съобщение от бижутера, който е изготвил

оценката. Страхувам се, че гривната принадлежи на господин и госпожа Джордж Грантуърт от Сан Франциско. Следобед ще им позвъня.

Вирджиния със съжаление въздъхна.

— Откъдето дошло, там и отишло. Беше ми приятно да я притежавам за известно време. — Тя се развесели. — Знаеш ли, доста съм любопитна кои са тези Грантуърт.

Деби сбръчка нос.

— Защо?

— Защото тази гривна е много специална. Искан ми се да видя що за хора са собствениците ѝ.

— Това е просто едно бижу — отбеляза Деби. — Красиво бижу, признавам, но...

— Не е само бижу — намеси се Вирджиния. Тя погледна към Райърсън. Той ѝ се усмихна с поглед.

— Не — тихо рече. — Не е просто едно бижу. Ще отидем заедно да го върнем на семейство Грантуърт, лично. И аз съм любопитен.

Джордж и Хенриета Грантуърт се развълнуваха, когато разбраха, че гривната се е намерила. Те също нямаха търпение да се срещнат с двойката, у която се намираще сега. Следващата събота Вирджиния и Райърсън взеха сутрешния полет до Сан Франциско. Таксито ги заведе пред стара, елегантна викторианска къща, разположена в скъпия квартал „Пасифик Хайтс“.

— Наистина изглежда като подходящото място за гривната, нали? — отбеляза Вирджиния замислено, докато вървеше по стъпалата до Райърсън. Бяха открили законните притежатели на бижутото. До този момент тя се надяваше, че има грешка.

— Страхувам се, че е така — измърмори Райърсън и натисна звънеца. — Погледни на нещата от тази им страна. Ще се почувстваме добродетелни, че сме постъпили така.

— Колко скучно. — Вирджиния се усмихна лукаво. — Едно от нещата, на които се радвах напоследък, е, че не съм толкова добродетелна.

— Безсрамница.

— Взела съм червеното боди за довечера — прошепна тя.

Очите на Райърсън светнаха. Тъкмо щеше да каже нещо, когато се отвори вратата и на прага застана спретната, дружелюбна жена в домашна рокля и престилка. Тя въпросително ги погледна.

— Да?

— Вирджиния Мидълбрук и Ей Си Райърсън. Дойдохме да се видим с господин и госпожа Грантуърт. Те ни очакват. — Райърсън я погледна с най-насърчителната си усмивка.

— О, да. Очакват ви във всекидневната. Влезте.

Двама души станаха, за да поздравят Вирджиния и Райърсън, когато последните влязоха в красиво реставрираната викторианска стая. Вирджиния веднага ги хареса. Ако трябваше да връща гривната на някого, то това бяха тези двама души тук. Тя внимателно ги разгледа, докато се представяха.

Хенриета Грантуърт беше на около седемдесет, но от нея лъхаше елегантност, която няма възраст. Очевидно беше, че през целия си живот е била красавица. Сребристите коси бяха свити на кок, а сините ѝ очи изпълнени с чар и интелигентност.

Съпругът ѝ беше достолепен мъж, с няколко години по-възрастен от нея. Вирджиния си помисли, че сигурно е на около осемдесет, но в поведението му прозираше увереност, присъща на много по-младите мъже. Оредялата му коса някога е била черна, а тъмните му очи бяха будни и проникателни. Той протегна ръка към Райърсън с явно удоволствие.

— Моля, седнете — каза Хенриета. — Не мога да изкажа благодарността ни, че въпреки всички неприятности, вие се ангажирате да ни донесете гривната. Изчезна от хотелската ни стая на остров Сейнт Томас преди няколко седмици. Уведомихме полицията, но те забравиха за жалбата веднага, след като си тръгнахме. Когато миналата седмица отново проверихме дали има някакво развитие, дори не успяха да намерят жалбата ни. С Джордж предположихме, че никога вече няма да видим гривната.

— Имаме я от години — обясни Джордж и погледна мило съпругата си. — Хенриета се сдоби с нея, когато за първи път се срещнахме. Харесваше ѝ да си мисли, че гривната има някаква връзка с факта, че се открихме един друг. Много се разстрои, когато я загубихме.

Хенриета топло се усмихна на Вирджиния.

— Поболях се от мисълта, че може да попадне в ръцете на престъпници. Не беше предопределена за такава съдба. Но не е трябвало да се тревожа толкова. Гривната винаги отива на подходяща ръка.

— Какво искате да кажете? — попита Вирджиния и бавно извади кутийката от дамската си чантичка.

Джордж се усмихна и погледна Райърсън.

— Хенриета винаги е вярвала, че гривната е специална. Не само заради стойността си, но и заради романтичната си история. Изглежда винаги попада при хора, които са силно влюбени един в друг. Съпругата ми я наследи от братовчедка, която се влюбила в съпруга си скоро, след като я наследила от баба си, която твърдяла, че гривната е причина за щастливия ѝ брак. И така нататък.

— Историите вървят няколко поколения назад — твърдо рече Хенриета. — Сигурна съм, че всички те са верни. За гривната има легенда. Предполага се, че е била притежание на едно аристократично френско семейство Монклер. Била част от комплект, който се разпилял по време на Френската революция. Не ми е известна съдбата на останалите бижута, но със сигурност знам, че при когото е попадала тази гривна, му е донасяла много любов и щастие.

Вирджиния беше развълнувана.

— Гривната винаги е била притежание на влюбени?

Хенриета бързо кимна.

— Рано или късно се озовава при двама души, които се влюбват и сключват брак. Когато разказвам тази история, Джордж се смее, но истината е, че според мен и той вярва на легендата поне малко, нали скъпи?

Джордж се усмихна с любов на съпругата си.

— Умният мъж не спори с доброжелателната съдба, скъпа моя. — Той вдигна деликатната ѝ ръка и целуна пръстите. — Няма съмнение, че съм много щастлив мъж.

Вирджиния наблюдаваше възрастната двойка и чувстваше в сърцето си дълбок копнеж. Така и трябваше да бъде. Точно това искаше с Райърсън: един живот на споделена любов и щастие.

Тя го погледна и срещна погледа му с изражение, което не можеше да се прочете. Обърна се към Хенриета Грантуърт:

— Радвам се, че гривната е ваша — рече тя развълнувано.

— Благодаря ти, скъпа. — Хенриета отвори кутийката и впери взор в украшението. Дълго мълча и никой не наруши тишината, докато тя изучаваше съдържанието. Когато най-после вдигна поглед, насочи го право към Райърсън. В ясните ѝ сини очи се прокрадна подозрителна влага. — Гривната винаги е била свързвана с любов и брак — прошепна тя.

Райърсън хвана пръстите на Вирджиния. Усмихна ѝ се.

— Може и да не я притежавахме дълго, госпожо Грантуърт, но уверявам ви, докато беше наша, определено я свързвахме само с любов.

— Да — отвърна Хенриета и решително затвори кутийката. — Виждам. — Тя премигна, докато поглеждаше съпруга си. — Определено е била свързвана с любов. А мислили ли сте за брак? Предупреждавам ви, господин Райърсън, че мъжете, които имат допир до гривната, неизбежно стигат до предложение за женитба.

Огромните длани на Райърсън едва не строшиха пръстите на Вирджиния.

— Всички ли мъже от легендата са стигали до предложение за брак?

— О, да — увери го Хенриета. — Всички до един. Разбира се, сега вече не се намират достойни влюбени мъже, които да постъпват достойно с жените до себе си. Днес мъжът смята, че може и агнето да е цяло, и вълкът да е сит.

Вирджиния се изчерви, като чу познатите думи. Неотдавна Райърсън ѝ беше казал нещо такова.

— През последните няколко столетия много неща се промениха, госпожо Грантуърт — спокойно рече Райърсън. — Днес не само мъжете се опитват да се измъкнат от брака.

Старият часовник в ъгъла прозвуча в последвалата тишина. Внезапно Вирджиния се озова в центъра на вниманието на три чифта очи, които я гледаха с интерес. Тя първо погледна Джордж Грантуърт, който я наблюдаваше великодушно, с малко любопитство и много разбиране. После погледът ѝ се плъзна към Хенриета, която я изучаваше в очакване.

Вирджиния се обърна към Райърсън. Той беше отправил същия неразгадаем поглед към нея, който тя забеляза малко преди това. Тя предпазливо преглътна и взе решение.

— Е, Райърсън — бързо рече Вирджиния, — кога възнамеряваш да извършиш тази достойна постъпка и да ме превърнеш в почтена жена?

Райърсън се усмихна. Облекчение и щастие затоплиха сребристите му очи. Той привлече Вирджиния и неистово я прегърна.

— Веднага, щом получим разрешение, скъпа.

Джордж Грантуърт се усмихна.

— Знам как се чувстваш, Райърсън.

— Позволете на мен и на съпруга ми да ви подарим първия сватбен подарък — каза Хенриета Грантуърт тихо и уверено. Тя се усмихна и подаде кутийката с бижутото на Вирджиния.

Вирджиния се обърна в обятията на Райърсън, изглеждаше напълно стъписана.

— Гривната? О, не, госпожо Грантуърт. Не можем да я приемем. Тя е ваша.

— Гривната притежава способност да избира на кого да принадлежи. Убедена съм, че е създадена, за да е ваша. С Джордж имаме всичко, от което се нуждаем, и което искаме. Нищо не може да промени любовта ни. Нещо ми подсказва, че гривната трябва да отиде при друга двойка и вярвам, че този път тя е предопределена за теб и господин Райърсън.

— Но, госпожо Грантуърт — започна Вирджиния смутено. — Твърде ценна е, за да я давате на непознати.

— Истинската стойност на гривната не може да се измери с парични знаци. Мисля, че и ти като мен вече знаеш това. Подарявам ви я с моята благословия и надежда, че и вие подобно на нас с Джордж, ще бъдете щастливи.

Райърсън здраво стисна Вирджиния.

— Всичко е наред — тихо рече той, — приемаме я. Наша е.

Вирджиния долови увереността в гласа му и знаеше, че има право. Тя обви пръсти около кутийката. Имаше усещането, че се докосва до топлината, извираща от вътре.

— Не знам как да ви благодаря, госпожо Грантуърт — прошепна тя.

Хенриета се засмя.

— Не ми благодари. Гривната има собствена воля. Ще ти кажа истината, скъпа. В мига, когато отворих кутийката и погледнах

гривната, разбрах, че вече не ми принадлежи. Сега е ваша, сигурна съм. Далеч съм от мисълта да се намесвам в съдбата.

— Знаете ли — с лекота рече Джордж Грантуърт, докато се изправи, за да налее по чаша шери за гостите, — винаги съм мислел, че ще е интересно да се проследи още по-назад историята на тази гривна. Аз самият така и не стигнах дотам, но вие двамата може би ще пожелаете да задвижите нещата. Сигурно ще е интересно.

— С какво бихте започнал? — любопитно попита Райърсън, докато поемаше чашата.

— Разбира се с Франция — замислено отвърна Грантуърт. — Веднъж от любопитство проследих историята на това украшение. Фамилията Монклер има древна история във Франция. Очевидно някога е съществувал замък. Вероятно досега нищо не е останало от него, но човек никога не знае.

Седмица по-късно Вирджиния стовари куп туристически брошури върху леглото на Райърсън в къщата му и се изтегна до него. Беше облечена в скандалното червено боди, носеше гривната и обикновен златен пръстен.

— Замък — задъха се тя. — Истински замък. Все още си е там след всичките тези години. Идеално място за меден месец. Според брошурата, цитирам: „Известният замък Монклер е превърнат в първокласен луксозен хотел за всички, които търсят място за почивка и чудесен интериор във френския Прованс“. Само си представи, Райърсън — френско вино, френска храна, френски дрехи.

Райърсън склочи ръце зад тила си.

— Не ми казвай, че ще прекараш медения ни месец в магазините за дрехи.

— Французите — информира го Вирджиния със сериозен тон и го погледна изпод мигли, — са известни с това, че са автори на най-секси бельото в света.

Райърсън се усмихна.

— Така ли?

— Имам доказателства от най-авторитетен източник.

— А, добре тогава — рече той и я привлече пред гърдите си, — можем да включим разходка из магазините във Франция. Създадена си

да носиш секси бельо.

— А ти? — попита Вирджиния и леко се засмя.

— Аз ли? Аз съм създаден да те събличам, разбира се. — Той издърпа сатенените презрамки на червеното боди от раменете ѝ. Спря се, докато тя се сгуши в него. — Джини?

— Хм? — Тя си играеше с къдравите косъмчета по голите му гърди.

— Не съжالياваш, нали?

Тя знаеше, че я пита за обикновената сватбена церемония, която имаха същия следобед.

— Не съжالياвам — прошепна тя убедено и вдигна ръка, за да докосне твърдото му лице. — Чаках те цял живот, Ей Си. Просто ми трябваше известно време, за да разбера какво търся.

Райърсън забеляза любовта и увереността в очите ѝ и в собствения му поглед проблесна задоволство.

— Чакането свърши. И за двама ни. — Той се пресегна да изключи нощната лампа. После намери устните на Вирджиния и я дари със страстна целувка.

Гривната на Монклер блестеше в сенките и обещаваще един живот, изпълнен с любов и радост.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Радост

Американска. Първо издание

ИК „Колумбина прес“, София, 2003

Редактор: Теодора Давидова

ISBN: 954-732-053-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.